

A napszemű
Pippa Kenn

*finep
selection*

K E M E S E F A N N I

KEMESE FANNI

A napszemű Pippa Kenn

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Írta: Kemese Fanni
A szöveget gondozta: Moskát Anita
A borítót tervezte: Magocsa-Horváth Évi
Copyright © Tóth Fanni, 2012

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 987 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2012-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Korom Pál
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Ajánlás

*Mucsi Melindának
Amiért kezdettől fogva hittél bennem.*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Amikor Maggie Stiefvater kihúzta a nevemet egy halom cetli közül a budapesti látogatásán, nem egyszerűen egy vacsorát nyertem. Aznap este nemcsak a szerzővel, hanem több olyan személlyel is megismerkedtem, akik később, a könyv megjelenésének egy-egy lépcsőfokán kulcsszerepet játszottak.

Az akkor bal oldalamon ülő Melindának köszönöm, hogy a barátsága mellett a hitével is megajándékozott, amely folyamatosan arra ösztökölt, hogy egyre jobb és jobb legyen, és nem melleleg befejezzem a kéziratot. Az akkor vele szemben ülő Szilvinek köszönöm, hogy elolvasta Pippa történetét, és többek között rámutatott, hogy nem lehet átmenni a falakon. Az akkor jobbomon ülő Katona Ildikónak pedig hálás vagyok, hogy meghozta a végső döntést, és rábólintott a könyv megjelenésére.

Varga Beát köszönet illeti, amiért olvasott, tanított és elviselt engem. Moskát Anitának örök hálám, hogy nem esett kétségbe, amikor én igen; nélküle a mondataim giccsesebbek lettek volna, a *régmúlt időkben élők* pedig simán kiheverik a világvégét. Nálad jobb szerkesztőt nem is kívánhatnék! Gabinak és Krisztinának köszönettel tartozom a hihetetlen lelkesedésért és sok meglátásért, amit kaptam. Berninek, a photoshopvarázslónak, pedig a segítségért és a türelméért.

Köszönöm az én Balázsomnak és Erikának a soha sem halványuló támogatást. Anyának, Apának és testvéreimnek, hogy elfogadtak olyannak, amilyen vagyok. Apa, ugye tudod, hogy a rengeteg éjszakába nyúló beszélgetés nélkül nem tarthatnád kezeden a regényt?

Büszkeséggel tölt el, hogy mellettem álltok!

Maradj csendben!

Az erődház az egyetlen menedéked.

Az emberi élet mindennél fontosabb.

Ne bízz az idegenekben!

Semmi sem veszhet kárba.

Emlékezünk a múltra, de a jelenben élünk.

Prológus

5 évvel korábban

Paul Kenn

GESZTENYEKENYÉR-ILLAT és fanyar kenőolajszag keveredik a konyhában. Jókor fejezem be a puska zsírozását, éppen lejár a sütési idő. Pippa már biztosan felébredt, és izgatottan várja a születési köszöntését. Tudhat a kenyérről is, hiszen az egész házat belengi az árulkodó illat.

A fegyvert a falnak támasztom, majd lefutok az ablaktalan földszintre, hogy felhozzam a tavalyi főzésből maradt utolsó üveg cseresznyedzsemet. Pippa kedvence, ezért vastagon kenem a gesztenyekenyér szeletre. Egy kivételes reggelekhez illő, virágos csészébe öntök a frissen főzött hársfateából, és tálcára teszem a mintás vászonba csomagolt meglepetését is.

Gyerekkoromban minden születésnap különleges alkalomnak számított: azt jelezte, hogy az ünnepelt elég szerencsés volt hozzá, hogy egy újabb évet tölthessen együtt a családjával. Pippának azt jelenti, hogy egy újabb évet tölthetett el velem. Az egyetlen emberrel, akit valaha is ismert.

Kinézek az ablakon a tisztás túloldalán húzódó erdőre. Az, erődház magasan fekvő terasza – ahonnan bejárás nyílik az

épületbe és a különálló üvegházba – a fák lombkoronájával esik egy szintbe. A legszélső, vaskos ágon madarak gubbasztanak. Szomorúnak tűnnek. Pippa születésnapján minden annak tűnik.

Ezekén a napokon könnyebben utat törnek maguknak a fájdalmas emlékek, de uralkodom magamon, mert nem akarom a savanyú képpemmel elrontani Pippa boldogságát. Igyekszem olyan varázslatossá tenni a születésnapokat, ahogy csak tőlem telik.

Miközben még egyszer némán eltátogom a köszöntő éneket, a nyikorgó léceket kikerülve felosonok a lépcsőn. Pippa szobája előtt megigazítom az ajándékokat, elmosolyodom, majd belököm az ajtót, és rázendítek a dalra.

Pippa hangosan felkacag, és üdvözült, örömteli arcától aznap először nekem is nevetni támad kedvem. Amikor befejezem az éneklést, csúfondárosan megjegyzi:

– Apa, ez annyira borzasztó volt, hogy idecsődül a környékről az összes szörny.

Nem mondom ki, hogy ez még viccnek is rossz, és egyikünk sem nevetne, ha az erődházát akár egyetlen sápadt is megközelítené. Arrébb húzódik az ágyán, hogy leülhessek mellé.

– Boldog születésnapot, Pippa!

Még mosolyognom is sikerül, amikor az ölébe teszem a tálcát.

– Köszí, apa! Csodás volt az illatra ébredni.

– Kívánj valamit!

Összeszorítja a szemét, és viczorít, mintha csak így tudna koncentrálni. Elülső fogai még kissé nagynak tűnnek az arcához képest. Felkapja a kenyeret, és akkorát harap belőle, hogy fülig lekváros lesz.

– Meg sem kérdezed, mit kívántam? – nyammogja.

– Ha elmondanád, nem válna valóra. Nem bontod ki? – kérdezem a csomagra mutatva. Az erődházban régi

hagyomány, hogy a gyerekeknek születésükkor könyveket választanak a hatalmas könyvtárból, melyeket később ajándékba adnak nekik. Én boldog családokról kaptam olvasmányokat, hogy megtanuljam: együtt erősebbek vagyunk, mint egyedül. Pippa könyvei azonban csupa magányos hősről szólnak, akik, ha elég erősek és kitartóak, elnyerik jutalmukat.

– Csak miután megettem! – válaszolja Pippa tele szájjal, de azért végigsimít a csomagoláson. Miközben vadul rág, várakozón rám pillant. Kíváncsi, milyen különleges kirándulást eszeltem ki a tizenkettedik születésnapjára, mégis türelmesen vár, ahogy az anyja is tette volna.

Pippa a sárga és narancs színben játszó szemén kívül a vonásait Sophiától örökölte. Sophia étellel fizetett az életért: belehalt, hogy Pippát világra hozza. Összeszorul a gyomrom. Ez a gyerek minden egyes nap a halálra emlékeztet, miközben azért harcolok, hogy még rengeteg időt tölthessünk együtt. Ő ad értelmet a küzdelemnek.

– Apa, ez nagyon-nagyon-nagyon-nagyon finom volt! – kiált fel Pippa elragadtatva, és az utolsó falatot is legyűri.

– Az a jó a születésnapokban, hogy még bőven lehet repetázni.

– Tényleg? Az remek lenne!

A csomagért nyúl, megkocogtatja, forgatja, és töretlenül mosolyog, pedig jól tudja, hogy könyv lapul a vászon alatt. Végül győz a kíváncsiság, és lassan kicsomagolja.

– Daniel Defoe: *Robinson Crusoe* – olvassa fel hangosan, és végigpörgeti a megbámult, töredezett lapokat.

Amikor először olvastam ezt a könyvet, hálát éreztem, hogy van családom, és nem kell egyedül maradnom, mint szerencsétlen Crusoe-nak.

– És ez még semmi – vágok bele nagy sóhajjal. – Úgy döntöttem, hogy ma megmutatom, hogyan kell pusztá kézzel halat fogni a Harcsa-tóban, és meglátogatjuk a Halott Várost is.

Pippa sikkant, két tenyerét összecsapja örömeiben. Azt hiszem, az ilyen pillanatokért élnek a szülők: amikor a gyereküket maradéktalanul boldognak láthatják.

– Apa! – Félrelöki a tálcát, és a nyakamba ugrik. Megsimogatom a kócos haját. – Ugye én is horgászhatok? Mondd, hogy látni fogom az óriás halakat is! Annyira jó lesz! Ez életem legszebb napja! Imádom a születnapokat... és nagyon szeretlek! – teszi hozzá, mert biztosan úgy érzi, hogy így helyes.

– De... – Felemelem a mutatóujjamat, mire komoran visszaül, és feszülten várja a feltételeket. – Csak akkor, ha most hibátlanul felmondod nekem a szabályokat.

Megkönnyebbülten elmosolyodik, pedig egy átlagos napon biztosan nyugós lenne az ismétléstől. Ez nem kihívás számára. Az sem lenne, ha azt kérem, hogy lőjön le egy száz méterre elrohanó nyulat, vagy szedje szét és rakja össze a háztetőn energiát gyűjtő napelemet, vagy állapítsa meg, miért romlott el a szivattyú. Pippa talpraesett lány, gyorsan tanul, és a legjobb géneket örökölte felmenőitől.

Büszke vagyok rá.

Maga alá húzza a lábát, és az ujjain számolja az egyes pontokat.

– Maradj csendben! Az erődház az...

– Állj! – szakítom félbe a hadarást. – Miért fontos a csend?

Pippa nyílt arcán gyorsan változnak az érzelmek. Ahogy az imént fény gyúlt a szemében az örömtől, most éppen úgy halványul el az unalomtól.

– Jaj, apa, muszáj?

– Igen.

– Ha zajt csapunk, akkor felhívjuk magunkra a sápadtak figyelmét.

– Miért baj ez?

– Mert feldühödnek az emberhez köthető zajoktól. Például a pisztolylövéstől és... a beszédétől.

Mintha csak leckét mondana fel. Nyolcévesen látott a saját szemével először sápadtat. A földet bámuló szörnyeteg a tisztáson poroszkált keresztül, tiszta és könnyű célpontot nyújtott nekünk. Én öltem meg, Pippa még kicsi volt hozzá, hogy elvegyen egy életet, még ha az egy sápadt élete is volt. Miközben sírt ástunk, halkan megígérte, hogy legközelebb készen áll majd.

– *És mit csinálnak a hang forrásával?* – tátogom némán. Az erődházban minden gyereket megtanítanak szájról olvasni és vészhelyzetre tartogatott kézjeleket használni, éppen úgy, mint hangtalanul osonni a sikeres vadászat érdekében.

Pippa elhúzza az ujját a nyaka előtt. *Kiiktatják.*

– Ezért... ? – kérdezem.

– Ezért első a futás. Ha kint bármi történne, itthon menedéket találok. A harmadik...

– Mit értünk a bármi alatt? – szakítom félbe.

– Ha megtámadnak a sápadtak, és ha... – Várakozón oldalra billentem a fejemet. Azt akarom, hogy hangosan is kimondja. Nyel egyet, és folytatja: – És ha bármi történik veled.

– Ez a fő feltétele annak, hogy velem jöhess. Világos? Ha megtámadnak. .. – habozok – engem... nem maradsz ott, hanem egyből hazarohansz.

– De hiszen hónapok óta nem láttál sápadtat!

Ebben igaza van. Az utolsót egy magányos vadászaton öltem le, mielőtt rügyezni kezdtek a fák; alacsony volt és legyengült, de így is rám támadt. Szeretném azt hinni, hogy megváltás volt számára a halál. Tegnap bejártam Chester Creeket és a Harcsa-tó környékét, és nem láttam semmiféle mozgást, de ez nem jelentette azt, hogy időközben nem vetődött felénk egyetlen szörnyeteg sem. Eddig szerencse kísért minket a közös útjainkon: amikor Pippával voltam odakint, a sápadtak elkerültek minket. Remélem, hogy ma sem lesz másként.

– Semmin sem változtat – mondom.

– De ha tudnék neked segíteni? – ellenkezik. – Majdnem olyan jól lövök íjjal, mint te.

Ez nem igaz: már most sokkal pontosabban lő, mint én. Nem dicsérgetem, nehogy elbízsa magát, de sosem hazudok neki a képességeiről.

– Akkor is menekülsz.

Elhúzza a száját, és lesüti a szemét. Mindig is makacs gyerek volt.

– Nem muszáj jönnöd – mondom, mire hevesen megrázza a fejét, de már nem olyan lelkes, mint korábban.

– Akkor halljuk a harmadikat! – mondom megenyhülve.

Halványan elmosolyodik.

– Az emberi élet mindennél fontosabb.

Bólintok. Tovább sorolja a szabályokat, én pedig lélekben felkészülök, hogy ma is ketten kelünk útra.

Pippa a parton áll, és reménykedve figyeli a vizet, hátha felbukkan egy behemót hal. Izzadok, pedig hűvös, nyár végi nap van; ahányszor a szél megrezegtet egy csenevész bokrot, rámarkolok a puskámra, és vagy tucatszor végigsimítok a vésztartalékként övemre szíjazott pisztolyon. A lőfegyverek hangosak, a lőszer pedig véges, mégis ezeket hozom magammal a közös útjainkra: így gyorsabban ölök. Pippa megint itt van lent a vadonban, az erődház védelmén kívül, fenyegetettségben. Kétkedem benne, hogy valaha is enyhülne az aggodalom, amitől most is felfordul a gyomrom.

Pippa mozdulatlanul, türelmesen vár, és mélyeket szippant a tó iszapos halszagából. Indulás előtt az övére három dobókést, a hátára egy tegez narancssárga tollú nyilat szíjaztam, kezében pedig ott van a gyerekíj, amelyet éppen olyan magabiztosan használ, mint a bátyám ennyi idősen. Én mindig is inkább a szavak embere voltam: otthon én voltam az úr, idekint pedig Peter. Nem sokkal Pippa születése előtt hagyta hátra az

erődházat. Az én hibám volt. Sosem lett volna szabad a fejéhez vágnom azt a sok igazságtalanságot.

A tó frissítő kék folt a magasra nyúló fák között. A víz vonzza a vándorló sápadtakat, így mindig óvatosnak kell lennünk. Már a felmenőim is vállalták a kockázatot, hogy néhanapján hal kerülhessen a vacsoraasztalra. Már éppen megkocogtatnám Pippa vállát, hogy menjünk tovább horgászni a sekélyebb partszakaszra, amikor felém fordul, és csalódottan lebiggyeszi száját. Felsőhajtok, és úgy döntök, további rostokolás árán is örömet szerzek neki, ha már születésnapja van.

Az egyik fatörzs barázdált kérégről letörök néhány gombát. Azt a kisméretű fajtát, amin a régmúlt időkbeli génmódosításnak köszönhetően nem fog a mérgezés.

Pippához sétálok, orra előtt kinyitom a tenyeremet, és pillantással üzenem, hogy vegyen egyet, és dobja a vízbe. Összevonja a szemöldökét, és zavartan megrázza a fejét. Ehető gombát a *semmi sem veszhet kárba* szabály szerint nem szabadna elpazarolnunk holmi haletetésre. Sophia ragaszkodott ennyire a szabályokhoz. Elfojtok egy keserű mosolyt, majd behajítom a vízbe az összeset.

Pippa a vizet nézi, én pedig őt. Néhány pillanatig nem történik semmi, majd az első csobbanásokra Pippa arca felderül, és szájára tapasztja szabad kezét, hogy még véletlenül se szökjön ki rajta hangos nevetés. Megérte itt maradni.

Kézjelekkel megegyezünk, hogy figyelem a környéket, amíg ő bedob a halaknak még egy adag gombát. A víz felszínét buborékok, szétszaladó gyűrűk és néhány pillanatra felbukkanó sima testek törik meg. Kis halak sereglenek a merülő csemege köré, aztán szétrebbenek: még én is megborzongok a lustán elúszó óriás ujjnyi átmérőjű tányérszemétől.

A levélzizégésbe csobbanó hangok keverednek, majd egy elszuttogott *apa*, melyet nyomban széthord a szél. Összerezzenek a hangra; nem illik ide, a kinti világba.

Pippa a tó túloldalát figyeli, ijába nyilat készít, de még nem ajzza fel az ideget. A hatalmas, fehér foltos vadkutya sziluettjét csak némi keresés után szúrom ki. Vagy száz méterre, a fák árnyékában rejtőzve ül, és éppen úgy minket kémlel, ahogy mi őt.

– Lelőjem, apa?

Összerázkódom a hangjától. Mellélépek, lenyomom a kezét, és megrázom a fejemet, hogy ne lőjön, és ne is beszéljen többet. A nagyobb állatok jelenléte mindig jót jelent: a sápadtakat messze elkerülik. Ez kicsit megnyugtat.

Mire visszanezek, a vadkutya már elinalt a fák között; néhány rezgő levél jelzi az útját.

A repedezett aszfaltút mentén, a fasor tövében lépkedünk a Halott Város felé. Vállamat húzza az oldaltáskám, amiben két kövér hal lapul. Gyanús mozgást keresek a fák között. A puskát leengedem, hogy ne zsibbadjon el a karom, de bármikor célozhassak vele, ha szükséges. A távolban kibontakoznak előttünk a futónövényekkel benőtt, összedőlt házak romjai. Egy rozsdás táblát félig betemetett a föld; a város nevét lemarta róla az idő. Már gyermekkoromban Halott Városnak hívtuk a régmúlt időkben Chester Creeknek keresztelt helyet. A világvége előtt, az ükapám idejében emberek éltek itt, leginkább idős házaspárok. Régen volt. Mára csak mi ketten maradtunk.

Pippa előttem halad, és ő is az erdőt pásztázza. Otthon majd megdicsérem a halk lépteit, miután leszidom a beszéd miatt.

Megfordul, amikor melléérek, megfogja a karomat, és megállít. A háta mögé mutat az erődház irányába, és húzni kezd. Gyorsan körbenézek, de semmi baljósat nem látok.

– *Mi baj?* – kérdezem némán tátogva.

– *Le kellett volna lőnöm!* – tátogja vissza.

Kérdőn felhúzom a vállamat.

– *Szenvedett.*

Nyugtalanít, hogy büntudatosan lebiggyeszti a száját és lesüti a szemét. Megragadom a vállát és megrázom egy kicsit, hogy újra rám nézzen.

– *Miért?*

– *Sántított.*

Újabb kertelés.

– *Nem a mi gondunk.*

– *Friss seb* – habozik –, *a széle rozsdavörös...*

Kiver a hideg veríték.

– Miért nem mondtad? – Áruló hangok is kiszöknek a számon a tátogással. Legszívesebben üvöltenék, lehordanám a sárga földig, amiért kockáztatni merészelt. Próbálok nagy levegőt venni, de a tüdőm összezsugorodik.

– *Mert nem biztos, hogy jól láttam.* – Pippa behúzza a nyakát. Hát persze hogy jól látta. Én is láthattam volna, ha jobban figyelek. Peter meglátta volna. Mindig azt mondta, hogy túlságosan figyelmetlen vagyok, hogy nem veszem észre a legfontosabb dolgokat. Hogy egy nap ez lesz a vesztem. A bátyám most is higgadt maradna.

– Hazamegyünk. Most. Úristen! – suttogom.

Szabályt szegek. Ma már másodjára. Talán meghallották a hangomat. Talán máris tudják, hogy itt vagyunk... Veszek egy nagy levegőt, és nagy nehezen legyűröm a rettegést. Nem hiányzik, hogy Pippa is megérezze.

Egyszerre csak egy dolgot: haza kell jutnunk.

– Apa, nem biztos... – próbálkozik Pippa újra hangosan, de csendre intem.

Elindulok visszafelé, és jelzem neki, hogy azonnal emelje fel az íját. Pippa ijedt, félek, hogy elsírja magát.

– Koncentrálj! – utasítom fennhangon. Korábban csak egyetlenegyszer tűnt ennyire nehéznek betartanom a legfontosabb szabályt: akkor azt hittem, ott hagyom a fogamat,

és Pippa örök magányra kárhoztatva egyedül marad az erődházban.

Maradj csendben! Maradj csendben!

Surranunk az aszfalton, éberen figyeljük a környezetet. Imádkozom. Kérlelem a nem létező Istent, hogy ez csak egy lecke legyen a szabályszegések miatt, hogy csak túlreagáljam az egészet.

Pippának szüksége van rám, ahogy nekem is órá.

Néha hátrapillantok, keresem a sápadtaktól megrebbenő bokrokat. A fakó testek villanását.

Kapkodjuk a levegőt, színes karikák ugrálnak a szemem előtt. Pippa fárad, egyre lassabban halad előttem. Letérünk az útról, és rákanyarodunk a hazavezető ösvényre.

Az erődház magas betontömbje elötünik a fák közül. Pippa már csak vonszolja magát. Tudom, hogy nem fog elesni, a Kennek tökéletes egyensúlyérzéke sosem hagyná cserben. Meglesz. Érzem, hogy haza fogunk érni. Pár hét múlva talán majd nevetünk az egészen. Azt akarom, hogy egy életre megtanulja a leckét.

Csak egy fehér foltot látok megvillanni a szemem sarkából. Túl közlelől.

Pippa felkiált, a rettenet felülírja a legalaposabb nevelést is.

Minden egyes szívdobbanásom a fülemben dörömböl.

Úgy állnak a fák között, mintha csak ránk várnának. Most látok először ennyi sápadtat egy csoportban. Észrevesznek minket, és mostantól csak mi léteünk a számukra. Ruháikat rég lekoptatta az idő; fehér bőrük olyan feszesnek tűnik, mintha egy rossz mozdulattól bármelyik pillanatban elrepedhetne. Valaha emberi körmeik helyett rozsdavörös karmok nőnek, fejenként tíz apró, mérgező tőr. A kosz elfedi a hajuk színét; foguk megfeketedett vagy kihullott az évtizedek alatt. Düh és irigység ül résnyire szűkülő szemükben, mintha már a pusztá jelenlétünkkel emlékeztetnék őket rég elvesztett emberségükre.

A hozzám legközelebb álló női egyed megremeg, dühösen kitérít szuvas fogakkal teli száját. Pippa nyila pontosan a homloka közepén találja el, és átlukasztja a koponyáját. A sápadt hátrabukik, de még dőlteben a szívébe hatol a következő nyíl. Felemelem a puskámat, és lövök. Csak a szívbe.

Az ösvény mindkét oldalán újabb és újabb példányok bukkannak fel. Hol nyíl, hol pedig lövedék teríti le őket.

– Indulás!

Pippa tegezéből túl gyorsan fogynak a nyilak; a sápadtak egyre dühösebbek eleső társaik láttán.

– Pippa! – üvöltöm, mire egy pillanatra rám néz. – Mögöttes leszek!

Nekiiramodik. Az utolsó nyilat rántja ki tegezéből, és futtában, hátrafelé lövi ki a rám támadó szörny szemét. Betöltöm a második és egyben utolsó táramat. Én is elindulok, közben folyamatosan tüzelek. Egérút kell! Lemaradok, hogy leszedhessem a Pippát üldöző sápadtakat. Istenem, milyen gyorsak!

Kifogy a tár.

Elhajítom a puskát, és előhúzó a pisztolyomat. Tíz golyóm maradt. Már a mezőn rohanunk, a nyílt terepen egyértelművé válnak a célpontok. Lövök, és minden golyó talál, hálát adok az égnek a Kennek pontosságáért. De a sápadtak egyre közelebről kiáltoznak. Pippa meglepetti a távirányítót, és a magas teraszról legördül a kötélhágcsó.

Oly közel a cél!

Ekkor éles karmok vájnak a hátamba, megbotlok, és ahogy arccal előre elvágódom a földön, a pisztoly kicsúszik a kezemből. Csont roppan a bokámban, felnyögök a fájdalomtól. A sebemből csontszilánkok állnak ki, a fájdalom az egész lábamban szétterjed. Tudom, hogy innen már nem megyek sehova. A pisztolyom után nyújtózom, Pippa egy helyben áll, kezét szájára szorítja.

– Fuss! – kiáltom.

Magamra kell vonnom a figyelmüket! Megragadom a pisztolyt, felülök, és az utolsó lélegzetemet egy utolsó ordításba ölöm.

Sajnálom, Pippa!

Pippa Kenn

– FUSS! – ÜVÖLTI APA, AMINT ELÉRI A PISZTOLYÁT.

Földbe gyökerezik a lábam a húsból kilógó fehér csontok látványától. A számra szorítom a kezemet, sikítani akarok a felismeréstől: apa nem fog lábra állni. Az íjam a földön hever, késeim három szörny szívét állítják meg.

Egy pillanatra farkasszemet nézünk, apa tekintete tele van olyasmivel, amit nem tudok megfejtetni. Elfordul, a mellkasa megemelkedik, ahogy nagy lélegzetet vesz, majd a legfontosabb szabályt megszegve kiereszti a hangját. Az elnyújtott, fájdalommal és dühvel teli ordításba dörrenések keverednek. Rohanni kezdek a kötélhágcsó felé, de nem vagyok elég gyors.

Két szörnyeteg oldalról közelít felém. Kizárt, hogy elérjem a kötélhágcsót, mielőtt ők elérnének engem. *Apa.* Lövés dördül. Az első sápadt elbukik. A második átugrik felette, és felém száguld. *Apa.* Újabb dörrenés. Apa kiáltása a fejemben visszhangzik. A szörny megtántorodik, de nem esik el a vállába fúródó golyótól. Sikoltok. Apa sosem vét el egyetlen lövést sem. *Soha...*

A kötélletrára néhány lépés távolságból felszökellek. A kötel megfeszül a súlyom alatt, két fokot lépek egyszerre, és a karommal húzom magam felfelé.

Apa! Apa! Apa!

A hörgést későn hallom meg, egy sápadt a tegezembe csimpaszkodik. Megrántom a kioldósíjat, a női hangon rikoltó szörny csúszni kezd, de mindent megtesz, hogy

megkapaszkodjon. Karmok mélyednek a derekamba, és lefelé rángatnak. A karomat beakasztom a megterheléstől csikorgó kötélbe, könyökhajlatomról lehorzsolódik az érzékeny bőr, de minden erőmmel tartom magamat. Felsikoltok, ahogy a szörny a húsemba marva próbálja felhúzni magát, forró lélegzetét érzem a bőrömön. Ha a földre zuhanok, végem van: a fal tövében egyre több és több sápadt ordít.

Nem. Akarok. Leesni.

Nagyot rúgok hátra, a szörny végre elenged; esés közben karmai égő sebet karistolnak a combomba és a vádlimba.

Zihálva kúszom felfelé a kétemeletnyi magasságba. A kiáltások egyre távolabbról érkeznek, mégis hangosabbnak tűnnek. A szörnyek nem tudnak mászni, rég elfelejtették, hogyan kell. Csak egy pillanatra fordulok hátra, a tisztáson heverő sápadt testek között hamar megtalálom az egyetlen alakot, akit vörös vér borít rozsdabarna mocsok helyett. Súlyosan megsérült. Talán nem bír lábra állni.

Úgy érzem, sebeim körül felpöndörödik a bőröm, majd hamuvá válik a hús a forróságtól. A könnyektől minden összemósódik előttem. Áttornázom magam a korláton, és összerogyok a padlón. Abban a pillanatban talán tényleg lángra kap a testem; a világot beszippantja a feketeség, és csupán két gondolat marad hátra.

Biztonságban vagyok.

Egyedül.

1. rész

Bizalom

Victor Kenn naplóbejegyzése

2081. július 06.

(...) Éjszaka már megint vért köhögtem.

Így életem alkonyán egyre többet gondolok a következő generációkra. Az idő teltével egyre csökken a valószínűsége, hogy egy idegen erre vetődjön és letelepedjen közöttünk. Látván a férfiak között fellépő sterilitást és ennek következtében az egyre kevesebb gyereket, nem zárhatom ki annak lehetőségét, hogy egy napon valaki igazán egyedül marad az erődházban.

A világ üres. Az emberiség nem érdemelte meg, hogy több időt tölthessen ezen a földön. Büntetése a halál volt, a kevésbé szerencséseké az örökké tartó bolyongás, a miénk pedig a tudat, hogy mit veszítettünk.

Ha egy napon tényleg egyedül maradsz, te, utolsó ember, tudnod kell: mindannyian megbocsátjuk, ha a halált választod.

(...)

Pippa Kenn

EZ A NAP IS OLYAN, MINT A TÖBBI!

Ezzel és ehhez hasonló ócska hazugságokkal próbáltam tartani magamat a napi teendőimhez.

Ahogy közeledett a tizenhetedik születnapom, egyre nyugtalanabb lettem. A házat az alagsortól a padlásig kitakarítottam: söpörtem, mostam, mosogattam. Még a lekvárosüvegeket is leporoltam, de alig bírtam rájuk nézni. Csak keringtem egyik emeletről a másikra. Ücsörögtem a teraszon, vagy érett paradicsomok után kutattam a fülledt üvegházban. Persze egyetlen piros szemet sem találtam, egy órája leszedtem, amit le lehetett.

A nappaliban leroskadtam a kedvenc bársony karosszékembe. Amikor kicsi voltam, apával mindig ide ültünk esténként. Ha mesét olvasott, minden szereplőt más hangszínen szólaltatott meg, és a legizgalmasabb részeknél hatásszünetet tartott, amíg el nem kezdtem kérlelni a folytatásért. Ennél csak azt szerettem jobban, amikor a családuk géntörténetének egy-egy szeletét osztotta meg velem.

Felhúztam és átöleltem a lábamat.

Nyaranta, amikor az üvegház nem kellett fűteni, sokkal szabadabban használhattam az áramot. Bekapcsoltam az okosüveg zenelejátszómat, és stand up comedyt választottam ki a tárolt fájlok százaiból. Nem értettem a vicceket, de legalább emberek beszéltek és nevettek rajta.

Mi van, ha én vagyok az utolsó ember ezen a világon? Jobb lett volna, ha nem találom meg ősapám, Victor Kenn naplóbejegyzését, mert azóta újra és újra ez az őrjítő gondolat tolakodott a fejembe. Persze, nem tudhattam biztosan, a világ hatalmas. Ahhoz pedig nem voltam elég bátor, hogy véget vessek az életemnek. Mi van, ha az azt követő nap egy egész csapat ember vetődik erre? Hogy néznék szembe apával a túlvilágon? Mit gondolna rólam anya?

Megpróbáltam, nem is egyszer. Órákig ácsorogtam a Harcsa-tó szélén. Gyáva voltam ahhoz, hogy a sötét vízbe gázoljak, és addig tapossam a vizet, míg a lábam fel nem adja, vagy üvöltözéssel magamhoz csaljam a sápadtakat. Becsuktam a szemem, peregetek a könnyeim, és reméltem, hogy a fáradságtól majd bezuhanok a halak közé. Másnap reggel a nap első sugaraira keltem fel. A vadonban aludtam, és egyetlen vérengző vadállat vagy sápadt sem keveredett arra, hogy elvegye az életemet. Még néhányszor az erdőben kempingeztem. Fegyvert egyszer sem vittem magammal, ma mégis itt vagyok.

Összerezentem a hangszóróból kitörő röhögéstől. A fickó a felvételen vagy fél percig szóhoz sem jutott. Felpattantam a karosszékből, és kikapcsoltam a lejátszót. Néhány percig tanácstalanul álldogáltam a hirtelen támadt csendben, majd úgy döntöttem, elmegyek vadászni. Az első magányos év nehézségei után megtanultam ellátni magamat, azóta nem voltam szűkében élelemnek. Arra volt szükségem, hogy eltereljem a gondolataimat.

Bedobáltam néhány dolgot a hátizsákomba, magamhoz vettem kedvenc íjamat és egy tegez nyilat, majd az egyik kötélhágcsón lemásztam a ház nyugati falán. Az első utam apa sírjához vezetett, mint mindig, ha útra keltem. Felmenőim az erdő szélén, a fák árnyékában nyugodtak egymás melletti sírokban, melyekről kisebb-nagyobb halom kövek árulkodtak. A zsebemben lévő kavicsok közül kiválasztottam a legnagyobbat, majd miután a kőrakás tetejére tettem, engedtem, hogy a lábam arra vigyen, amerre kedve tartja.

A fehér nyúl megneszelte a jelenlétem. Oldalra fordult, egy pillanatra belenéztem a vörös szemébe. Elengedtem az íj idegét, a nyíl pedig jellegzetes pendüléssel útnak indult. Az állat teste megfeszült, hogy nekiiramodjon, de a nyíl a bal mellső lába mögött átütötte a bőrét, és meg sem állt a szívéig.

Sajnáltam ezeket az albínó nyulakat, mert szánalmasan könnyű célpontot nyújtottak. Apa azt mondta, hogy a régi időkben még a génközpontban kísérleteztek rajtuk. A szintetikus vírus nem hatott állatokra, de a Vörös erdőből áradó mérgezést is túl kellett élniük, akárcsak az újfajta génmanipuláción átesett embereknek és leszármazottaiknak.

Íjamat átvetettem a vállamon, percekig sétáltam az elejtett nyúlra. Miután kivéreztettem, biztos mozdulatokkal kibeleztem, és elástam a belsősegeit. A nyulat a hátsó lábainál fogva vittem hazafelé.

Megszokásból az erdőt figyeltem, leselkednek-e rám sápadtak. Lett volna időm felajzani az íjamat, de már rég nem is érdekelt a dolog. Belefáradtam az egyforma napokba, zenékbe, rég halott emberek érthetetlen előadásaiiba, megsárgult könyvek történeteibe és a színes digitális magazinok boldog képeibe. Belefáradtam a magányba.

Szabad kezemmel megdörzsöltem a mellkasomat, közvetlenül a szívem felett. Mintha eligazgathattam volna az ürességet, hogy ne nyomjon annyira. Megálltam, mert még a saját lépteim zaját is képtelen voltam elviselni. Az emlék, mely ellen egész reggel küzdöttem, megállíthatatlanul söpört végig a fejemben.

Aznap a tónál azonnal észrevettem a vadkutya sápadtmarását. Az állat azért ment a tóhoz, hogy teleigya magát vízzel, és enyhítse a marással járó iszonyatos szomjúságot. Apa nem vette észre, én pedig úgy döntöttem, hogy befogom a számat. Mindennél jobban akartam látni, ahogy apa pusztá kézzel halat fog, és mélyen belül reméltem, hogy a felbukkanó sápadtat előbb észreveszem, mint ő, és akkor az én nyílaim terítheti le. A nap hőse akartam lenni, szinte hallottam magamban: Pippa, a tizenkét éves sápadtölő, a családi legendárium legifjabb csillaga. Ahogy közeledtünk a város felé, úgy lett egyre nagyobb a büntudatom és a

bizonytalanságom. Ha akkor befogom, apa még ma is élne. A horda továbbállt volna, amíg mi bámészkodunk a városban.

Letöröltem a legördülő könnyeimet, és az egykori génközpont felé indultam. Nem akartam még hazatérni, nem akartam emlékezni.

A környéken, az erődház üvegházán kívül, egyedül itt volt termékeny talaj. Hosszú évek alatt trágyázás és egy génkezelt növény segítségével alakították vissza a felmenőim a föld termelékenységét. Bármi okból is *fejlesztették* ki a régmúlt időkben több másik nélkülözhetetlen haszonnövénnyel együtt, csakis ennek köszönhetően tudtunk élelmet termelni magunknak.

Nem tudtunk. Tudtam.

Növényfajok tömegével pusztultak ki az évtizedek során. Megannyi képet láttam zöldségekről, és megannyi leírást olvastam az ízükről, de én már sohasem kóstolhatom meg őket.

Átmásztam egy málló betonkerítésen. Apa azt mondta, hogy a génközpontban olyan titkokat őriztek, amiket el akartak rejteni a világ elől. A többszintes betonépületeknek még mindig megvolt a teteje; hiányoztak az ablakai, az időjárás mindent lekoptatott róla, ami valaha szép lehetett, a szél pedig telehordta kosszal és rothadó levelekkel. Az alagsorokat vagy egy évszázada beomlasztották, hogy soha ne húzhasák ott meg magukat a síri csend után kutató sápadtak. Időjárástól védett, hangszigetelt helyeken sztázisba kerültek, ezzel tovább hosszabbították amúgy sem rövid életüket.

Az egész épületegyüttest megkerülve elértem a valaha üvegházként üzemelő szárnyat, melyből mára csupán egy masszív, rozsdás vaskeret maradt. A felmenőim két méter magas fakerítést húztak köré, hogy leválasszák a veteményest az éhenkórász nyulak és a kártékony rágcsálók elől.

Kinyitottam a kaput, és beslisszoltam a kertbe. A fák magasra törtek, vaskos ágaik a keret széles lyukaiban találtak utat az ég felé. Itt megtermett narancs, citrom, olíva, datolya és

banán is, csupa olyan fajta, aminek a könyvek szerint nem lett volna itt helye; a földben pedig bőven akadt krumpli és hagyma.

A nyulat az egyik sarokban hagyott kiskocsira tettem, majd nekiálltam a burgonyagumók kiásásához. Jólesett a fizikai munka. A melegben hamar elkezdtem izzadni, ahogy a kemény földet kapargattam a zöldségről. Amikor végeztem, kiemeltem a kövér krumplicsomót, leráztam róluk a felesleges földet, és a kiskocsira tettem néhány lehullott citrusféle és kihúzott hagyma társaságában.

Ahogy magam mögött húztam, a zötykölődő kocsi nyikorgott a göröngyös ösvényen. Apa élve megnyúzott volna, ha ezt látja, a csikorgó hangra felfigyelhetnek a sápadtak.

Jöjjetek csak, szörnyetegek! Csapatostul, ha lehet. Legyünk túl rajta, ha már önszántamból nem megy!

A nap már lefelé ívelt, amikor kiértem a tisztásra. A poros föld és az erődház is fáradt sárga árnyalatot öltött, árnyéka hosszúra nyúlt.

A hátizsákomból előkapartam a távirányítót, és megnyomtam a teherlift gombját. A csörlő akadozva engedte le a fémlapot, majd a motor vészjóslóan felbőgött, és a lift megállt. Remek. Mászhatok két emeletet a súlyos holmikkal együtt.

Egy gombnyomással letekertettem a kötélhágcsót, majd egyesével felvittem a nyulat, a terményeket és nagy erőfeszítések árán a kocsit is. Utóbbi cígölése közben hangosan szitkozódtam. Rájöttem, hogy napok óta nem hallottam a saját hangomat. Megvizsgáltam a motort, a liftet sikerült feltekernem, de lefelé egyáltalán nem akart mozdulni. Holnap szét kell szednem az egészet. Egy kicsit jobb kedvre derültem ettől, addig is lefoglalom magamat.

Miután elrendeztem mindent a teraszon, bevettem magam a konyhába, és nekiláttam nyúlragut főzni. A zenelejátszóba klasszikus zenét programoztam. Az aprócska kijelző Mozart

nevét írta ki, a hangfalakból ismerős dallamok csendültek fel. Egy zenekönyvben utánanéztem ennek a Mozartnak. Csodagyermeknek tartották bármiféle génsebészeti eljárás előtt egy Európa nevű kontinensen. Az ősapám által írt korai naplójából tudtam, hogy az egész világon felütötte a fejét a szintetikus vírus. Itt nem éltek túl az emberek. Valószínűleg ott sem. Mégis reméltem, hogy valahol a vadonban vagy az óceánon túl még élnek emberek. Az elszigetelt helyeken akár át is vészelhették a vírust. Csupa boldog nagycsalád: a gyerekekről a szüleik és a nagyszüleik gondoskodnak, rengeteg testvérük és több-tucatnyi unokatestvérük van, nagybácsik és nagynénik...

A konyha nehéz illatokkal telt meg. Mire elkészült a vacsora, a vörös nap alábukott a horizonton, beköszöntött az alkonyi szürkület, megjelentek az első csillagok és a kövér hold. Egy egész napnak kellett eltelnie, hogy megéhezsek. Lassan kanalaztam a számba a falatokat. Mióta egyedül voltam, nem éreztem az ételek ízét. Mintha a nyelvem megtagadta volna, hogy rendesen működjön. Evés után néhány percig keserűen ücsörögtem a félhomályban, és lassan elkortyolgattam a citromos vizet.

Boldog születnapot, Pippa! Kívánj valamit!

Minek? A kívánságok csalfák. A tizenkettediken egy felejthetetlen napot kívántam. De tudod mit? Azt kívánom, hogy felbukkanjon az a bizonyos fehér lovon vágótázó herceg a kis palotám előtt, és mentsen meg a magánynak nevezett sárkánytól.

A hold ezüstös fénybe vonta a konyhát. A tűzhelyen felforrt egy adag mosogatóvíz, így nekiálltam, hogy a használt edényeket és tányérokat megtisztítsam, miközben kibámultam a konyhaablakon.

Egy ismerős, magányos alak vált ki a fák közül.

Megálltam a mosogatásban, és figyeltem, ahogy a sápadt a tisztás közepére sétál, és leül a homokos földre. Nem a házat

nézte, hanem az égen világító teliholdat. Amikor hónapokkal ezelőtt először megláttam, dobogó szívvel, fegyver nélkül merészkedtem le a teraszról, és elhatároztam, hogy véget vetek mindennek. Ahelyett, hogy megtámadott volna, elmenekült. Talán életében gyűlölte az embereket; talán ő volt az egyetlen sápadt az egész világon, akinek nem hiányzott, amit elveszített.

Péntek, ha nem voltak felhők, mindig az eget bámulta. Lehet, hogy csillagász volt a régmúlt időkben. Egy külön füzetkébe írtam le, mikor bukkan fel, és mit tesz, de ő mindig csak a holdra meredt. Nem szólhattam hozzá, nem volt a hűséges szolgálóm, sőt még csak nem is volt ember, de mindig visszajött, és csak őt nevezhettem a társaságomnak.

Ha a sápadtak nem emlékeznének a régi életük villanásaira, talán nem érdekelné őket, hogy mi emberek maradhattunk. A vírus ugyanúgy csend után vágyakozó, bolyongó lényekké változtatta volna őket, de akkor nyoma sem lenne a dühnek és irigységnek, amelyről apa mindig azt mondogatta, hogy a természetük része.

Amikor végeztem a konyhában, felsétáltam az emeleti szobámba. Felöltöttem az alvós ruhámat, majd kitártam az ablakot, hogy utat engedjek a hűvös levegőnek. Néha eljátszottam a gondolattal, hogy Péntek engem védelmez; sok viharos éjszakát vészelttem át ezzel a tudattal, de persze szintiszta hazugság volt.

Ledőltem a matracra, és az államig húztam a takarót. Kényszerítettem magam, hogy öntudatlanul vészeljem át a születnapomból maradt utolsó órákat.

Gage Mack

IRTÓ NAGY SZERENCSENK VOLT A TELIHOLDDAL. Elég fény szűrődött be a fák közé, hogy ne rohanjunk neki a törzseknek, és ne bukjunk orra a satnya bokrokban, görbe gyökerekben.

Már csak egy üldözött minket. Lövés dördült. Féltem, hogy a hang hozzánk csalja a környék összes dögét.

– Mellé! – zihálta Ruben mögöttem.

Szúrt a tüdőm a futástól, és egy lélegzetet sem akartam beszédre pazarolni. A vészhelyzet esetére tartogatott, utolsó táram után nyúltam. Helyére kattintottam, hátrafordultam és céloztam.

Ruben megelőzött. Megvetette a lábát a sápadt előtt, és minden erejét beleadva lesújtott a szamurájkardjával. Levágta a szörnyeteg karját, átvágta a szívét. Az élettelen test a lába elé zuhant. Megkönnyebbülve felsóhajtottam.

– Jól vagy, öcskös? – kérdeztem levegő után kapkodva. Ruben a karját vizsgálgatta, a sok hófehér heg között ott volt egy friss, rozsdabarna karmolás. Idővel kifakul majd, és olyan lesz, mint a többi. Eggyel több vagy kevesebb, mit sem számított.

– Semmiség – válaszolta a szokásos lazasággal, amiért legszívesebben bemostam volna neki. Leszakított egy marék falevelet, hogy megtisztítsa a pengét. – Megúszom egy kis hőemelkedéssel.

– Remek – morogtam.

A térdemre támaszkodtam, nehezen csillapodott a légzésem. Ruben motyogott magában valamit. Soha nem tudta befogni, mintha elcseszett géneket örökölt volna, melyek arra készítették, hogy örökké jártássá a száját. Ha tudna hallgatni, sokkal kevesebb sápadttámadásban lett volna eddig részünk.

– Megvannak a cuccaid? – sóhajtottam.

Talán minden egyszerűbb lett volna Ruben nélkül, mégsem cseréltem volna el az öcsémet magányos csendre, félelem és sápadtmarások nélküli életre, még ha apa halála után fenyegetőztem is ilyesmivel. Öt évvel voltam idősebb nála. Tizenkilenc évesen talán én is ekkora idióta voltam.

– Elfogyott az összes töltényem. – Ruben pocskék lövész volt, ijjal pedig még a pisztolynál is rosszabbul lőtt. Két hete

rengeteg lőszert találtunk egy jó állapotban megmaradt házban. Felfrissítettük a készletünket, de így is több láda töltényt voltunk kénytelenek hátrahagyni. Most jól jöttek volna. – De legjobban azt a félig kész nyulat sajnálom.

Hát igen, a friss kajának persze annyi. Jó ideje futottunk, nem láttam értelmét, hogy az éjszaka második felét a korábbi táborhely keresgélésével, vagy vadászattal és sütögetéssel töltsük.

– Ja, azt én is – válaszoltam.

Nem is értettem, hogy egy fehér nyúl hogy maradhatott ennyi ideig életben. A hús már pirult, amikor a sápadtak rajtunk ütöttek. Nem sokkal az után jelentek meg, hogy Ruben percekig teli torokból röhögött egy idióta, ősrégi történeten. Teljes felszerelésben izzadtunk a tűz mellett, amikor kiszúrtuk az első dögöt. Homokot rugdaltunk a tűzre, Ruben eszelősen röhögni kezdett, mint mindig, ha húzós helyzetbe kerültünk. Mindegy. Ők halottak voltak, mi pedig élünk. Egy újabb pont a Mack fivéreknek.

Leültem a földre, a hátizsákomból előhúztam a kulacsomat, és nagyot kortyoltam az állott vízből. Amint elmúlt a veszély, Ruben egyből zsebre vágta a kezét.

– Ez egy köztes erdő – állapította meg, és egy rúgással felverte a száraz port. – Itt már inkább halott a föld.

A vörös fák mérget messzire hordja a szél, előkészíti a terepet a terjeszkedő erdőségnek. A köztes erdőkben gyér volt az aljnövényzet és kevesebb az állatfaj; előbb-utóbb pedig a vörös levelű magoncok is meg fognak jelenni.

– A Vörös erdő még messze van. És soha nem érjük el, ha nem fogod be a szádat. A folytonos pofázással idecsalsz minden rohadt dögöt.

Hosszú út várt még ránk. Nem mondtam Rubennek, de valószínűleg meg kell kerülnünk az egész Vörös erdőt. Az első fákat a miegeni génközpontban tervezték, mérgeket tömegpusztító fegyvernek szánták. A világvége után ahelyett,

hogy elpusztultak volna egy eldugott laborban, terjeszkedni kezdtek. A mára óriási erdő súlyos mérgezést hozott a vidékre, kiszorította a többi növényt, megölte az állatokat.

A fennmaradt történetek szerint az erdőségben menedékhelyek voltak, ahol a vándorok megpihenhettek, élelemhez és vízhez juthattak. Ruben apró, zöld oázisoknak képzelte ezeket a helyeket, de szerintem nem voltak többek színes hazugságoknál. Nem bíztam a régi mesékben annyira, mint Ruben.

Nem válaszolt. Ittam még egy kortyot, majd Rubennek hajítottam a kulacsot. Összerezcent, amikor a mellkasának csapódott.

– Szerintem tovább kéne mennünk – javasolta két korty között. – Világít a hold, ráadásul pár óráig még úgysem fogok tudni elaludni.

– Azt sem tudjuk, hol vagyunk, és most nincs is kedvem filózni rajta – vétóztam meg az ötletét. Tipikus Ruben-féle gyakorlatiasság. A visszarepülő kulacs fejbe talált.

– Bocs – mondta, és megvonta a vállát. Ha nem éreztem volna kifacsarva magamat a futástól, és rendesen láttam volna a félhomályban, kiprovokáltam volna egy verekedést. Bárcsak...

– Jól jönne Peter Kenn sárga szeme, mi?

Na, ez ijesztő volt.

– Felmászom egy fára, és lefekszem aludni – jelentettem ki.

Az erdőkben mindig ágakhoz kötözve aludtunk. Minél magasabbra másztunk egy fán, annál kisebb esélye volt, hogy az álmunkban felénk vetődő sápadtak meglátnak minket. Katonák éjszakáztak így a régmúlt időkben, de ők legtöbbször nem arra vártak, hogy az ellenségeik sértetlenül elvonuljanak alattuk.

A köztes erdőkben alacsonyabbak voltak a fák, mint a hegyi zöld erdőkben. Azt mondják, a Vörös erdő fái nem nőttek tovább a régmúlt idők óta.

– Nincs valami dugi kajád? – kérdezte Ruben. – Farkaséhes vagyok.

Nagyot sóhajtottam. Ruben folyton éhes volt, de amíg kajált, addig legalább nem dumált. Azzal a nyúllal mindketten jól lakhattunk volna. Előhalásztam a táskámból egy fonnyadt almát és egy kis darab szárított madárhúst. Feltápászkodtam, és kezébe nyomtam a szegényes vacsoráját.

– Kösz! – Már tele szájjal válaszolt.

Feltámadt a szél, így máris problémásabb lesz az éjszakázás. Magas fát kerestem, vaskos, kényelmesnek tűnő főágakkal. Ruben segített, összefutott a nyál a számban az alma roppanó hangjára. Elhatároztam, hogyha bevackolódtam egy vastag ágra, akkor én is elmajszolok egyet.

– Mit nem adnék, ha az ágyamban aludhatnék – sóhajtotta.

Elmosolyodtam.

– Majd alszol ágyban eleget, ha megérkeztünk. Remélhetőleg sok lánnyal az oldaladon.

Ruben felnevetett.

– Én csak egy *különleges* lányra vágyom.

Fogadni mertem volna, hogy ez számít majd legkevésbé, ha életünkben először megismerkedünk korunkbeli lányokkal, de inkább annyiban hagytam a dolgot.

– Bizony, különlegesnek kell lennie. Nem egyszerű elviselni a végtelen dumatengert, ami kiömlik a szádon.

Ruben ezekre már nem is szólt, hozzászólt a piszkálódáshoz.

– Szerinted bírni fogják a kolónia falai? – kérdezte.

Eszembe jutott a sápadtak végeláthatatlan tömege. A hömpölygő áradat, mely ellepte a hegység mögött húzódó erdőséget.

Végigsimítottam egy ígéretesnek tűnő fa kérgén. Elég érdes volt ahhoz, hogy az ujjvégeimmal bele tudjak kapaszkodni. Azt hiszem, ez lesz a megfelelő alvóhely mára.

– Figyelmeztetnünk kell a kolóniát, hogy felkészülhessenek
– válaszoltam. – De... a falaknak elég erősnek kell lenniük a horda ellen. Muszáj.

Különben mit sem ér az út.

Semmi reakció.

– A rohadt életbe! – suttogta. Az alma koppanva hullott a földre.

Én is megláttam őket: a holdfény visszaverődött fehér bőrükről. Napokig semmi, aztán egy este alatt másodjára bukkantak fel.

Új rekordot döntöttünk. Elsőre hatot számláltam meg, de újabb és újabb derengő hófehérek jelentek meg a fák között. Többségük férfi egyed volt, és nem az éhező, legyengült fajtából, ráadásul a női egyedek is megtermettebbeknek tunk az átlagnál. Utóbbiakkal mindig is könnyebb volt elbánni, de nem egy felmenőm a fél szemével fizetett, amiért alábecsülte őket. Ez a helyzet sokkal szarabbul festett, mint az előbbi. Rohadt nagy bajban voltunk!

– A fára? – kérdezte halkan Ruben, és már az íjat hámozta le a válláról,

– Kizárt – szűrtem fogam között a választ. A félelem a bőröm alá kúszott. – Már megláttak, és túl sokan vannak.

– Találkozó?

– Legkésőbb délben, Chester Creek mellett.

Délután ezt a városkát sejtettük legközelebb hozzánk. Még nem távolodhattunk el tőle túlságosan.

A biztonság kedvéért mindig megbeszéltünk egy találkozási helyet és időt. Az idő csak jelképes volt, kimondatlanul is tudtuk, hogy egyikünk sem menne tovább a másik nélkül. Azóta csináltuk ezt, hogy egyszer elveszítettük egymást egy sápadttámadás során, és napokba telt, mire ráletem az addigra teljesen idegroncs Rubenre.

Én is levettem az íjat a hátamról. Ruben, a kis túlbuzgó, még elhappolja a többségét előlem.

– Nesze, itt a fegyverem. – Felé nyújtottam a pisztolyomat.
– Jobban lövök íjjal, mint te.

– Van kardom. – Elbizakodottan mosolygott, de én nem vigyorogtam. Végül elvette a fegyvert. Felajzottam az íjat, és célra tartottam.

– Kész vagy? – kérdeztem. Mindig én aggódtam jobban.

Ruben felröhögött.

– Mint mindig. – Szinte dalolva beszélt. Utáltam, hogy a félelem így jött ki rajta. Mintha megtagadta volna, hogy szembenézzen a lehetséges következményekkel.

– Megdöglötök! – kiáltotta.

Ahogy a dögök megindultak felénk, mindketten lőttünk. Az élen haladó rusnyaság az egyik társával együtt bukott el. A vérünket akarták, ez éppen elég volt, hogy ne gondolkodjak. Csak lőttem, amíg levegőt nem markoltam nyilak helyett. Az íjjammal lendületből fejbe vágtam a legelsőt, amelyik beért. A sikoltása elcsuklott, és élettelen teste elterült a földön. Ruben már a katanájával kaszabolta őket, el-elugorva a karmos kezek elől. Előrántottam a kardomat, és belehasítottam az érkező tömegbe. Sokan voltak. Hamar meghaltak.

– Hééé! Erre! – üvöltötte Ruben, és a mocskos pengéjű kardját lengette, hogy felhívja magára az újonnan érkezők figyelmét. Már megint csalit játszott: futtában hangosan kurjongatott, hogy a többségük őt válassza. Nem tudtam megszólalni, nem tudtam megakadályozni, hogy ilyen baromságot csináljon. Próbáltam tartani magam a körülöttem tolongó dögök ellen, miközben az öcsém hangját elnyelte az erdő.

Amikor azt hittem, hogy az utolsót is elintéztem, mindig újabbak jöttek.

Megelégettem az ácsorgást, és rohanni kezdtem előlük, ahogy a lábam bírta. Szlalomoztam a fák között, kiálló gyökereket ugrottam át, és néha hátralestem. Legalább hárman követtek, kettő pedig balról közelített. Be akartak keríteni.

Nem sokkal előttem, valami sík felületről holdfény verődött vissza. Egy aszfaltút volt.

Vajon milyen messze lehettem Chester Creektől? Az a város vagy elhagyatott, vagy hemzseg a sápadtaktól. A táskám túl nehéz volt, ledobtam a földre. Majd megtalálom, ha kinyírtam az összes dögöt.

Jobbra futottam az úton. Egy karmos kéz éppen csak elvétette az arcomat. Megpördültem, kettéhasítottam a sápadt fejét, és szembefordultam az üldözőimmal.

Pippa Kenn

AZ ÁLMOM PISZTOLYLÖVÉSEKTŐL és sápadtak torz, követelőző sikolyaitól visszhangzott. Néhány ködös pillanatra felriadtam, majd a fal felé fordultam, hogy megpróbáljak visszaaludni. A röhögésbe át-átcsapó szitkozódás azonban új volt. Kinyitottam a szemem, dermedten hallgatóztam. *Ugye nem képzelődöm, ugye nem?* Amikor újra meghallottam az emberi beszédet, kipattantam az ágyból, és lerohantam a teraszra. A lendülettől nekimentem a korlátnak, és csak a csodás egyensúlyérzésemnek köszönhettem, hogy nem zuhantam két emeletet.

Nem akartam hinni a szememnek. A tisztáson legalább annyi szörnyeteg tobzódott, mint *aznap*.

Egy fél fejjel fölējük magasodó fiú körül rajzottak, aki lenyűgöző táncot járt a kardjával. Mozdulatai gyorsak és pontosak voltak, a penge pedig olyan éles, hogy kettészelt fejek és porba hulló, levágott karok maradtak suhintásai nyomán. A fiú nevetésétől könnyek gyűltek a szemembe. *Egy ember! Egy igazi, élő, hús-vér ember!*

Megbotlott egy holttestben, amit az egyik szörny kihasznált, és rávetette magát. Nevetése üvöltésbe csapott át. A sebesült sápadtak még dühösebben, egymáson áttaposva kaptak utána.

A fiú imbolygott, tánca üteme megtört, vágásai egyre erőtlenebbekké váltak. Két sápadt a hátára ugrott és leteperzte.

Ne, ne, ne! Ha a földre kerülsz, meghalsz! Izmain végre működésbe léptek. Kirántottam a fegyvertartóból a vészhelyzetekre tartogatott hangtompító puskát és néhány tartaléktárat, majd magabiztosan felugrottam a korlátra. Céloztam és lőttem. Először a fiúba kapaszkodó sápadtat szedtem le, majd sorjában a többit. Mielőtt felocsúdhatták volna, meghaltak.

A fiú megmozdult a halottak alatt. Nehézkesen kimászott a testek alól, majd pár méter után összerogyott.

Már csak egy sápadt volt talpon. Sebesen átszelte a tisztást; koszos teste tompán ragyogott a holdfényben. Péntek volt az. A sápadtak mindig is jobban szerettek együtt lenni, mint egyedül. Segíteni akart a társainak? Vagy bosszút állni miattuk? Elengedtem a ravaszt, és lejjebb eresztettem a puskát.

Mi a harmadik szabály, Pippa?

Péntek egyre közelebb ért.

Halljam, Pippa, mi a harmadik szabály?

Az emberi élet mindennél fontosabb.

Összeszorítottam a fogamat, célra tartottam, és meghúztam a ravaszt. Péntek elvágódott. A lövés szívéen találta. A lábamnak támasztottam a puskát. A csípős lőporszagtól könnyek gyűltek a szemembe. Péntek ugyanolyan halott volt, mint a többiek.

A hold felhők mögé rejtőzött, mintha legnagyobb csodálójának elvesztését gyászolná. Ahogy átvágtam a sötétbe borult tisztáson, harag, félelem, kíváncsiság és öröm örvénylett bennem.

A fiú nyöszörgött, szeme ide-oda járt szemhéja alatt. A pisztolyomat visszatettem a sebtében magamra csatolt tokba, és leguggoltam mellé. Arcát és haját por lepte, fekete pólóját izzadság, vér és a sápadtak rozsdavörös testnedve itatta át. Nem lehetett sokkal idősebb nálam. Válla széles volt, izmos

karját megszámlálhatatlanul sok heg és friss sápadtmarás borította. Mielőbb ellátom a sebeit, annál halványabb nyomuk marad.

Óvatosan kivettem a kezéből a kardot, az övéből pedig a kését, nehogy valamelyikünket megsebesítse velük. Összeszedtem minden bátorságomat, habozva kinyújtottam a mutatóujjamat, és végigsimítottam a homlokán. Összerezzent, majd villámgyorsan megragadta a kezemet, és úgy megszorította, hogy feljajdultam. A hangra kinyitotta a szemét, és bizonytalanul felült. Hunyorogva rám meredt, és olyan arcot vágott, mintha nem hinné el, amit lát.

– Gage? – kérdezte, és lazított a szorításán, mire elrántottam a kezemet.

– Css!

Sápadtak után kutatva körbenéztem a sötét tisztáson.

– Francba, de megijesztettél! Szereztél éjjellátó szemüveget? Szomjas vagyok.

Beleborzongtam a hangjába. Ki voltam éhezve igazi emberi szavakra, melyeket a szemem láttára formál egy igazi emberi száj.

– Hogy hívnak? És ki az a Gage? – kérdeztem tőle, olyan halkán, ahogy csak tudtam.

– Bassza meg... Te nem... – Az övéhez nyúlt, ahonnan elkoboztam a kést. A biztonság kedvéért helyette is megmarkoltam a fegyverét. A fanyelet az enyémnél nagyobb kéz koptatta ki.

– Segíteni szeretnék – suttogtam. A fiú felém nyúlt. Könnyedén kitértem előle.

– Csak... csak képzellek, igaz? – hebegte.

Ezt én is kérdezhettem volna. Mi van, ha felébredek, és kiderül, hogy a szép hangú, karddal táncoló magas fiú csak álom volt?

Mi van, ha meg akar ölni? Ne bízz az idegenekben!

– Biztonságos helyre viszlek – mondtam neki habozva. – De nem tudom, hogy bízhatok-e benned.

– És honnan tudhatnám, hogy *én* bízhatok-e tebenned? – Hangja rekedtes volt, mint amikor az embernek kiszárad a szája. – Te lány vagy. Hallom a hangodból. Én pedig úriember vagyok. Az úriemberek meg nem bántanak lányokat. Bárhová követlek, ha van vized. Bármit... bármit megtennék néhány kortyért.

A számba haraptam. Az elsődleges szempont, hogy vigyáznom kell a saját épségemre.

Ha nem látod meg a fiút, akkor talán lemászol, hogy a szörnyek végre átkísérjenek apádhoz és anyádhoz!

Hallgass!

A fiú ültében oldalra dőlt, mintha képtelen lenne megtartani magát. Eldobtam a kést, és előreugrottam, hogy támasztékot nyújtsak neki. Sok kilónyi élő, meleg hús csapódott nekem; megrémültem, hogy beüti magát, vagy ez csak csel, és mindjárt szorult helyzetben találom magam. Vártam, de ő meg sem mozdult. Arcomat forró lélegzete csiklandozta, tarkóm lúdbőrzött.

– Lábra tudsz állni? – kérdeztem, mire összerezzen, és újra kiegyenesedett. – Nem tudlak felcipelni a házba.

Persze a lift is pont most romlott el.

– Rohadtul fáj a lábam – nyöszörögte, és a jobb bokájához nyúlt. Óvatosan felhúztam csupafolt nadrágja szélét. Mély seb tátongott alatta. – Nem hinném, hogy tudnék... fára mászni.

Elmosolyodtam. *Miről beszél?*

– Nem kell fára másznod, de a kötélletrán sem lesz egyszerű – mormogtam. – Gyere, támaszkodj rám! De... csak hogy tudd, az apám figyel minket. Mifelénk nem szokás megbízni az idegekben.

Kését a nadrágomba tűztem, ügyelve rá, hogy azonnal a kezemben lehessen, ha szükséges. Karja alá bújtam, és elkezdtem felfelé húzni. Javára legyen írva, hogy az ép lábával

segített, de tényleg olyan nehéz volt, mint amilyennek látszott. A ház felé irányítottam, és elindultunk.

– Hogy hívnak? – próbálkoztam megint, fittyet hányva a legfontosabb szabályra. Tudnom *kellett* a nevét.

– Ruben vagyok.

Ruben! Régen vert ilyen gyorsan a szívem, Ruben! A fiú kímélte sebesült lábát, de arca így is eltorzult a fájdalomtól. A tisztást figyelte, de nem hinném, hogy bármit is felfogott volna belőle. *Hú, de nehéz vagy!* Térdem már másodjára roggyant meg Ruben súlya alatt.

– Csak pár nap az egész, és továbbmegyünk. – Fogai összekoccantak. – Meg kell keresnem a bátyámat.

Tehát úton vannak. Hová tartanak? Honnan jöttek?

Leizzadtam, mire elértük a kötélhágcsót.

– Ruben, ha ezen a létrán felmászol, biztonságban leszel.

Kezét a kötéltre tettem, és a könyökénél fogva tolni kezdtem felfelé. Kitapogatta a fokokat, és felém fordult.

– Menni fog... Mondd, hogy van fent víz!

– Van fent víz.

Egyszer állt meg pihenni, de akkor azt hittem, hogy le fog zuhanni. Tudom, milyen a sápadtmarás, én is átéltem, és láttam apát is küszködni vele. Hétéves lehettem. Később mesélte el, hogy három sápadt ütött rajta. A nyakán, arcán és a fején érték a legmélyebb karmolások. Egy különleges gyógynövény felgyorsította a gyógyulást, de még így is egy hétig lázas volt. Közben folyamatosan a halott testvéréhez, Peterhöz beszélt. A bocsánatáért könyörgött, és sírt.

Azokban a napokban életemben először rettegtem attól, hogy egyedül maradok. Soha nem nőtt vissza a haja a sápadtkarmolás helyén, ami mindig arra emlékeztetett, hogy apa nem legyőzhetetlen. Senki sem az.

Ruben éles csattanással átesett a korláton. Gyorsan felmászta, és a teraszra ugrottam. Kiterült a hűvös padlón, és sebesült vállát szorongatta. Berohantam a házba, és egy vastag

pokrócot terítettem az egyik díványra, ahová majd lefektetem Rubent. Összeszedtem a sebtisztításhoz szükséges holmikat, a konyhában a hónom alá szorítottam egy horpadt fémdobozt, melyben az éppen szükséges gyógyleveleket tartottam.

Ruben ott feküdt, ahol hagytam. Mellékuporodtam, a késemmel belevágtam az amúgy is rongyos pólójába, majd letéptem róla. A textil szakadására összerezsent, és kinyitotta a szemét.

– Hoztam vizet – mondtam elfúló hangon.

Képtelen voltam levenni a szememet a fehérre fakult sápadtmarás-hegek szabdalta mellkasáról. A lábam hátulján végigfutó heg leheletvékony volt, és csak akkor látszódott, ha a napfény jó szögből esett rá, de az övéi csúnyán és vastagon gyógyultak be. Rengeteg harc és még több fájdalom emléke véste magát a bőrébe.

Ruben friss sérülései véreztek.

– Víz... – motyogta.

Megtámasztottam a fejét, és odanyújtottam a flaskát a szájához. Mohón kiitta az egészet, majd visszahanyatlott a padlóra.

Nekiláttam a sebek kitisztításának. Levettem a cipőjét, de nem bírtam rávenni magam, hogy megszabadítsam a nadrágjától is, így csak felvágtam a nadrágszárat, és úgy mostam ki a legmélyebb sebet.

Ruben szeme nyitva volt, és hol engem, hol pedig az eget nézte. A sebek körül szinte égetett a bőre. Be fog lázasodni.

– Ez nagyon fájni fog! – mondtam. Ruben motyogott valamit. – Érted?

Nem akartam, hogy megtámadjon.

– Értem. – Vett néhány nagy lélegzetet. – Mehet.

Ruben ordítózva szitkozódott, amikor a leveleket belenyomtam a sebekbe. A káromkodások felét még sohasem hallottam korábban. Próbáltam csitítgatni, néha szünetet

tartottam. Sietve tiszta gézbe kötöttem minden sérülését. Izma ellazult a megkönnyebbüléstől. Ruben engem figyelt.

– Holnap, legkésőbb délben, Chester Creekben kell lennem – mormogta halkán. – Ha nem látomás vagy, fel kell ébresztened! Már nincsenek emberek idekint. Csak ott... Még nem vagyunk ott...

Csak hol? Csak hol? Hol vannak még emberek?

Kérdések helyett lemostam róla a port, a vért és az izzadságot, majd felhúztam a földről, és betámogattam a díványhoz. Félrerúgtam az útban lévő kisasztalt, és lefektettem Rubent az előkészített helyére. Megragadta a karomat, és tágra nyílt szemmel próbált meglátni a sötétben.

– Kérlek!

Gyengéden a párnára nyomtam a fejét, majd betakartam.

– Most pihenj! – suttoztam.

Nem engedte el a karomat. Tenyere cserzett és izzadt volt, de egyben megnyugtatóan meleg és erős is. Majdnem elfelejtettem, milyen az emberi érintés.

Egy szemhunyasnyit sem aludtam azon az éjszakán.

Ruben Mack

SÖTÉTSÉG KAVARGOTT KÖRÜLÖTTEM. Képtelen voltam megmozdulni, a takaróm lehetetlenül súlyosnak tűnt, odapréselt a matrachoz. Gage jutott eszembe. Megpróbáltam az oldalamba gördülni, de nem sikerült. Nem tudtam parancsolni az izmaimnak.

A fájdalom enyhült, mióta a lány bekötözte a sebeket. Érintése könnyű és légies, mégis magabiztos volt. Élő szoborként ült mellettem. Bőre puha volt, vére ritmikusan pulzált a tenyerem alatt. Nem engedhettem el őt, akkor talán eltűnne.

Szabad kezemmel a késem után tapogatóztam. Fal volt mellettem. Sima és függőleges, mint a régmúlt időkben épült házaknak. Haza vágyódtam a hegyekbe, a hús és biztonságos barlangba. Megragadtam a takarót, de képtelen voltam megmozdítani.

Féltem elaludni, pedig a szememet egyre nehezebben tartottam nyitva. Rettegtem, hogy nem fogok időben felkelni. Akkor Gage nélkülüm megy tovább... Gage sosem menne tovább nélkülüm... Együtt kell maradnunk...

A láz. Melegem volt, mégis dideregtem. Ilyenkor mindig elveszítem az időérzékeimet.

Túl sok sápadt volt körülöttem. Üvöltöttem, azt hittem, végem van. Éreztem a súlyukat, a bőrömbe mélyedő karmukat. Aztán elbuktak, mintha egy láthatatlan erő leterítette volna őket. A hullák rám hanyatlottak, kiszorították a tüdőmből a levegőt. Legyengültem, a fájdalom már dolgozott bennem.

A következő pillanatban már mellettem guggolt. Egy szívós, mégis törékeny alak.

Leragadt a szemem. A tikkasztó sötétség tovább örvénylett. Féltem. Tetvesül féltem.

Pippa Kenn

MINDIG IS ÚGY TARTOTTAM, HOGY A SZÉPSÉGET A NAPFÉNY HOZZA MAGÁVAL.

Amikor a hajnal első sugarai Ruben arcára vetültek, még a lélegzetem is elakadt. Vállig érő haja világosbarna, arcvonásai erőteljesek és szimmetrikusak voltak. A könyvekben olvasott „nemes” vagy „szívdöglesztő” jelzőket, azt hiszem, pont erre a jelenségre használták a szerzők. Szikár alakját élek határozták meg; éjszaka csak a hegeket láttam a mellkasán, azt nem, milyen kemény izmok feszülnek napbarnított bőre alatt. Ruben könnyedén versenybe szállt a digitális magazinok méregdrága

karórákat és bőrcipőket reklámozó férfimodelljeinek szépségével. Családja géntörténetének egy részével máris tisztában voltam.

Mélyen aludt, egyenletes szuszogása megnyugtató, érintése pedig meggyőzőtt, hogy nem álmodom. Még mindig a csuklómat fogta, de szorítása sokkal lazább volt, mint amikor próbált ébren maradni.

Megmozdultam. Órák óta először. Apát bosszantotta, amikor szobrosat játszottam, és a képeskönyvekben vagy a digitális magazinokban látott emberek testtartását utánoztam. A tökéletes izomkoordináció szintén egyike volt a Kenn-tulajdonságoknak. Egyesével lefejtettem Ruben ujjait magamról, és óvatosan a matracra fektettem a kezét. Megremegett a mozgásra. Szemhéja felpattant, egy pillanatig égkék szeme találkozott az enyémmel. Gyönyörű árnyalat volt. Ruben összevonta a szemöldökét, majd visszaaludt.

Megdörzsöltem a csuklómat, vörös folt maradt Ruben keze nyomán. Meg akartam nézni a sebeit, de aztán meggondoltam magam. Jobb, ha nem ébresztem fel. Óvatosan a homlokára tettem a kezemet. Bőre még mindig égetett.

Hangtalanul felálltam, majd átosontam a konyhába. Ittam egy pohár vizet, és felmarkoltam néhány datolyát meg egy több papírból összeragasztott, az erődház környékét ábrázoló térképet. Kisétáltam a teraszra, hogy felmérjem az éjszakai harc maradványait. Lerágcsáltam a gyümölcsbűst a hosszúkás magról, és sóhajtoztam: a délelőttöm rá fog menni, hogy elég nagy gödröt ássak. Kihajtogattam a térképet, és szemrevételeztem a rengeteg kis x-et, amik a sápadt tömegsírokat jelölték. A legtisztább terület a felmenőim sírkertje körül volt: inkább kiástam volna egy régi tömegsír, minthogy a közelükbe temessem a szörnyetegeket.

Mindezek mellett úgy éreztem, ez életem legcsodálatosabb reggelje. A mellkasomra szorítottam a kezem: a bénító nyomás eltűnt a szívemről. Enyhe félelem maradt a helyén. A

tizenkettedik születésnapom is szépnek indult, aztán borzasztóan végződött.

Megnéztem Rubent, úgy ítélt meg, hogy még közel sincs olyan állapotban, hogy magához térjen és galibát okozzon, ezért nem kerestem elő a bilincseket. Felszaladtam a szobámba, és felvettem egy varrások mentén többször is megerősített nadrágot meg egy elnyűtt, terepszínű pólót. A fegyverek mellett egy ásót vettem magamhoz, majd lemásztam a kötélhágcsón, és egy gombnyomással feltekertem a teraszra. Feszülten pásztáztam az erdősávot, a tegnapi támadás után számos sápadt bóklászhatott a környéken.

Mosolyogtam rajta, hogy Ruben érkezése mennyire felborította a mindennapjaimat. Még most sem hittem el igazán, hogy egy ember fekszik a házamban. Úgy éreztem, felelős vagyok érte. Szinte megrészegültem a gondolattól.

Még korán volt, a nap nem tűzött annyira, hogy a tetemek igazán rothadásnak induljanak, de a bűz már most csípte az orromat, és lassan az elviselhetetlenség határát súrolja majd. Az oszlop sápadt volt a legorrfacsaróbb szagú dolog a világon. Tilos volt elégetni őket, mert a füstjük betegséget okozott. Így maradt a sok munkát és tervezést igénylő, fárasztó ásás.

A régmúlt időkben fejükbe ültetett életkapszula tökéletessé tette, szükség esetén megújította, majd tartósította sejteiket. A családi naplók szerint a régmúlt időkbeli emberek a tökéletes bőr és a meghosszabbodott élet miatt nagy összegeket áldoztak a beültetésekre.

Meglazítottam oldalfegyveremet a tokjában, az íjat pedig a kezem ügyében a földre tettem. Kendőt kötöttem az orrom és a szám elé, vastag kesztyűt húztam, majd nekiálltam az ásásnak.

Amikor már elég nagy volt a gödör, és egyik tetemet húztam be a másik után, pityeregve vettem tudomásul, hogy Pénteket nem tudom megkülönböztetni a többiektől.

A létezése csak önámítás volt.

Késésben voltam. A fák között rohantam a Halott Város felé. Az új minden lépésnél a hátamnak verődött, kezemben csak a pisztolyomat tartottam. A por felkavarodott mögöttem. Elértem a szélső kerteket, és átugrottam a régi időkben felhúzott kerítés betonalapját. A városközpont felé tartottam, száraz kórokkal teli, halott veteményeseken vágtam keresztül. Kúszónövényekkel befutott romhalmazok maradtak a régi emeletes házakból, melyek között fehér nyulak találtak búvóhelyet. Miután a felmenőim minden hasznos és fontos dolgot elhordtak az erődház ablaktalan emeleteire, lerombolták a házakat és beomlasztották a pincéket, hogy a sápadtak ne találhassanak bennük menedéket.

Óvatosabban közelítettem meg a házak maradványait. Nem tudhattam, hogy ez a Gage miféle ember. Ruben szeretetteljesen beszélt róla. Reméltem, hogy a bátyja is legalább olyan jámbor lesz, mint ő.

Ruben lázas. Ne légy ilyen naiv!

Néhány perccel dél előtt értem el a központi teret. Egy riadt nyúl ugrott ki egy fatörzs mögül, de más élőlénnel nem találkoztam. Gage-nek híre-hamva sem volt. Ahogy keresztül-kasul körbejártam a kisvárost, kényszerítettem magam, hogy zajt csapjak. Először csak néhány csoszsanást engedtem meg magamnak, majd szereztem egy botot, és minden lépésnél koppantottam vele.

Lehet, hogy Gage már elment? Nem valószínű. A helyében addig maradnék, amíg meg nem találtnám a testvéremet, ha napokba telne, akkor is. Gage nem járt itt, és nyomot sem hagyott maga után. Tehát vagy baja esett, vagy halott. Utóbbinak igen nagy volt az esélye. Ha nem kelek fel tegnap éjszaka, Ruben sem éli túl.

Amikor újra a városközpontba értem, felmásztam a legmagasabb fa legmagasabb ágára, és próbáltam úgy helyezkedni, hogy a levelek eltakarjanak. Kiáltanom kellett

volna, hogy Gage figyeljen rám, de az súlyos szabályszegés. Sohasem kockáztatunk. *Maradj csendben!*

Elővettem a pisztolyomat. Történyt pazarolni legalább ugyanakkora örülségnek tűnt. Összeszorítottam a fogamat, és az ég felé lőttem. A dörgést csilingelés kísérte, ahogy a töltényhüvely lebucskázott a magasból, és nekicsapódott az ágaknak. Újra és újra elsütöttem a fegyvert, a szünetekben pedig bármiféle nesz után hallgatóztam. Vártam.

Tartottam tőle, milyen lesz Gage-dzel találkozni. Valójában sokkal rosszabb, ha egyáltalán nem találom meg.

Mielőtt hazamentem volna ugyanazon a rövid úton, amin jöttem, még egyszer körbejártam a várost. Órákon át hiába vártam Gage-re, de amíg Ruben fel nem épül, nem tehettem többet.

Szorongva húztam fel magam a kötélhágcsón. Fogalmam sem volt, miként fogom tálni neki, hogy nem találtam meg a testvérét. Besétáltam a nappaliba, hogy szembenézzek vele.

Az üres szoba láttán a szívem gyorsabban kezdett verni.

Bolond! Miért kockáztattál? Semmit sem tudsz Rubenről! Nem bízatsz benne! Meg kellett volna bilincselned!

Előrántottam a pisztolyom.

– Ruben?!

A fürdő ajtaja tárva-nyitva állt. Átvágtam a szobán, és biztonságos távolságból benéztem a helyiségbe. Megkönnyebbültem, amikor megláttam a hideg csempén alvó Rubent, és visszacsúsztattam a pisztolyt a tokjába.

Hát te mit csinálsz itt? A fürdőben minden csupa víz volt. A sokkal tisztább Ruben azt a nadrágot viselte, amit még indulás előtt sebtében előhalásztam több másik ruhadarabbal együtt a férfiruhás ládából. Lezuhanyozott, amíg távol voltam. A kötéseket félredobta, a sebekből pedig kimoshatta a gyógygleveleket, és ezért üthette ki újra a láz. Letérdeltem mellé, és hátrahőköltem varasodó sebei láttán. A géntervezett

növény pontosan ilyen hatással volt az átlagos sebekre, de a sápadtmarásnak lassabban kellett volna gyógyulnia.

Egy ideig néztem, ahogy alszik, és nem tudtam megállni, hogy az ujjamat ne húzzam végig szőrtelen arcán.

Hová tartotok, Ruben? Vannak még rajtunk kívül odakint?

A nyúlpörkölt sokkal jobban ízlett, mint előző este. Miután elmosogattam, megálltam a szélesre tárt ablak előtt. A fogyásnak induló hold még mindig pompásan ragyogott. A tisztás üres volt, csak rozsdavörös foltok emlékeztettek az éjszakai vérontásra, melyek a következő esőig ott maradnak majd. Hiányzott Péntek, megszoktam, hogy odalent ücsörög. Az egész világ kifordult magából.

Ruben díványa mellé toltam a kedvenc karosszékemet, és leültem. Gage járt az eszemben. Fel kell készülnöm a legrosszabbra, mert Ruben... nem tudtam, hogyan fog reagálni. Elég volt akár csak a néhány nappal korábbi önmagamra gondolni.

– Szomjas... vagyok. – Ruben hangja belehasított a csendbe.

Kidülledt szemekkel meredt rám. Talán félt, vagy egyszerűen csak próbálta kivenni az arcom a sötétségben. Hoztam neki egy pohár vizet, és megittam.

– Gage! Hol van Gage?

Nem válaszoltam.

– Maradj! – lehelte halkan.

Felém nyújtotta a kezét. Szívesen hozzáértem volna. Elképzeltem, ahogy tökéletes, hosszú ujjai rákulcsolódnak a kézfejemre. Emlékeztem az érintésére. Valamelyik könyvben olvastam egy ápolónőről, aki beleesett a betegébe. Elhúztam a számat. Talán kevesebbet kellene olvasnom.

Hogy hangzik a szabály, Pippa?

Nem bízatsz az idegekben!

Vajon apa mit szólna Rubenhez? Egész életében egyszer sem találkozott idegennel. Végig kellett néznie, ahogy a

családja fogyatozik. Igazából nem nagyon kellett töprengenem, hogy apa mit fűzne hozzá a történetekhez.

Nem hagyhatom, hogy Ruben vonzó külseje elfeledtesse velem, amit tanultam. Mi van, ha egy pillanatra elfordulok, és lefegyverez? Megölhet pusztán azért, mert szemet vet a dolgaimra, amiktől a túlélésem függ.

Túlélés? Ne nevetess! Te gyáva! Te gyilkos!

Hallgass!

Ruben kényelmetlenül fészkelődött; óvatosan megfogtam a kezét, és a mellkasára fektettem. Ahogy a légzése egyre egyenletesebbé vált, én is elálmosodtam. Átöleltem felhúzott térdemet. Rubent figyeltem, és azon tűnődtem, hogy hol lehetnek a régmúlt időkből hátramaradt bilincsek.

Ruben Mack

AMIKOR KINYITOTTAM A SZEMEMET, a lány kartávolságnyira szuszogott mellettem. Egy vörös karosszékből gömbölyödött össze, párna helyett a karfára hajtotta a fejét, és egy vékony pléddel takarózott. Arca békességet sugárzott, rózsaszín szája puha és hívogató, bőre heg nélküli, tökéletes volt. A napfény megcsillant szőke haján, mely fátyolként takarta a vállát. Kifújtam a levegőt. Fel sem tűnt, hogy benntartottam.

Mégsem álmodtam a lányt. Vagy még mindig álmodom.

Meg akartam érinteni, mielőtt elillanna. Kinyújtottam a karomat, de valami visszarántotta a kezemet. Bilincs feszült a csuklómon, melyet egy láncsal a falon futó csőhöz erősítettek.

– Mi a franc ez! – kiáltottam magamból kikelve. Felpattantam, és teljes erőmből rángatni kezdtem a láncot.

Szívem vadul dobogott, dühöm elsöpörte a rám törő szédülést. Ha a láz nem gyengített volna le, már rég szabad

lennék. A csövet rögzítő csavar végre lazulni kezdett. Vérszemet kaptam a siker első halvány jelére.

– Ha eltöröd a csövet, megöllek. – Fogvatartóm hangja elszántan csengett.

Megpördültem. Sérült vállamba fájdalom hasított, bokám lüktetett. A lány méterekkel hátrébb állt, és pisztolyt szegezett rám. Minden szépség lehullott róla. Haja nem aranyszőke, hanem koszosszőke volt, szája vékony vonallá préselődött, arca eltorzult a haragtól. Szeme rémisztő, élénknarancs árnyalatban izzott. A terepszínű, régmúlt időkbeli nadrág és póló lógott rajta, eltakarta az alakját. A lány rútsága taszított. Hátrébb léptem, sérült bokám megbicsaklott a puha szőnyegen.

– Lőj csak le, rajta! – kiáltottam rá, és megint rántottam egyet a láncomon.

A hangra a lány összerezzent, és elvörösödött. Szája lebiggyedt, és egy pillanatra azok az ocsmány pofájú vadkutyák jutottak eszembe. Nem szólt egy szót sem.

Gyorsabban lélegzett, de a pisztolyt magabiztos kézzel tartotta. Mindenkinek elfárad a keze egy idő után. Ha sikerülne közelebb csálnom, talán el tudnám venni tőle a fegyvert, kiszabadítanám magam, és aztán... Egyszerre csak egy dolgot! Megnedvesítettem a számam, és elfojtottam egy vigyort.

– Mi a franc baja van a szemednek?

– Semmi baja sincs a szememnek – mondta némi habozás után.

– Hát, akkor elárulom, hogy...

– Honnan jöttetek és hová tartotok? – kérdezte, mielőtt valami cifrát mondhattam volna a szemére. Gyorsan taktikát váltottam.

– Ha elengedsz, talán elmondom.

Nem mozdult, csak bámult rám a rohadt ijesztő szemével.

– Szabad ember vagyok, te ronda boszorkány! – csattantam fel, és tettem felé egy fenyegető lépést, de a lánc visszarántott, vállamba fájdalom nyilallt. Türelmetlenül kerestem a legújabb

hegemet, de csak halványan látszott a rásütő fényben. Ez lehetetlen...

Gage...

– Mennyi ideig voltam kiütve? – kérdeztem sürgetően.

A rondaságnak csak a szeme rebbent, ahogy egy pillanatra elnézett mellettem.

– Másfél napig.

– Hazudsz! – sziszegtem, és egy fenyegető lépést tettem felé. – Még egy hét alatt sem hegedne be így a sápadtmarás.

Igazából sohasem gyógyulna be *így*. Lehet, hogy tényleg boszorkány? Anyám meséiben sok boszorkány szerepelt. A lány még csak nem is pislogott. Kinyújtott kézzel tartotta a pisztolyát, és egy fikarcnyit sem remegett meg. Megpróbáltam nyugalmat erőltetni magamra, csak egy kicsit kell szóval tartanom.

– Szóval hány nap?

– Már megmondtam.

– Hány nap? – ordítottam rá. Ha nem lettem volna leláncolva, nekiesem a lánynak, pedig a szüleim nem így neveltek. A verekedés mindig segített kiereszteni a felszín alatt fortyogó dühöt.

A lány nem válaszolt, csak mozdulatlanul bámult tovább. Talán meghülyült az egyedüllétből. Mert egyedül volt, az biztos, csak álmított, amikor az apját emlegette. Ha nem lenne egyedül, már az egész rokonsága itt gyülekezett volna.

– Hol van a bátyám? Mit tettél Gage-dzsel?

Összevonta a szemöldökét, de végre megszólalt.

– Gage nem jelent meg a kitűzött találkozáson. – A szívem összeszorult. – Már dél előtt ott voltam. Hat órát vártam rá.

– Elég a hazugságokból! – üvöltöttem rá. A fegyvert még mindig stabilan tartotta, de nem bírtam visszafogni magam. A pisztolyért ugrottam, de a lány hátrébb vetődött, hogy ne érhessem el. Az orrát ráncolta, és felkiáltott.

– Az igazat mondom! – A szavak mintha gátat törtek volna át. – Bejártam az egész várost Gage után. De még csak nyoma sem volt, hogy valaha ott járt volna. Szerencsés vagy, hogy a tisztásomra vetődtél, különben már rég halott lennél.

– Ha kiderül, hogy ártottál neki... – Képtelen voltam befejezni a mondatot.

– Ártottam? Akkor veled minek vesződnék?

Valamelyest kitisztult a fejem. Ez súlyos vád volt, és a lány reakcióját látva még alaptalan is. Lerogytam a díványra, és remegő kézzel beletúrtam zsíros hajamba. A gondolatok sebesen száguldottak a fejemben. Felnéztem a lányra.

– Nézted a fák lombkoronáját is? – kérdeztem szelídebben.

A lány hallgatott.

– Kérlek! – suttogtam könyörgőn. – Kérlek, válaszolj!

Pislogott néhányat, és lesütötte a szemét.

– Miért néztem volna? – mormogta. Felsóhajtottam. Akkor még van remény.

A lány biztonságos távolságban a szőnyegre ereszkedett. A pisztolyt nem engedte ki a kezéből, de már nem is célzott rám. Megköszörülte a torkát.

– Mi... mi történt veletek aznap éjjel?

Felé nyújtottam a megbilincselte kezemet.

– Vigyél el abba a városba!

A saját szememmel kellett látnom, hogy Gage nincs ott. Az is lehet, hogy hagyott valamilyen jelet, amit a lány nem vett észre.

Arca megkeményedett, ahogy előrehajolt.

– Honnan tudhatnám, hogy nem ölsz meg, amint alkalmad nyílik rá?

Felröhögtem.

– Ha továbbra is bilincsben tartasz, talán tényleg megteszem – szűrtem a fogaim között. – De most leszarom a nyomorult kis életedet.

Farkasszemet néztünk, de végül ő fordult el.

– Legyen! – mondta. – Maradj itt!

Felugrott, és a szobában felfelé tekeredő csigalépcsőn az emeletre rohant.

Tenyerembe temettem az arcomat. Most mi lesz? Mi van, ha Gage a láztól öntudatlanul, minden veszélynek kitéve fetreng valahol? Elképzeltem, ahogy egy magas fáról eszméletlenül a földre zuhan. Persze lehet sokkal rosszabb is... Nem. Az nem lehet.

A lány lerohant a lépcsőn, egy kupac göncöt hajított felém, majd a cipőmet is a lábamhoz dobta.

Kivette a kulcsot a zsebéből, és elgondolkodva nézett rám. Várakozón meglelgettem a bilincsbe vert karomat. Feltűnően kipattintotta a pisztolytáskáját, majd pontosan a kezembe dobta a kulcsot.

– Öltözz fel! – mondta, és rámutatott a mellettem lévő ajtóra. – Használhatod a fürdőt, hogy rendbe szedd magad. Ha végeztél, enned kell valamit, és aztán elindulhatunk. Csak semmi trükközés. Egyébként bármikor szabadon távozhatsz. Eszemben sincs itt tartani téged.

– Biztosíthatlak, amint megtalálom Gage-et, már itt sem vagyunk.

Kattant a bilincs, amikor kinyitottam, a lánc hangos csörömpöléssel a falnak csapódott. A csuklómon kisebesedett vonal éktelenkedett. A lány megfeszült testtel várta, mit fogok lépni.

– Lenne mit tanulnod a vendégszeretetről.

– A saját biztonságom többet ér, minthogy te mit gondolsz rólam. – Sárga szeme megvillant. – Apám nevelésének köszönheted, hogy egyáltalán segíték.

Levegőt vettem, hogy visszavágjak, de ahogy megváltozott az arckifejezése, mégsem jöttek a szavak. Elfordult, de nem elég gyorsan ahhoz, hogy elrejtse a sebezhetőségét. Megvontam a vállam, és a ruhákért nyúltam. A saját, tiszta zoknijaimat kaptam vissza – a vendégszeretet dolgot talán

mégsem kellett volna hozzávágnom –, de a fakó póló nem az enyém volt, ráadásul kisebb a kelleténél. Kitágítottam a lyukakat, és magamra rángattam. Legalább nem maradtam félmeztelen. A lány nem ért annyit, hogy leégjek a tűző napon.

Bevettem magam a fürdőbe, ittam a csapból, és vizet fröcsköltem az arcomra. Még mindig hőemelkedésem lehetett. Néhány másodpercig figyeltem, ahogy a víz elfolyik egy lyukon át valahová. A folyó víz áramellátásról árulkodott. Gyerekkoromban a barlangban is volt áram, miután Peter Kenn megjavította a napelemeket. Aztán úgy hét évvel ezelőtt egy vihar szétcseszte az egészet. Kemény telek következtek.

A lány felfegyverkezve várt rám a nappaliban. Pisztoly az övtokjában, táska a hátán, egy puska a karosszéknek döntve, egy másik fegyverre pedig éppen távcsövet szerelt. Nyugtázta, hogy kijöttem a fürdőből, de nem nézett a szemembe.

– Indulhatunk? – kérdeztem idegesen. – Majd eszem útközben.

Végzett a puskával, és letette az asztalra, majd felkapta a másikat, amin nem volt távcső.

– A távcsöves a tied, de tárat csak akkor adok, ha baj van, és nem tudom egyedül megoldani. Előttem mész pár méterrel, és nem próbálkozol semmi hülyeséggel. Ne feledd, hogy én ismerem a terepet, te pedig nem.

Amikor kicsi voltam, anya gyakran emlegette, hogy ha valaha is olyan szerencsés leszek, hogy találkozhatok idegenekkel, viselkedjek velük kedvesen. Hálásnak kellene lennem, a lány megmentette az életemet, ápolt, és most hajlandó volt elnavigálni a városba. Az adósa voltam, még ha oda is bilincselte a falhoz. Azt hiszem, a helyében én is ezt tettem volna.

Ökölbe szorítottam a kezemet. Túl büszke voltam köszönetet mondani.

– Nem indulunk? – kérdezte.

– De – válaszoltam, és minden további szó nélkül összeszedtem a kölcsönholmikat.

Banánt eddig csak azokon a régi időkből maradt majmos képeken láttam. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer meg is kóstolhatom. A lány morcos tanácsát követve lehámoztam a sárga héjat, és apró falatokban megettem a belső részt. Az aggodalomtól alig éreztem az ízét. Hármát hamar elpusztítottam, a negyediket pedig eltettem Gage-nek.

A lány elszántan, puskával a kezében haladt mögöttem. Eszem ágában sem volt próbára tenni, hogy lepuffantana-e, vagy sem.

A meleg megrekedt a fák között. A póló máris rám tapadt az izzadságtól, főleg ott, ahol a puskám a hátamhoz ért. A szellő néha megrezdítette a leveleket. Kevesebb madár énekelt, mint otthon, és rovarzűmmögést is alig hallottam. Milyen lesz majd az igazán kihalt vidék? A Vörös erdő...

Hátrafordultam. A lány gyanakvó pillantást vetett felém.

– Gage vagy valamelyik fa lombkoronáján lesz, vagy egy biztonságos helyen, a városon kívül. Mondjuk egy barlangban vagy egy instant házban.

A lány szeme kikerekedett a beszédre. Gage-dzsel azóta gyűjtöttük a sápadtmarás hegeit, mióta tudtuk, hogy a kolóniához a Vörös erdőn keresztül vezet az út. Fel kellett készítenünk a szervezetünket a mérgezésre. Eleinte jól jött, hogy a folytonos dumálás odacsalta őket hozzánk, de azután sem tudtam visszafogni magam, amikor több marásra már nem volt szükségünk. Gage kijavíthatatlan jellemhibaként gondolt a sok beszédre, és elfogadta a gyakoribb sápadttámadásokat. A lány nem tűnt ilyen elnézőnek.

– Ha még egy hangos szót szólsz... – szúrte foga között alig hallhatóan, majd hozzátette: – A környék fáin biztosan nincsen.

Miért nem mondja azt, hogy „nyugalom, Gage biztosan elő fog kerülni”? Hinni akartam benne, hogy a bátyám ott lesz valamelyik vastag faágon. Vártam azt a megkönnyebbülést,

amit majd érezni fogok. De ez a rondaság... Elhatároztam, hogy normális leszek, és kérdő arckifejezést vágtam.

A lány az ijesztő sárga szemére mutatott, melynek ezek szerint több haszna is volt, az éjjellátásnál. A hasznos családi örökségek valamikori beteg emberektől származtak, akiknek a génsebészet volt az utolsó lehetőségük.

Fanyarul elmosolyodtam, mint mindig, ha Gage-dzsel a haszontalan génjeinkkel ugrattuk egymást. Az üknagyanyám jóképű, kék szemű, sportoló orvosfiúkat akart szülni. A haszontalan hiúság generációról generációra öröklődött a család férfi ágán.

Csak Gage-t akartam biztonságban tudni. Addig minden várhat.

Csendben haladtunk tovább. Reméltem, hogy meghallom Gage segélykiáltását.

A fák mögött egy hajdani autópálya bontakozott ki előttünk. Futva tettem meg az utolsó métereket, átugrottam a leszakadt korláton. Az aszfalt darabokra töredezett és felpúposodott. A legtöbb helyen, ahol áthaladtunk Gage-dzsel, az utakat már rég benőtte a gaz. A köztes erdőkben azonban gyéresebb volt az aljnövényzet. Ezeken az utakon valamikor elektromos autók jártak, sokat láttam belőlük az elhagyatott kisvárosokban. Színüket már rég felfalta a rozsdá, belső részeik az enyészeté lettek.

Végre a lány is kiért a fák közül. Kezével a szemét árnyékolta a verőfényben.

Kérdőn jobbra majd balra bökte.

A lány tátogott valamit, de megráztam a fejemet, hogy nem értem.

– Ruben, van ott valami – suttogta.

A lány nevét akartam mondani, de nem jutott eszembe. Nem is érdekelt.

– Mi? – Hiába meresztettem a szememet, az út a távolban beleolvadt az erdőbe.

– Szerintem sápadtak fekszenek az aszfalton... darabokban.

Egy pillanatra találkozott a tekintetünk, majd rohanni kezdtem.

Az út két oldalán suhantak a fák, cipőm csattogott az aszfalton, apró ágak roppantak szét alatta. Sebeim lüktettek, izmain hamarabb fáradtak, mint máskor. A lány messzebbre látott, mint hittem, mert nem bontakozott ki előttem semmi. Már-már majdnem megálltam, amikor végre megláttam a sápadtak holttestét. Vagy egy tucat szétszabdalt dög hevert az aszfalton.

– Várj! – kiabált a lány utánam, de jóval mögöttem loholt. Kizárt, hogy bevárjam őt.

A bűz ellen hiába húztam az orrom elé a pólómat. Felkavarodott a gyomrom, kétrét görnyedve próbáltam magamban tartani a nyomorult banánokat. A légszomjtól képtelen voltam kicsiket lélegezni. Nedves hajam a homlokomra tapadt, egy izzadságcsepp pedig az orrom hegyéről gördült le a földre.

A morgást későn hallottam meg. A hang irányába pördültem, lekaptam hátamról a puskát, és célra tartottam. A hatalmas vadkutya kiejtett szájából egy rothadó, sápadtkart. Meghúztam a ravaszt, de üres volt a tár. A kutya vicsorgott, fülét hátracsapta, és fogcsattogtatva felém indult az árnyékból. Hátráltam. A puskával legfeljebb ütni tudtam, de egy ekkora vadállat ellen esélyem sem volt. Az állat felém ugrott, fújtatását már az arcomon éreztem.

A lány sikoltott, mire az állat felé kapta hatalmas fejét. A három lövés pontosan a két szeme között találta el. Vére rám fröccsent, pólóm apró vörös pontokkal lett tele. Az állat összecsuklott, és többet nem mozdult. A lány jó száz méter távolságból kocogva igyekezett felém.

Testekről hiányzó karok, mérgező leveket eresztő kiontott belek és torzók között botorkáltam. Temérdek vörös pöttyöt fedeztem fel a felszáradt rozsdavörösök között.

– Elment az eszed? – kérdezte a lány fojtott hangon, amikor végre beért.

Lihegett, és a bűzt kerülve távolabb állt meg a mészárlástól. Mert ez mészárlás volt, és Gage művelte. Egy pillanatra büszkeség öntött el.

– Mondtam, hogy várj! – fakadt ki, és a kezét a szájára szorította, mintha maga sem hinné el, hogy ilyen hangosan beszél idekint. – Hogy lehetsz ilyen meggondolatlan...

Nem hiányzott a prédikáció.

– Gage! – üvöltöttem, ahogy a torkomon kifért.

Sosem voltam ügyes nyomolvasó, de meg voltam győződve arról, hogy a földet borító vércseppek sehova sem vezetnek. A lány végre befogta a száját. A fákat figyelte, abban legalább biztos lehettem, hogy kiszúrja a dögöket, ha felbukkannának.

Valamin megcsillant a napfény. Összeszorított foggal nyúltam érte. Egy fej nélküli test alól húztam ki Gage kardját. Ezt *soha* nem hagyná hátra.

– Ez meg mi? – suttogta a lány.

Megfordultam, hogy megmutassam neki, de rám se hederített. Arrébb rúgott egy kart, és a puskája csövével felemelt egy övét. Gage véres övét. Aggódó tekintettel nézett rám. Nem tudom, mi volt az arcomra írva, de felém indult. Elfordultam, és a fák közé vetettem magam. A pólóm ujjába töröltem az arcomon folyó verejtéket.

– Gage! – üvöltöttem. A lombozatot figyeltem, de sehol nem láttam egyetlen ember méretű foltot sem. – Kérlek, mondj valamit! Itt vagyok! Segíték!

Megbotlottam valamiben, és hasra estem. Majdnem felnyársaltam magam a karddal.

Már emeltem a lábam, hogy belerúgjak, de Gage zöld hátizsákja hevert előttem. Feltéptem, de semmi nem hiányzott belőle.

A lány zajt csapott a trappolásával.

– Látod valahol? – fordultam hátra.

Megrázta a fejét. Tekintete tele volt részvétellel, ami még inkább dühített. Nem volt szükségem a szánalmára. Meg kellett találnom a testvéremet.

– Nézted az út túloldalán?

– Onnan jövök. – Rövid szünetet tartott. – A fák között találtam egy... vértócsát.

– Ő is...

Gyorsan megrázta a fejét.

Visszafordultam Gage holmijához.

– Itt van a kardja, a hátizsákja térképpel, élelemmel... mindennel.

– Térképpel? – kérdezte kíváncsian.

– Ami nincs itt, az egy új a tegezzel és egy kés.

Még az is lehet, hogy azok is itt vannak valahol a közelben. Egyikünk sem mondta ki hangosan: felszerelés nélkül a bátyám halálra van ítélve. Vagy már nincs is szüksége rájuk. Megint nedves lett az arcom, de már nem bajlódtam azzal, hogy letöröljem. Az izzadságba könnyek keveredtek.

– Hol vagy, Gage? – suttogtam magam elé.

– Lehet, hogy a... a kutya... meg... meg... – kezdett bele a lány.

Eszelősen felröhögtem: az nem lehet. Akkor megtaláltuk volna a szétmarcangolt testét és a lecsupaszított csontokat. Már ha Gage itt halt meg a közelben. *Nem halt meg! Eltűnt!* Hörögtem, nem kaptam elég levegőt, tennem kellett valamit a fájdalom ellen. Megmarkoltam Gage kardját, felálltam, és a lány mellett elhaladva meg sem álltam a dög teteméig.

Fegyverem magasra emeltem, és ordítva újra és újra lesújtottam vele.

Pippa Kenn

A CSALÁDI FELJEGYZÉSEK SZERINT a ragadozók néha megeszik a sápadthúst, hogy jobban ellenálljanak a mérgezésnek. Ha a szörnyetegekből képesek enni, akkor az emberből is.

Eszembe jutott a mese a lányról, akit megevett a farkas. Néha azt kívántam, bárcsak minden olyan egyszerű lenne, mint a tündérmesékben. Akkor csak felvágnánk a kutya hasát, és Gage épségben bújna elő belőle.

Ruben nem nyugodott, amíg le nem fejezte azt a vadkutyt. Harmadik vagy negyedik csapásra sikerült neki. Az állat nyelve kilógott a szájából, szeme üvegesen meredt a semmibe.

Ruben zokogva roskadt a földre, szívem pedig összefacsarodott a látványtól. Egy pillanatig úgy éreztem, oda kellene mennem hozzá, megfogni a kezét, hogy tudja, nincs egyedül. Apa halálakor egy egész világot jelentett volna egyetlen vigasztaló ölelés. Mindezek ellenére az árnyékba húzódtam, és csak figyeltem őt. A tegnap még szimpatikus Ruben mára kiállhatatlanná, a gyásztól pedig egyenesen kiszámíthatatlanná vált. Óvatosabb voltam annál, mint hogy a közelébe merészkedjek.

Egész nap keresztül-kasul jártuk a környéket; a Harcsa-tavat tápláló patak mentén olyan messzire merészkedtem, mint még soha életemben. A Halott Városban órákig várakoztunk; Ruben elkeseredetten átkutatott minden mélyedést, ahol a bátyja meghúzhatta magát. Amikor sötétedni kezdett, csak úgy volt hajlandó hazajönni velem, hogy útmutatásul Gage fejszéjével megjelölte a fákat az erődház felé menet.

Ruben lerogyott a földre a tisztás szélén, mintha egy tapodtat sem tudott volna tovább menni. Halkan noszogattam, hogy jöjjön fel a házba, mert itt mégsem maradhat, de a harmadik *Hagyj magamra!* után feladtam a szólongatását, ledobtam mellé a kulacsomat, és hazaoldalogtam.

Egész éjszaka a szobám nyitott ablakából, a megsárgult függöny mögül figyeltem, ahogy az egyik fa tövében kuporog. Kezét az ölébe ejtve meredt maga elé. Puskámat kezem

ügyében tartottam, készen arra, hogy leszedjek bármilyen ártó szándékú vadállatot, ami megközelíti.

Másnap képtelen voltam sokáig egy helyben ülni. Az ablakon beömlő forróság miatt pohárszám öntöttem magamba a citromos vizet. Rendet tettem a nappaliban, az összes szétszóródott regényt a helyére pakoltam. Az egyik falat padlótól plafonig könyvek borították. Kincsek voltak: a felmenőim ujjai követték soraikat, és egytől egyig apró ablakokat nyitottak más, izgalmasabb világokra.

Miközben szelídgesztenyét sütöttem, úgy helyezkedtem, hogy könnyedén rálássak a fiúra. Amikor már nem tűzött annyira a nap, a teraszon szétszereltem a teherlift motorját. Ruben csak akkor nézett fel, amikor már fel-le járt a nehéz acéllap.

Az üvegházban meglocsoltam a növényeket, leszedtem egy tálnyi fehér bogyót, melyek szárítás és porlasztás után mentolosan hűsítő fogporként szolgálnak. Apa mindig azt mondta, hogy a fogpor- és szappanbokrok a génmanipuláció vívmányai, és úgy néztek rájuk, hogy tudósok évtizedeket áldoztak az életükből a kifejlesztésükre. Csak a családi feljegyzésekből jöttem rá, hogy az egyik sarokban, a külön cserépben növekvő, skarlátvörös levelű növény megakadályozza, hogy a nőknek gyermekük szülessen.

Minden, amit itt látsz, beleértve minket is, Pipacs, a génmanipuláció diadala! – mondogatta apa sokszor, miközben a vacsorára szánt zöldségeket szedte abba a tálba, amit én tartottam neki. Pipacs. Néha Pipacsnak nevezett, mint a virágot, amely már csak a könyvek lapjain létezett.

Megráztam a fejemet, hogy elűzzem az emléket. Mindig is vágytam rá, hogy könyvbeli, képzelt szereplők helyett egy igazi idegent ismerhessek meg. Végre eljött a pillanat, és mégsem voltam boldog.

Aznap éjszaka egyike volt a legrosszabbaknak, amiket valaha át kellett élnem. Ruben kétrét görnyedve üvöltött a tisztás

szélén, mintha elviselhetetlen fájdalommal küzdött volna. A teraszon álltam, a korlátnak támasztottam a puskámat, és hevesen dobogó szívvel kerestem bármilyen mozgó pontot, ami Ruben hangját követve ártani akarna neki.

Eszembe juttatta azt a borzalmas kint, amit senkinek sem szabadna éreznie.

A tehetetlenségtől én is sírni kezdtem.

Ruben Mack

TELJES TUDÓMBÓL ORDÍTOTTAM A SÖTÉTSÉGBE. A fák elnyelték a szavaimat, és levélzizegéssel válaszoltak rájuk. Dühös voltam Gage-re, amiért itt hagyott, de még dühösebb voltam magamra, amiért magára hagytam. Haragudtam a lányra, amiért engem ápolt, ahelyett, hogy Gage-et kereste volna. Gyűlöltem az egész kegyetlen világot, amiért elvette a családomat.

Mindenkit elveszítettem, akit valaha szerettem.

Addig üvöltöttem, amíg el nem fogytak a hangok.

Apa fölém magasodott. Tudtam, hogy meg fog ütni. Megfeszítettem az izmaimat, és ökölbe szorítottam a kezemet, de nem azért, hogy védekezzek. Felszegett fejjel könnyebb volt elviselni az egészet. Néha úgy gondoltam, hogy csak a verés tartja itt anya halála után – és bármit, bármit megtettem volna, hogy ne hagyjon egyedül minket.

Gage, mint mindig, ott termett közöttünk. Apa ütése az arcán érte. Megbotlott, de gyorsan visszanyerte egyensúlyát, és visszaütt. Gage sosem támadott először, de sosem hagyott semmit sem megtorlatlanul.

Amikor időről időre elaludtam, Gage-dzsel álmodtam. Végigjártuk a több hónapig tartó kiruccanásainkat, jéghideg patakokban és hegyi tavakban horgásztunk, vagy kövér madarakra vadásztunk.

Tizenkét éves koromban maradtunk magunkra. Gage tanított meg rá, hogyan tartsam a puskát, vagy hogyan biztosítsam magam egy fán, ha fent kell éjszakáznunk. Arra vártunk, hogy elég idős legyek a kolónia megkereséséhez. Ha nem jön a horda, még pár évet készülődéssel és gyakorlással töltöttünk volna a vadonban.

Soha nem úgy képzeltem, hogy egyedül állok majd a kolónia kitáruló kapujában. Soha nem számoltam azzal, hogy bármelyikünk is meghalhat.

Együtt kellett volna célhoz érünk. Vagy együtt elbuknunk.

Pippa Kenn

AMIKOR A KÖVETKEZŐ ÉJSZAKA másodjára szunnyadtam el a karosszékekben, megelégteltem a dolgot. Szükségem volt néhány óra alvásra, hogy folytatni tudjam a virrasztást. Döntöttem. Egy hátizsákba bedobáltam néhány fontos dolgot, aztán elindultam, hogy szembenézzek Rubennel.

Idegesen kémleltem a fákat. Egy nyilat az íjam idegére illesztve osontam végig a tisztáson. A holdfényben halvány árnyékokat vetettem a homokra.

A fiú csukott szemmel ült a fa tövében. Fejét a durva törzsnek támasztotta, koszos tenyere felfelé nézett, mintha arra várt volna, hogy adjak neki valamit. Haja összetapadt az izzadságtól.

– Te vagy az? – mordult rám, de a szemét nem nyitotta ki. – Menj csak vissza a biztonságos palotádba!

Annyit ostorozott már korábban, hogy nem érdekelt. Ruben kellemetlen ember volt. De ember volt.

– Nem nézem végig, hogy halálra szomjazzatod magad – suttogtam. Még a rovarok zenéje is hangosabb volt nálam. – Ha ez a terved, csak rajta, de előtte fogd a holmid, és gyalogolj pár kilométert dél felé!

Kinyitotta a szemét, és rám hunyorgott. Orrcimpái kitágultak az ingerültségtől.

– Hoztam neked... – Néhány szem gesztenyét dugtam az orra alá. – Ezt se felejtsd el meghámozni!

Reggel a banánt héjastul akarta megenni, gondoltam, nem árt a figyelmeztetés. Leguggoltam, és egy kis halomba lepakoltam mellé a dolgokat. Ruben félretolta őket, de én nem adtam fel. Apám szerint a makacsságomat éppen úgy anyámtól örököltem, mint az ellenálló immunrendszeremet.

– Zseblámpa.

A kis szerkezeten egy apró kart kezdtem tekerni, ami energiát gerjesztett. A ledek először halványan, majd egyre erőteljesebben árasztottak fényt a karcos lap alatt.

Felé nyújtottam, de nem vette el. Keresztbe fonta a karját. Tekintetem a karján kidagadó izmokra vándorolt.

– Nem félsz, hogy a fény idecsalja a dögöket?

Letettem a zseblámpát a földre, és elővettem apa régi távirányítóját.

– Akkor itt van ez. A ház kötélhágcsóihoz. – Nem magyaráztam el, melyik gomb melyiket kezeli. – Tekerd fel, ha felértél.

A hátizsákomból előhúztam egy takarót, és miután ezt sem fogadta el, letettem mellé.

A sötétben szürkének tűnő szeme megvillant.

Megbolondultál? Mindjárt neked ugrik, és félholtra ver!

Ruben előrehajolt.

– Csak. Hagyj. Békén. Megértetted?

Egy pillanatig fontolgattam, hogy mit válaszoljak.

Negyedik szabály.

Elegem van a szabályokból.

Tudtam, hogy nem szabadna, de elővettem a pisztolyomat, és letettem a takaróra. Mindketten a fegyverre meredtünk. Nagyot nyeltem. A könyvek hősnői érezhették így magukat, amikor más kezébe helyezték a sorsukat. Ha most lelő,

legalább vége lesz mindennek. Ha lelő, akkor annak így kell lennie.

Kérdőn felém nézett, de nem nyúlt a pisztolyért. Erre a lépésre számítottam legkevésbé.

– Meguntam, hogy téged figyeljelek a nap minden percében – motyogtam zavartan.

Felvonta a szemöldökét. *Ez úgy hangzott, mintha fontos lenne neked.*

– Több ember halálát nem akarom a hátamon cipelni – tettem hozzá magyarázatképpen, majd körbekémleltem az erdősávot, mintha sápadtak után kutatnék.

– Emlékszem, hogy azt mondtad, az apád figyel minket – mondta halkan. – Odafentről, igaz? Vagy onnan, ahová mindannyian kerülünk, ha itt vége van. Mikor történt?

Maradj csendben! Maradj. Csendben.

Felemeltem a kezemet, és széttártam mind az öt ujjamat.

– Öt éve – mondta ki hangosan, miután hosszasan bámulta a kezemet. – Egyedül vagy...

– Nem vagyok egyedül – szakítottam félbe. – Többé nem. Ahogy te sem. Ezt ne felejtsd el!

Arca üres volt, semmilyen érzelmet nem tudtam leolvasni róla. Végül is mit vártam? Hogy hálálkodva a földre veti magát?

– Jó éjt! – mondtam.

Felálltam, sarkon fordultam, és elindultam a ház felé.

– Várj!

Megálltam, és habozva megfordultam. Elképzeltem, hogy pisztolycsővel találok majd szembe magam, de csak Ruben volt.

– Nem tudom a nevedet – mondta, miközben a lámpa halvány fényénél méregetett engem. – Hogy hívnak?

– Pippa vagyok. Pippa Kenn.

Olyan arcot vágott, mintha most látott volna először.

– Köszönöm, Pippa Kenn, hogy megmentetted az életemet.

Biccentettem. Nem fordult el, nem tett semmilyen rosszindulatú megjegyzést, vagy küldött el úgy, mint korábban. Tetőtől talpig végigmért, amitől vér szökött az arcomba.

– Mit nézel? – kérdeztem.

Megvonta a vállát. Bosszantott, hogy a rám irányuló figyelmét jutalomnak éreztem.

Megfordultam és sietősen hazaindultam.

– Még valami! – kiáltott utánam, de rohanni kezdtem, és meg sem álltam, amíg el nem értem a kötélhágcsó alját.

Ruben Mack

EGYMÁS UTÁN TÖBB DOLOG IS ESZEMBE JUTOTT, amikor felemelte a kezét.

Először majdnem belecsaptam a tenyerébe. Nem azért, mert Gage-dzsel csináltuk ezt, ha kivételesen nagy zsákmányt ejtettünk, hanem azért, hogy hozzáérhessek egy pillanatra.

Aztán megértettem, hogy ujjaival az évek számát mutatja. Öt év teljesen egyedül. Már a gondolatától is kényelmetlenül éreztem magam. Hirtelen örültem, hogy nem vettem el a pisztolyt, amit a lány a takaróra tett. Rá akartam ijeszteni, hogy bosszút álljak a bilincsek miatt, de csak szétromboltam volna az így is ingadozó bizalmat, amit kivívtam nála.

– Öt éve – mondtam ki hangosan. – Egyedül vagy...

– Nem vagyok egyedül – szakított félbe. – Többé nem. Ahogy te sem. Ezt ne felejtsd el!

Olyasmi történt, ami ritkán: nem volt kedvem megszólalni. Amikor a lány magára maradt, annyi időt lehetett, mint én. De nekem ott volt Gage. Nélküle nem húztam volna sokáig. Hirtelen minden új megvilágításba került. Felidéztem a ház eddig látott részeit, a megszerelt emelőszerkezetet, a működő zuhanyt, és a pusztá tény, hogy képes volt életben maradni ennyi időn keresztül. Egyedül.

Mégis milyen erő lakozik ebben a törekeny lányban?

– Jó éjt! – mondta végül.

A halvány fény úgy verődött vissza a szeméről, mintha izzana. Borsódzott tőle a hátam.

Felállt, sarkon fordult, és elindult a ház felé.

– Várj! – kiáltottam utána, mert hirtelen megértettem valamit. Sárga szemek. A megjavított mechanikus emelőszerkezet alapján mérnöki tehetség.

Peter Kenn.

A lány megállt, és habozva megfordult.

– Nem tudom a nevedet – mondtam. – Hogy hívnak?

Büszkén felszegte a fejét.

– Pippa vagyok – mondta. – Pippa Kenn.

A lány Peter Kenn rokona volt. Talán előbb eszembe jutott volna, ha jobban figyelek a részletekre.

– Köszönöm, Pippa Kenn – bólintottam felé –, hogy megmentetted az életemet.

Az én életemet Pippa mentette meg, a bátyámét Peter. Ez csakis a sors fintora lehetett, és a sors túlságosan sokat fintorgott az elmúlt napokban.

Biccentett, és úgy nézett le rám, mintha valami magas rangú lény lenne.

– Mit nézel? – kérdezte.

Megvontam a vállam. Pippa megsértődhetett. Ajka lebiggyedt, szeme összeszűkülte, és éppen olyan csúnya lett, mint amikor reggel fegyvert fogott rám. Sarkon fordult, és elindult a ház felé.

– Még valami! – kiáltottam utána, de Pippa futásnak eredt. – Megígérem, hogy nem bántalak. Nem kell tartanod tőlem.

Pippa fekete alakját figyeltem, ahogy kecsesen felmászott a kötélhágcsón, majd eltűnt a magas teraszon.

Egyedül maradtam. A gyomrom összeszorult, Gage hiánya mázsás teherként telepedett rám. A led fénye lassan elhalványult, míg a sötétségen kívül semmi sem maradt.

Figyelmeztetnünk kell őket, hogy felkészülhessenek.

Amikor kinyitottam a szemem, Gage mondata visszhangzott a fejemben. Hűvös idő volt, félhomály vett körül, már közeledett a hajnal. A takarót szorosabbra húztam magamon. Lassan felültem, karom remegett, ahogy rátámaszkodtam. Az álmom visszacsorgott a tudatalattimba, már csak néhány villanásra emlékeztem belőle.

Kinyúltam egy gesztenyéért, lepattintottam róla a héjat, és a fatörzsnek dőlve majszoltam el. Alig tudtam megrágni, annyira kiszáradt a szám éjszaka. A kulacsból kiittam az összes vizet, és egy kicsit jobban éreztem magam. A plédbe csomagoltam a holmikat, és elindultam az erődházhoz.

A bátyám eltűnt. Nem találtam őt, nem éreztem a hozzá vezető utat.

A kolónián ezrek is élhetnek. Vagy senki sem. A haláluk az én lelkemen száradna, ha felkészületlenül érné őket a horda. Megakadályozhatnám, hogy bármelyiküket is olyan veszteség érje, mint engem. Ökölbe szorítottam a kezemet.

Gage csak eltűnt! Nem halt meg.

Legördítettem a kötélhágcsót, és elkezdtem felmászni rajta. Hamar elfáradtam, ezért meg kellett állnom pihenni az első emeletnél. Az ablaktalan fal masszív és magas volt, remek védelmet nyújtott a sápadtak ellen. Egy kisebb horda ellen legalábbis biztosan. Odabent éppen olyan sötét lehetett, mint otthon, a barlangban. Sosem kapcsoltuk le teljesen a szolárlámpákat, különben vaksötétség borult volna ránk.

Pippa erődje instant ház volt, a technológiának köszönhetően kibírta az elmúlt másfél évszázadot. Még sosem láttam ablaktalan emeleteket egyetlen megmaradt vagy lefényképezett épületen sem. Mintha védelmi célra tervezték volna, pedig a szintetikus vírus pusztítása után már senki sem építkezett.

Amikor felértem, ledobtam a pokrócból eszkábált batyut, és a nadrágomba tűzött pisztolyt áttettem egy fegyvertartóba.

Körülnéztem a teraszon, majd körbejártam az ablakokkal ellátott, három emelet magasságba nyúló kisebb lakóházat és a közvetlenül mellette felhúzott üvegházat. Mindkét épületrészt egy keskeny folyosó választotta el a korláttól. A hely éppen akkora volt, hogy egy nagy puskával vagy íjjal kényelmesen lőni lehetett a tisztásra. Mind a négy oldalt ellátták egy-egy kötélhágcsóval, az egyikhez pedig emelőszerkezetet is szereltek.

Amilyen halkan csak tudtam, elhúztam a házba vezető tolóajtót. Levettem a cipőmet, és ahogy felegyenesedtem, első pillantásom Gage cuccaira esett. Egy táska, egy öv és egy kard maradt utána. Összeszorítottam a fogamat, és kivettem a táskából a váltás ruháját. Rettegtem, hogy soha többé nem lesz már szüksége rá. Egyre többször kellett kijavítanom magam, hogy Gage eltűnt, nem pedig meghalt. Lelombozódva indultam zuhanyozni.

Nem tudom, mennyi időt töltöttem a hideg víz alatt, de mire végeztem, a társalgóba már erősen besütött a nap. Az egyik fal tömve volt könyvekkel; Gage imádta volna ezt a helyet. Anya meséit szerettem, és Gage is gyakran felolvasta a számára fontos regényrészleteket. Nekem mindig is csak nyűgöt és felesleges nehézséget jelentettek az írott szavak. Egy letört orrú porcelánelefánt és néhány váza bújt meg a vaskos kötetek között, de ezek nem árultak el semmit a lányról, Peterről vagy a Kenn családról. A számos díványból és fotelből ítélve régebben sokan lakhattak itt.

Óvatosan leültem a vörös karosszékbe, amin a lány aludt korábban. Háttal voltam Gage holmijainak, de semmit sem segített.

Az emeleten ajtó csapódott, majd Pippa ledübörgött a lépcsőn. Átrohant a szobán, elrántotta a tolóajtót, és olyan gyorsan rontott ki az erkélyre, hogy majdnem átesett a korláton.

– Vigyázz! – kiáltottam.

Az iménti egyensúlyvesztés érzéki csalódásnak tűnt: Pippa kecsesen visszalépett a teraszra. Zaklatottan nézett rám. Szeme alatt sötét karikák húzódtak, arcán pedig egy párna gyűrődései rajzolódtak ki. A feltámadó szélről haja vad oroszlánsörényként tekergett körülötte.

– Azt hittem, elmentél délre.

Az ijedtsége jólesett: azt az illúziót keltette, hogy törődik velem. Hogy valakinek fontos vagyok. Zavartan elmosolyodtam, mire keresztbe fonta a karját, ajka lebiggyedt, és ettől már megint irtó csúnya lett. Pedig épp azt hittem, hogy a hiedelmekkel ellentétben egy lány reggel is lehet szép. Bejött a szobába, de nem csukta be maga után az ajtót.

Hallgattunk. Megint abba a furcsa mozdulatlanságába merevedett. Árgus szemekkel figyelte a hátam mögött tartott kezem, mintha azt várná, hogy előrántom a rejtett fegyveremet. Lassan a magasba emeltem a kezem, mutatva, hogy nincs nálam semmi.

– Figyelj! Tudom, nem szolgáltam rá a bizalmadra, durva voltam veled és sértegettelek, annak ellenére, hogy megmentetted az életemet. – Pippa oldalra billentette a fejét, mintha nem hinné el, amit mondok. Én sem hittem el, hogy hangosan is kimondtam. – Emiatt elnézést kérek. Emellett megígérem, hogy nem fogsz egyszer sem késsel a hátadban ébredni...

– Ez kedves tőled – vágott közbe fagyosan. Gage-dzsel röhögtünk volna ezen, Pippa azonban nem találta viccesnek.

– Mármint, nincs okod félni tőlem. Vagyis nem adok rá okot. – Sóhajtottam. – Nem foglak bántani, a szavamat adom!

Nem tudom, mi jutott az eszébe, de az arca elsötétült.

– Olyasmit inkább ne ígérj, amit nem fogsz betartani!

– Komolyan gondoltam – válaszoltam biztató mosollyal. Pippa nem reagált, mire lehervadt a mosoly az arcomról, és beletúrtam a hajamba. – Szeretném a beleegyezésedet kérni,

hogy pár napig itt maradhassak, amíg rendeződnek a dolgok... bennem.

Talán Gage is visszatér addig. De nem mondtam ki hangosan, nem akartam Pippa szájából is hallani, milyen kevés rá az esély. Néhány pillanatig farkasszemet néztünk, végül megköszöri a torkát.

– Cserébe meg kell tanítanod, hogyan kell bánni a karddal. – Gage fegyverére esett a pillantása. – Ha jobban leszel.

Lenéztem magamra. Bátyám nagyobb termetű volt, mint én, de a lesóványodott testemen Gage ruhái alaktalan zsákoknak tűntek.

– Rendben – egyeztem bele. – Kö... köszönöm.

Bólintott, majd kiment a teraszra, de mielőtt behúzza volna az ajtót maga mögött, visszanézett. Tekintete csupa szomorúság és együttérzés volt, és ahogy félrenézett, majd vissza rám, a szája sarka egy pillanatra felfelé görbült. Levegőt vett, mintha mondani akarna valamit; majd szó nélkül behúzza az ajtót, és magamra hagyott.

Megütközve figyeltem az arcán végigsuhanó érzéseket. Olyan egyszerű volt értelmezni őket, mintha csak olvastam volna.

Öt év magány kitörölhetetlen nyomot hagy.

Pippa Kenn

EGYETLEN OKA VOLT, hogy kimenekültem a saját nappalimból: Ruben kósza, szomorkás mosolya, amitől azonnal eltűnt a napok óta mardosó kétségbeesésem és a halmazódó fáradtságom. Hogy lehet az emberre ilyen hatással egyetlen mosoly?

A bocsánatkérést értékeltem, de az ígéretére nem vettem mérget. Apa jutott eszembe. Néha egyszerűen lehetetlen

betartani az ígéreteket. A dolgok jó irányba fordultak, Ruben marad, egy ideig biztosan.

Az üvegházban bújtam el, ahol az elmúlt napokban alig gondoztam a növényeket. Apró gyomok bújtak ki a zsíros földből, néhány megbúvó zöldség pedig túlérlett, így muszáj lesz felhasználnom őket ebédre vagy vacsorára.

Ötödik szabály: semmi sem veszhet kárba.

Felegyenesedtem a gazolásból, és megtöröltem a homlokomat. A napfény megtört az üvegtáblákon, és egyre melegebb lett.

Ruben néhány napig még biztosan itt marad. Megijesztett az a bénító öröm, amit éreztem.

Az egész házat megkerültem, hogy bepillantassak a nappaliba. Ruben nyitott szájjal aludt a kedvenc karosszékekben. A fiú magasabb volt annál, hogy kényelmesen elférjen benne, keze lelógott a földre, a banánhéjat még álmában sem engedte el. Eszembe jutott a szőrtelen mellkasa és a nadrágja alatt eltűnő szőröcsik.

Mégis mi ütött beléd, Pippa?

Összezavarodva indultam a tolóajtó felé; kezemben egy nagy tál zöldséget cipeltem. A leszedett fűszernövények illata megtöltötte az orromat. A rég megszökött ízek és illatok újra előkerültek, mintha az egész világ kiszínesedett volna. Halkan elhúztam az ajtót, és beosontam a konyhába. Begyűjtöttem az öntöttvas tűzhelyet, és nekiálltam előkészíteni egy tálca fűszeres rakott zöldséget és sült gesztenyét.

Amikor a zöldségek már sültek, és fűszernövények nehéz illata terpeszkedett a levegőben, megéreztem, hogy Ruben ott áll mögöttem az ajtóban. Csak szemem sarkából néztem meg, majd tovább vagdostam a gesztenyéket. X-eket véstem a héjakra, melyek széle majd csinosan felpöndörödik sülés közben. Nem mondtam semmit, és Ruben is hallgatott. Ellökte magát az ajtófélfától, és a csaphoz lépett. Elcsavarta, és a tenyerébe ömlő vízből ivott néhány kortyot, pedig ott álltak

mellette tiszta poharak. Vízet fröcskölt az arcára, majd száját megtörölte a pólója ujjába. Apa utálta, ha ilyeneket csináltam, szerinte nem vall jó modorra.

Nagy levegőt vettem, hogy megkérdezzem, honnan indultak és hová tartottak, mióta voltak úton, milyen élete volt eddig, miket szeret csinálni, kitől tanult meg kardozni, mi a kedvenc étele, színe, állata, mire vágyik legjobban ebben az életben...

Mindent tudni akartam róla.

Ruben megelőzött.

– Peter Kenn a rokonod, igaz? Sárga szeme volt, mint neked.

Megpördültem. A lendülettől kihullott a kés a kezemből.

– Kutakodtál?

– Nem! – kiáltotta, és felháborodva nézett vissza rám, majd le a késre, majd újra vissza rám.

A személyes tárgyaimat a szobámban tartottam. Képeket, feljegyzéseket, naplókat... Peterről nem maradt fenn fénykép, még csak felskiccelt rajz sem. A levegő szakadozva áramlott ki a tüdőmből.

– Jól érzed magad? – kérdezte Ruben, de nem jött közelebb hozzám.

– Honnan tudsz a nagybátyámról? – Nyelni próbáltam, de kiszáradt a szám.

– Kétéves voltam, amikor néhány hétre meghúzta magát nálunk. Később a testvérem és a szüleim meséltek róla, amikor nagyobb lettem. Többek között a sárga szemét és a mérnök örökségét is említették.

– Ha a nagybátyám a hegyekbe ment *volna*, arról tudnék – mondtam szárazon. – Nyoma lenne a családi feljegyzésekben. Egyébként is, miért tenne ilyent?

Elhagyni az erődházat: kockázat. Útra kelni: örültség.

– Új életet akart kezdeni. Nem igazán mesélt a családjáról, még Chester Creek nevét is eltitkolta előlünk.

Feszülten hallgattunk. Ennek az egésznek nem volt semmi értelme. Kimutattam az ablakon egy nagy lombú hársfa alatti kőkupacra.

– Látod? A nagybátyám sírja ott van a többi felmenőmé mellett! Vadászbalesetben halt meg, nem sokkal a születésem előtt. Lepedőbe varrták a testét, és eltemették.

Amikor apa elmesélte, hogy mi történt Peterrel, megkérdeztem, hogy milyen egy halott ember. Azt mondta, nincs is annál rémisztőbb, mint amikor a szeretteinktől kell örök búcsút venni. Most már igazat adtam neki.

Ruben kinézett a sírra. Zavartan összevonta a szemöldökét, én pedig elégedetten elmosolyodtam: lelepleztem a hazugságát.

– Mikor születted? – szegezte nekem a kérdést.

– Néhány napja töltöttem be a tizenhetet.

Továbbra is elgondolkodva nézte a családi temetőnk, és halkán mormogott maga elé, így nem láthatta, hogy elpirulok a szülinapi néma kívánságom emlékeitől. Amikor visszanézett rám, komoly arcot vágott.

– Márpedig kevesebb, mint tizenhét évvel ezelőtt nagyon is élt Peter Kenn.

– Biztosan tévedsz. – Nem ellenkeztem elég magabiztosan. Ruben megrázta a fejét, és összefonta karját maga előtt.

– Peter nem halhatott meg a születésem előtt, ha néhány hétre rá megmentette a bátyám életét.

Hazugság szikráját kerestem Ruben kék szemében. Bár jobban ismertem volna az embereket, hogy tudjam, mikor hazudnak! Ha csak kitalálta a kis meséjét a Gage-et *megmentő* Peter Kennről, akkor az apám mindvégig igazat beszélt. Ha viszont Ruben mondott igazat, akkor az apám becsapott.

Lehetetlen, hogy apám hazudjon!

Szóltanul megfogtam egy rongyot, és kiemeltem a sütőből a tálát. A legfelső réteg zöldség megpirult és összeaszott.

– Ennyi? – kérdezte értetlenül. – Hiszel nekem?

Nem engedtem, hogy arcomra kiüljön a bennem kavargó kétség. Egy szelet fűszeres paradicsomot fűjkáltam, hogy átgondolhassam a válaszom.

– Inkább azt mondanám, hogy nem vagyok teljesen biztos benne, hogy hazudsz. – Bekaptam a szeletet, és óvatosan ízlelgettem a szétmálló paradicsomot. Ruben dühösen meredt rám, széttárt karral jelezte, hogy nem tehet ennél többet, majd kicaplatott a konyhából.

Ruben kijelentette, hogy addig nem hajlandó beszélni velem, amíg egy hangyányi esélyét is látja annak, hogy hazugnak tartom. Hiszen hogy bízhatnék meg benne, ha még a szavait sem hiszem el? Erre azt válaszoltam, hogy biztosan téved, mire megvonta a vállát. Valójában a fejembe fészkelte magát a gondolat, hogy apám hazudott, de inkább leharaptam volna a nyelvemet, minthogy hangosan is kimondjam.

Némán ebédeltünk, majd együtt mosogattunk el. Egész idő alatt sebesen vert a szívem, nehezen szoktam meg, hogy más is van a konyhában. Amikor az egyik tányért adtam neki törölgetésre, egy pillanatra összeért az ujjunk. Ő észre sem vette, ellenben az én ujjbegyem még órákkal később is bizsergett az érintésétől. Megrémisztett, hogy a testem reagált Ruben közelségére. A magam ura vagyok, és nem akarok függeni senkitől, semmilyen módon.

Ruben Mack

MEGRÉMÜLTEM AZ IDEGEN, SÁRGA SZEMPÁRTÓL. Felültem a díványon, hátrahököltem, és a levegőt markolásztam a késem után. Aztán végre leesett, hogy Pippa otthonában vagyok, és nem fenyeget veszély.

Gage pedig nincs többé.

Pippa is hátraugrott.

– Sajnálom – mormogtam, de a hangom inkább bosszúsan, mint engesztelően csengett. – A szemed... nehezen szokom hozzá.

– Szóval mégis beszélsz hozzám? – kérdezte reményteljesen. Amikor nem feleltem, lesütötte a szemét, én pedig gyors pillantást vettem a párnára, gyanús nyálfoltot keresve.

– Nem akartalak felkelteni – szabadkozott –, sem pedig megijeszteni. Apám szeme zöldessárga volt, nem pedig ilyen nyugtalanító narancsos árnyalatú, mint a Kennek többségének. Sajnos nem azt örököltem tőle.

Pippa nem várt válaszra, mert Gage széthajtogatott térképét figyelte.

Az övébe kést tűzött, de azt nem tudtam, hogy csak miattam vagy mindennap viseli. Kinéztem az ablakon, a nap még nem delelt. Végre pihentebbnek éreztem magam, sokkal erősebb voltam, mint előző nap. Korgott a gyomrom.

Pippa egy pontra mutatott a térképen.

– Tudnom kell, hogy a nagybátyám hová tartott.

Szája lebiggyedt, egész teste megfeszült. Biztosan tévedtem, mi? – gondoltam, de még idejében elfojtottam egy csúfondáros mosolyt.

– A kolóniát kereste – mondtam. – Ahogy mi is Gage-dzsel.

Összevonta a szemöldökét, majd arcizma ellazult, ahogy rájött valamire, végül várakozón biccentett, hogy folytassam. Lenyűgözött, hogy az érzései egytől egyig az arcára voltak írva.

Lemásztam a díványról, és a térkép mellé telepedtem. Pippa elhajolt az ellenkező irányba, mintha taszította volna a jelenlétem.

Elfintorodtam, de mégsem bírtam megállni, hogy ne szippantsak az illatából. Valamilyen virágos szappan lehetett.

– A kolónia nincs messze Miegentől, ahol az ország egyik legnagyobb kísérleti génközpontja volt. A tudósok játszottak a

génekkel, a történetek szerint úgy keverték őket, mint mi a kártyákat. A Vörös erdő mérgező fáit is ott fejlesztették ki. – Rámutattam Miegenre, amit még valamelyik felmenőm jelölt meg évtizedekkel ezelőtt. – Chester Creektől úgy egy-másfél hónapnyi séta nyugat felé, de ez a hátizsák súlyától és a sebességedtől függ. Persze ki kell kerülni a közeli városokat, hogy csökkenjen a sápadttámadás esélye.

Pippa az apró keresztre meredt.

– Ott vannak még emberek, igaz? – suttogetta.

– Hát... igen.

– Szóval tényleg élnek még emberek rajtunk kívül. – Pippa a számat figyelte, mintha nem akarna lemaradni arról, ahogy megformálom a szavakat. A bizonyosságot kereste, hogy mindez igaz lehet.

– Persze hogy élnek! – Felnevettem. – Azt gondoltad, mi vagyunk az utolsók?

Arckifejezése láttán elment a kedvem a mosolygástól. Pippa eltakarta a száját, és a hátborzongató sárga szemével továbbra is a térképet fürkészte. Keze remegett az ölében.

Megsajnáltam. Sőt, dühös lettem. Haragudtam az apjára, mert a lányát arra ítélte, hogy örökre itt ragadjon magányosan, a semmi közepén. Nem csak választást nem hagyott neki, még a reményt is elvette tőle. Miért tesz ilyet egy apa? Mi történt az anyjával, hogy nem lépett közbe?

– Sosem hallottál a kolóniáról – jelentettem ki. Megrázta a fejét, kócos haja meglibbent, és az orrom megint megtelt az illatával. Lányillatnak neveztem el, és teleszívтам vele a tüdőmet.

– Az apám soha sem beszélt erről a helyről – mondta halkan. – Azt mondta, valószínűleg mi vagyunk az utolsók Amerikában, de soha ne veszítsem el a reményt, hogy valaki erre téved. – Elkeseredetten felnevetett. – Milyen hülye vagyok! A családi naplókából oldalak hiányoznak. Valaki

kitépte őket, de sosem gondoltam volna, hogy ilyen fontos információt titkolnak el. Miért tenne valaki ilyet?

Üres arc kifejezéssel továbbra is a térképet szemlélte.

– Peter Kenn azért jött el a hegyekbe, hogy a kolónia pontos helye felől kérdezősködjön. Ha ő tudott róla...

– ..akkor apám is – fejezte be a mondatot helyettem.

Magába roskadva ült, háta meggörnyedt a ránehezedő láthatatlan tehertől. Végigsimított a papír rongyos hajtásain, majd remegő kezét inkább a háta mögé rejtette.

– A kolónia nem veszélytelen hely – jelentettem ki.

Elgondolkodtam, hogy a keze után nyúljak-e. Amikor kicsik voltunk, anya mindig megfogta a kezünket, vagy megölelt minket, ha vigaszra volt szükségünk. De ehhez bizalomra van szükség. Pippa talán megszúrna a késével, ha hozzáérnék.

– Hogy érted? – könnyögően nézett rám, valami olyan magyarázat után áhítozva, mely újra helyére billenti a megroggyant világot.

Mindent elmeséltem neki, amit csak tudtam.

Peter Kenn 17 évvel korábban

VÉGRE MEGLÁTTAM A TELI TOROKBÓL BÖGŐ, totyogó kisfiút. Egy zavaros vízű tó partján állt, a közelben sehol egy felnőtt. A vízre mutatott.

Csobbanás, egy kis fej és vékony karok törték meg a víztükröt; a felbukkanó gyerek felsikoltott, de hiába kapálózott, újra elmerült.

Ledobtam magamról a táskát, az oldalfegyveremet és az íjamat, majd olyan hévvel téptem le a bakancsom, hogy beleroppant a bokám. Összeszorított foggal belegázoltam a hideg vízbe, majd egy fejjel a víz alá buktam, és erőteljes karcsapásokkal a buborékok felé úsztam. A sötét vízben az

orromig láttam, és csak remélhettem, hogy ebben a tóban nincsenek óriási ragadozó halak, mint otthon.

Mire odaértem, ahol korábban a gyerek felbukkant, már nyoma sem volt. Tapostam a vizet, nagy kortyokban nyeltem a levegőt. A gyereket keresve forgolódtam. A parton ácsorgó kisfiú üvöltése a vízfelszínen felerősödve harsogott a fülemben.

Egy aprócska buborék pukkant néhány méterrel mellettem: arra rúgtam magam, és nagy levegővel lemerültem. Széles mozdulatokkal próbáltam kitapogatni a gyereket a sötétségben. Amint ujjam hegye beleütközött valamibe, azonnal megragadtam. Egy csenevész kar volt az. Magamhoz rántottam a gyereket, és a felszínre húztam.

Ahogy a víz kifolyt a fülemből, meghallottam a partról jövő hangzavart.

Egy nő és egy férfi jelent meg, a nő a síró kisfiút tartotta a karjában, és tágra nyílt szemekkel nézett le rám. Amikor a férfi megpillantott, habozás nélkül berohant a vízbe. Az ájult gyereket magamhoz szorítottam, olyan sebesen úsztam a part felé, ahogy csak tudtam. *Tarts ki, fiú!*

A sekély részen találkoztunk, a férfi kikapta kezemből a fiút. Rám se nézett, de ezt nem róttam fel neki. A férfi szeme csillogott a félelemtől, száját a gyerek feje búbjához érintette, majd némán tátogott valamit, ahogy a kavicsos fövény felé vette az irányt. Szorosan a nyomában haladtam. Nagy zajjal toltam magam előtt a már csak a derekamig érő vizet; talpamat szúrták a hegyes kövek.

A férfi lefektette a gyereket a földre, és nekikezdett az újraélesztésének. A szél rám fagyasztotta a ruhát. Az apa rettegéséről, az elmormolt, könyörgő szavairól Paul, Sophia és a hamarosan megszülető – vagy talán már meg is született – gyermekük jutott eszembe. Hátrahagytam őket, mert képtelen voltam nézni a boldogságukat. Gyűlöltem a testvéremet és egy ártatlan gyermeket. A szégyentől most először elsírtam magam.

A gyerek megrándult, vizet köhögött fel, majd kimerülten pityeregni kezdett. Apja magához szorította, és erősen dörzsölni kezdte a hátát. A nő megjelent a fák között, ahogy feljük rohant, szökés haja lobogott utána. Amikor meglátta a vacogó kisfiát, sírva fakadt a megkönnyebbüléstől.

– Fogja! – kiáltott nekem, és felém hajított két durva pokrócot. A nála maradt harmadikat kitárta, és éhes denevérként csapott le vele a gyerekekre. A nő zokogva bugyolálta be a kisfiút, majd a karjában vitte vissza az ösvényen.

A férfi didergett, neki nyújtottam az egyik takarót, amit egy bólintással el is fogadott. Kék szemével alaposan végigmért, majd mintha átmentem volna valami teszten, kezét nyújtott.

– Gary Mack vagyok. Örökké hálás leszek, amiért megmentette a fiam életét.

Roz vacsorafőzés közben percenként a gyerekeire pillantott. A gyerekszobát leválasztó, házilag barkácsolt paravánokat most félrehúzták, hogy jó rálátás nyíljon rájuk. A nagyobbacska fiú, Gage, egy széles ágyban aludt, a mindössze kétéves Ruben pedig egy öreg szőnyegen ült, és színes fakockákat pakolt egymás mellé. Megnyugtató volt rájuk nézni. A barlangban kezdett fullasztóan meleg lenni, de a sült madárhús és a főtt kukorica terjengő illatától egyre éhesebb lettem.

Gary velem szemben ült az asztalnál, és beszélgetés közben egy régi időkből maradt gyerekjáték kerekét szerelte. Elmesélte, hogy a gyerekeikre a szomszéd tizenéveseknek kellett volna vigyázniuk, de azok képregényhőst játszva az erdőbe rohantak valami vadkutya után. Gage hazaindult az öccsével, de nem tudott ellenállni a tiltott stégnek. Kíváncsi volt, milyen „vízen járni”. A többit már tudtam.

Két család élt itt a természetes barlangokban. Szolárlámpások világították be a szabálytalan falú helyiséget.

Gary jóvágású fickó volt, ferde orra kivételével arcvonásai tökéletesen szimmetrikusak voltak. Levette a házilag kötött,

barna pulcsiját, karját rengeteg fehér sebhely csúfította el. Veszélyes lehet errefelé az élet. Gary kék szeme szinte világított napbarnított bőre mellett. Szőr nem nőtt az arcán, önkéntelenül is végigsimítottam a szakállamon, amit az elmúlt egy hónapban növesztettem. Mostanra legalább már nem viszketett. Egy ilyen „simaarc” gént szívesen elfogadtam volna. Roz még mindig szép volt, szőke haja egészen a derekáig ért, akárcsak Sophiának.

Sophia...

Mindketten kerülték a tekintetemet, mintha nyugtalanítaná őket a sárga szemem.

– Nem volt rádió, ahonnan jött? – kérdezte Roz. – A kolónia folyamatosan sugározza a koordinátákat. Legalábbis két éve még sugározta. Akkor ment tönkre a legerősebb napelemünk.

Elmosolyodtam. Ennél jobban már nem is alakulhattak volna a dolgok. Igazi élő embereket ismerhettem meg, és még azt is tudják, merre találok a kolóniát. Nem akartam bevallani, hogy az összes rádiót és használható térképet megsemmisítették a felmenőim. Úgy döntöttek, soha nem hagyják el Chester Creeket, és ezzel leszármazottaik sorsát is megpecsételték. Nem volt joguk hozzá.

– Mérnök családból származom. Ha a napelem javítható, akkor tudok némi áramot csiholni belőle – mondtam.

Elhatároztam, hogy titokban tartom a származási helyem. Paul magánkívül ordított utánam a teraszról. Mindennél jobban gyűlöltem őt abban a pillanatban. Az emléktől elszomorodtam. Nagyon elfajultak a dolgok. Soha nem akarnék rosszat Sophiának... és a testvéremnek sem.

Roz hátrafordult.

– Az csodás lenne – mondta kedvesen mosolyogva. Szeme sarkából szarkalábak futottak szét. – Miért szeretne annyira eljutni a kolóniára?

Gary felmordult, mire Roz csak megvonta a vállát. A szüleimre emlékeztettek, akik sok év alatt csiszolódhattak össze ennyire.

– Új életet akarok kezdeni – válaszoltam. – Emberek között. Túl sokáig voltam egyedül. Minden értelemben.

Összenéztek.

– Hallottunk pletykákat arról a helyről – kezdett bele Gary.

– Tudok a kísérletekről – mondtam gyorsan, mire mindketten megdermedtek.

– Kísérletekről? – kérdezte Roz összevont szemöldökkel.

– Mi csak a szabályozott életükről hallottunk – folytatta a férje. – Egy magunkfajta, vadonban felnőtt ember nem biztos, hogy képes más szabályai szerint élni.

Roz türelmetlenül leintette. Felvágott egy szelet forró húst, hogy megkóstolja.

– Szóval miféle kísérletekről hallott? Találkozott kolóniabeliekkel?

Az *asszonyi kíváncsiság*, apa legalábbis mindig ezt mondogatta.

– Úgy tizenöt évvel ezelőtt egy anya a lányával megszökött a kolóniáról. Lovon utaztak a hegyek felé. – A Halott Városban táboroztak le, de még azt sem akartam elárulni, hogy város mellől jöttem. Sophia volt az a kislány. Amikor először megláttam, összegömbölyödve aludt egy fa árnyékában. Tizenhárom éves voltam akkor. – Véletlenül találkoztunk velük, végül letelepedtek, és velünk maradtak. A lányon el akartak végezni egy beavatkozást, de az anya inkább elszökött vele a vadonba. A kolónián még mindig génekkal kísérleteznek. Az anya igazi harcos volt, de a Vörös erdőben annyira megbetegedett, hogy nem sokkal az érkezésük után belehalt a mérgezésbe. Túl kevés ellenszert lopott, azt is mind a lányának adta.

Gary elhúzta a száját, és elgondolkodva hümmögött.

– A falakon kívüli világról nem sokat tudnak – folytattam. – A nő a Vörös erdő veszélyeivel sem volt igazán tisztában.

– Ez elszomorító – mondta Roz, miután férje láthatóan a gondolataiba merült. – Várjunk csak! Ha találkozott kolóniabeliekkel, miért nem tudta, merre induljon?

– A nő meghalt, a lánya pedig túl kicsi volt hozzá, hogy emlékezzen. – Ha volt is térképük, apám eltüntette. Úgy érezte, hogy a szépapám, Victor Kenn, félelmei beigazolódtak, ezért követte a példáját.

– Csak annyit tudtam, hogy errefelé tartottak. Reméltem, hogy itt majd valaki útbaigazít.

– Kockázatos vállalkozásba fogott – mondta elismerően Roz. Megvontam a vállam. Az okaimhoz semmi közük sem volt.

– Landék, a szomszédaink, útra akarnak kelni. A fiaik elég idősek, itt pedig semmi sem várna rájuk. Ráadásul Magdalene teherbe esett; ha itt szüli meg a gyermekét, akkor legalább másfél évtizedre itt ragadnak. Talán, ha nem bánná, akkor csatlakozhatnának önhöz. Többen mindig biztonságosabb, mint egyedül.

Ruben kikacsázott ki a jelképes szobából, és túlságosan is nyílt tekintetével engem figyelt. Ő nem félt a szemembe nézni. Roz lehajolt hozzá, és felemelte.

– Éhes vagy, kicsikém? – kérdezte, miközben a megfőtt kukoricacsöveket kiemelte egy tálra. – Kész van a vacsora.

– Gage... – motyogta a kisfiú, és hátrafordult.

– Gage most pihen, de attól mi még vacsorázunk.

Roz megpuszilta a fiát, az arcáról sugárzó önzetlen szeretet zavarba ejtett. Sophia is biztosan így fog csüngen a gyermekén, Paulról már nem is beszélve. Soha többé nem látom őket.

– És maguk? – kérdeztem. – Maguk akkor egyedül maradnak.

– Mi soha nem fogunk tudni elmenni innen – mondta Gary.

– Családostól biztosan nem. Mióta eltörte az orromat egy dög,

azóta horkolok alvás közben. Azt hiszem, magának nem kell elmagyaráznom, hogy ez mit jelent.

Új életet kezdek. Most először éreztem magam szerencsésnek, hogy ezt megtehetem.

Pippa Kenn

MINDEN ROSSZABB LETT, miután Ruben befejezte a szüleitől hallott meséjét Peter Kenn látogatásáról. Eszerint apám mindenben hazudott, aminek egy kicsit is köze volt a kolóniához.

Elfedte az utolsó nyomot is, hogy egyedül sorvadj el a semmi közepén!

Nem igaz! Nem engedhetem, hogy bárki is bemocskolja apám emlékét!

Pedig ez az igazság!

Hallgass!

– Nem hiszek neked – suttogtam. Felálltam a szőnyegről, és lenéztem a savanyú képet vágó Rubenre. Könnyeim felszáradtak, mintha pusztán elhatározás kérdése lenne, hogy mi igaz és mi nem.

– Miért hazudnék?

– Nem hiszek neked – ismételt meg. A bizonytalanság kis repedésein könnyebben utat talál a hazugság. Hát tartottam magam, mert nem engedhettem, hogy ez megtörténjen. Hátrálni kezdtem a lépcső felé; Ruben lemondóan megrázta a fejét, majd az ablakhoz sétált.

– Ez az igazság – mondta könnyedén.

Szó nélkül felrohantam a szobámba, és olyan hévvel csaptam be az ajtót, hogy beleremegtek a festmények a falon. Úgy kaptam a családi naplók után, mintha megnyugvást nyújthatnának, mintha felfedhetnék apám titkát, pedig tudtam,

hogy *semmi sincs bennük*, ami segíthetne. Ismertem minden szót, minden elmaszatolódott mondatot...

Mire besötétedett, csak feküdtem a rengeteg papír között; ilyen érzés lehetett egy hajótöröttnék a sós víz felszínén lebegni. Féltem, ha a másik hang győz, alámerülök, és magammal rántom apa összes emlékét, egy rosszabb, sokkal rosszabb helyre. Ahol minden bemocskolódik.

Nem kockáztathattam. Nem bízhattam egy kósza idegen tarka meséjében.

Apád hazudott!

Biztosan volt rá oka.

Mégis, miért hallgatott az emberek utolsó menedékéről?

Miért akarod elnézni neki?

A plafont bámultam, mintha a repedések válaszokat adhatnának. Apa meghalt. Többé nem vonhatom kérdőre. A saját bátyját is eltemette, hogy a kolónia titka biztonságban legyen.

Csak meg akart védeni.

Hazudott neked.

Hallgass!

Igazi bizonyosság kellett.

Ruben Mack

PIPPA ÚGY TETT, mintha megfeledkezett volna rólam. Lélekszakadva rohant le a lépcsőn, a közepénél elrugaszkodott, a szőnyegre ugrott, majd előrelendült.

– Mi történt? – kérdeztem riadtan és felkapcsoltam a szolárlámpást, de addigra Pippa mögött már becsapódott a tolóajtó. Felpattantam a díványról, a fegyvertartó övét és Gage kardját kapkodva magamra csatoltam.

Az ajtóhoz rohantam, kiléptem a teraszra, de visszaugrottam, amikor Pippa majdnem fejbe vágott egy vállának döntött ásóval.

A fogyó hold gyéren világította meg a tisztást. Odalent minden nyugodtnak tűnt, és semmilyen hang nem árulkodott sápadtakról.

– Mi a francot csinálsz? – kérdeztem értetlenül.

Pippa nem válaszolt, felém se nézett. Az áson kívül semmi sem volt nála, pizsamanadrágban és lyukas trikóban feszített, lábán befűzetlen bakancs. Megnyomta a kötélhágcsót letekerő gombot, és átugrott a korláton. A csiga rettenetes csikorgó hangot hallatott, és sebesen gördült lefelé.

Mi a jó bűdös franc?

A korláthoz léptem. Pippa úgy rohant a felmenői sírja felé, mintha valaki üldözte volna. A legkisebb kőkupacnál állt meg, és belevágta ásóját a földbe.

Egyszer... Kétszer... Háromszor...

Megállt, kezét összekulcsolta a feje búbján, és reszketve felnézett az égre, mintha attól tartana, hogy nyomban lesújt rá valami. Néhány szívdobbanás múlva olyan hevesen folytatta tovább az ásást, mintha teste nem tudna kifáradni.

Aznap éjszaka talán így is volt.

Pippa órákon át ásott. Lázasan dolgozó testéből egyre kevesebbet; láttam a mélyülő gödörtől, és egyre gyarapodott a kitermelt földhalom. Néha pihenőt tartott, és a sírnak hátat fordítva zokogott. Egy hosszabbra nyúló szünetnél majdnem megtörtem; egyik lábamat átlendítettem a korláton, hogy lemásszak és megnyugtassam: Peter nincs ott. De éreztem, ez az egész nem Peterről szól, hanem az apjáról és rólam.

A félelemtől, hogy az egyetlen ember, akit ismert, reménytelen magányra ítélte, és a bizonyosságról, melyet csak így szerezhet meg.

A feladás egyik pillanatról a másikra következett be. Több föld nem repült a halom tetejére, és Pippa sem került elő a gödörből.

Vártam.

Lassan mászott elő, mintha minden mozdulat fájdalommal járt volna. Feltápáskodott, megragadta az ásóját, és elkezdte visszaborítani a földhalmot az eredeti helyére. Eleinte lassan, majd egyre gyorsabban és gyorsabban, végül elhajította az ásót, és pusztá kézzel esett neki a rögöknek. A felkavarodó por elrejtette előlem, mire újra kitisztult a levegő, Pippa már a földön feküdt, két kezével arcát takarta, és meg-megrándult a sírástól. Visszamentem a házba, képtelen voltam tovább nézni, ahogy szenved.

Sajnálom, hogy ilyen fájdalmat okoztam neked!

Felültem a díványon a nyíló tolóajtó hangjára. Pippa talpig mocskosan lépett be a házba, a lámpafénynél láttam arcán a lecsorgott könnyek függőleges vonalait.

– Nem kételkedem többet a szavaidban – suttogetta, és szája széle újra megremegett. Nem várt választ, sietve beviharzott a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót.

– Sajnálom – motyogtam, de mit sem számított.

Sokáig, nagyon sokáig folyt a víz. Pedig a fájdalomtól nem lehet ilyen könnyen megszabadulni.

Pippa Kenn

FIGYELTEM, AHOGY A KEVERGETÉSTŐL kis tölcser alakul ki a rég kihűlt teámban. Hajnal óta a konyhában ücsörögtem, Ruben pedig legalább ugyanannyi ideje az ajtóban ácsorgott. Nem néztem rá, csak a szuszogását hallgattam, mely néha olyan egyenletessé vált, mintha elbóbiskolt volna.

Talán nem akart megzavarni, vagy nem tudta, mit mondhatna. Vagy talán félt, hogy örült vagyok; hogy leszúrom

álmában, ha nem elég éber. Hiszen normális emberek nem ásnak ki sírokat. Normális emberek tisztelik a halottakat, főleg, ha azok a saját felmenői.

Normális emberek nem ítélik magányra a szeretteiket!

Hallgass!

– Sajnálom – suttogtam.

– Semmi baj – válaszolta Ruben, mert azt hitte, neki szól, de csak részben volt igaza. Aznap reggel leginkább magamat sajnáltam.

– Az anyám volt az a kislány, akivel az anyja megszökött a kolóniáról – motyogtam. – Apám azt hazudta, hogy ő is itt született, de hamar elárvult.

A szemem sarkából láttam, hogy Ruben szóra nyitja a száját, de; megelőztem a válasszal.

– Meghalt nem sokkal a szülés után – suttogtam.

– Sajnálom – válaszolta, hiszen mi mást mondhatott volna.

Keserűen elmosolyodtam.

– Nem emlékszem rá.

Ajkamba haraptam, nehogy elsírjam magam; kiserkenő vérem íze szétterjedt a számban. Megmarkoltam a bögrémet, mintha segíthetne. Ruben meséje újra és újra lejátszódott a fejemben, még talán álmomból ébredve is el tudnám ismételni minden szavát.

– Itt nincsenek rádiók, és nem tudom, hogyan lehet építeni egyet. Sosem jutott eszembe, hogy egyáltalán foghattam volna üzenetet. – Lehajtottam a fejemet, reméltem, hogy meg tudom fékezni a nyelvemet, de nem sikerült. – Amikor kisebb voltam, kerestem részletesebb térképet. A legszánalmasabb az egészben, hogy az apám még segített is benne. Vagy legalábbis úgy tett, mintha segítene.

Ruben öntött magának egy bögre teát, és leült mellém. Kimondatlanul választást kínált nekem: vagy némán megpróbálok mindent elrendezni magamban, vagy pedig beszélek. Amikor felnéztem, találkozott a tekintetünk. Nem

mosolygott, de nem is vágott sajnálkozó arckifejezést. A vállamra tette a kezét. Érintése csupán egy pillanatig tartott, mintha tudta volna, hogy ennyi is elég a marasztaláshoz. A lábam ellazult; Ruben előbb észrevette, hogy menni akarok, mint én magam. Nem menekültem el.

Nagy levegőt vettem, és utat engedtem az évek alatt felgyülemlett mondatoknak.

Beszéltem a családkról, az apával eltöltött gyerekkoromról, sőt, még a magányos évekről is. Nem hazudtam semmiről, mégsem mondtam el a teljes igazságot. Nem beszéltem az érzéseimről, hogy milyen lélekörlő a magány, és hogy volt, amikor majdnem feladtam. Az egy dolog volt, hogy megismeri a történetem, az meg egy másik, hogy megismer engem. Nem érdekelt a sajnálata, a szánalma vagy az együttérzése. Nem volt szükségem rájuk.

Néha benn ragadtak a szavak, máskor váratlanul kitörték belőlem. Amikor megakadtam, Ruben mesélt el egy-egy történetet a testvéréről vagy a szüleiről, néha csak kérdezett, és lassan én is elkezdtem feltenni a kérdéseimet. Próbáltam csak a jelenre összpontosítani, hiszen életemben most először esélyem nyílt arra, hogy megismerjek egy idegen embert. Végre megint igazi történeteket hallhattam, amik igazi emberekkel estek meg. Félttem, hogy elrontok valamit ismerkedés közben. Ruben egyetlen szavát sem akartam elszalasztani.

Ruben végig figyelt, és – közben én is néztem őt. Arcának összes vonását elmémbe akartam vésni, megjegyeztem szája ívét, kezének alakját, a jellegzetes mozdulatot, ahogy beletúr a hajába, és azt a mély hangot, amit legszívesebben folyamatosan hallgattam volna.

Ebéd közben rövid időre az evőeszközök csörömpölése vette át a szavak helyét. Délután zöldséget szedtünk, és miután érdeklődve nézte a vízvezetékcsöveket, büszkén megmutattam neki az üvegház öntözőrendszerét. A végén éleslátó kérdéseket tett fel.

Vacsora után a szolárlámpák fényénél beszélgettünk tovább. A kedvenc fotelembe telepedett le, azt hazudtam, hogy nyugodtan leülhet oda, hiszen ő a vendég.

Sötétedéskor jó éjt kívántam, és felcsattogtam az emeleti szobámba. Kulcsra zártam magam mögött az ajtót, és ruhástól dőltem be az ágyba.

A napközben felszívódott üresség újra nyomni kezdett. Visszatértem a valóságba, ahol Ruben egy hamarosan útra kelő vándor volt, én pedig egy magányos lány, akinek egész életében hazudott az apja.

Könyörögni fogsz, hogy itt maradjon? Kérleled majd, hogy vele tarthass? Esetleg tovább élsz magányosan? Tudsz egyáltalán újra egyedül élni?

Akarsz egyedül élni?

Nem tudtam a válaszokat.

Teltek a napok. Egyikünk sem forszírozta, hogy Ruben mikor akar újra útra kelni. Gage-nek emeltünk egy jelképes sírt, *eltűnt* felirattal az egyik fa alatt, egy kicsit messzebb a családom nyughelyétől. Egy részletet akartam felolvasni a „keresztes” könyvből, amiből a régi idők temetésein idéztek. De Ruben ragaszkodott hozzá, hogy olyan könyvet keressünk, amit Gage is ismert. Aztán visszavonultam, hogy elbúcsúzhasson a testvérétől.

Ruben mintha ettől megnyugodott volna. Mindennap lement a sírhelyhez, néha láttam, hogy mozog a szája, máskor csak a tájat bámulta.

Hamar megtanulta, mit hol talál a házban, és gyorsan idomult a napirendemhez. Egyedül a szobám számított tiltott területnek. Mindig kulcsra zártam az ajtót. Régen apa mesélt egy nagy fogú öregasszonyról és a tiltott szobájáról. Ruben nem értette, amikor megfenyegettem, hogy a büntetése durvább lesz, mint a forró szurok és toll, ha meg meri szegni a szabályt.

Egyik nap berendeztük a hálósobámmal szemközti szobát, hogy legyen hol aludnia, de valamiért továbbra is a lenti

díványon szundított el esténként. Talán megnyugtatta, hogy egy emelet választ el minket. Továbbra is tartottuk a távolságot, bár minden lehetőséget kihasználtam, hogy gyönyörködhessem benne.

Az első közös vadászatunkon kiderült, hogy pocsékul bánik az íjjal, így onnan kezdve majdnem minden reggelt gyakorlással töltöttünk. Én löni tanítottam – bár nem sok sikerrel, Gage kihozta belőle a maximumot –, ő pedig megmutatta a kardforgatás alapjait. Az igazi fegyveren mutatta a mozdulatokat, de közelharcnál husángokra váltottunk. Még a legelején kegyesen kijelentette, hogy mivel lány vagyok, óvatosabban bánik majd velem, de a fejlettebb egyensúlyérzékemet és motorikus mozgásomat kénytelen volt teljes erőbedobással kompenzálni.

Sokat beszélgettünk vadászmodszerekről és fegyverekről. Azt állította, hogy a kardokat még jóval a szintetikus vírus előtt a hagyományoknak megfelelően kovácsolták, ezért voltak ennyire tartósak. Mint kiderült, az ősapja rajongott egy Japánnak nevezett országért és az ott élő szamuráj harcosokért. Az egész házat felforgattam, hogy megtaláljam a japán kultúráról szóló hatalmas fotókönyvünket. Közös nézegettük az albumot, majd próbáltunk szertartásosan hársfateát főzni, és karddal az oldalunkon felszolgálni azt.

Megtanított csapdákat készíteni. A hegyekben csapdákat állítottak Gage-dzsel, hogy minél kevesebb időt pazaroljanak vadászatra. Számomra a vadak becserkészése figyelemelterelést jelentett a magányos években.

Bejártuk a környéket – még a tavat is, pedig kevés helyet utáltam jobban a Harcsa-tónál –, körbevezettem a régi géneközpontban, és megmutattam neki a temérdek hátramaradt ketrecet. Találgattuk, vajon a kolónián is ilyenekbe zárják-e a kísérleti nyúlnak használt embereket, és egymást túllícitálva fabrikáltunk idéltlen történeteket arról, hogy mit tennénk, ha minket is be akarnának egy ilyenbe kényszeríteni. Egyik nap

még Ruben hátizsákját is megtaláltuk, amit nem fogadott olyan kitörő lelkesedéssel, mint ahogy vártam.

Esténként társasoztunk, megtanított egy csomó kártyajátékra, amiket még a hegyekben játszottak. Máskor csendesen olvastunk, ami inkább azt jelentette, hogy én olvastam, ő pedig két oldal után elaludt még a legizgalmasabb történeten is. Néha stand up comedyt vagy sportközvetítéseket hallgattunk, és próbáltuk elképzelni, hogy milyen lehet a pillangóúszás.

Csak akkor aludtam, amikor már nem bírtam tovább talpon. Ébredéskor az első gondolatom mindig az volt, hogy egyedül vagyok. Hogy az egészhet csak álmodtam, és Ruben nem alszik odalent a díványon, nem kardoznak, nem vadászunk, és nem főzünk többet együtt.

De legfőképp nem mesél több igazi történetet, és a csend örökre kitöltetlen marad.

Apára és a titkaira csak éjszakánként jutott időm, amikor Ruben már aludt. Újra és újra tüzetesen elolvastam a hátramaradt naplókat, de nem jutottam közelebb a válaszokhoz. Végül elhatároztam, hogy többet nem törődöm ezzel.

Életemben először értettem meg igazán, hogy mit jelent a hatodik szabály. Sosem gondoltam volna, hogy elérkezik az a nap, amikor a jelen válik a legfontosabbá.

Ruben Mack

A KORLÁT TETEJÉN ÁLLT, HÁTTAL A TOLÓAJTÓNAK. A szélben lengedező haja aranyszínűben pompázott a rásütő napfényben. Mezítláb volt. Egyik lábát lassan hátracsúsztatta, majd előrehajolt.

Rá akartam kiáltani, hogy vigyázzon, de a rémülettől elment a hangom. Legördültem a díványról, a terasz felé rohantam. Feltéptem a tolóajtót. Pippa újjal a kezében figyelte a tisztást.

Olyan ügyesen egyensúlyozott, mint egy kecses madár: fel sem merült, hogy lezuhan.

Felajzotta az íjat, és olyan mozdulatlanrá vált, mint egy képregényben szereplő robot. Elengedte az ideget, a nyíl szélesebben elindult. Biztosan talált, mert Pippa örömeiben ugrándozott.

Nem akartam hirtelen kilépni a teraszra, nehogy megijesszem, és leessen. Pippa még mindig ugrabugrálva megfordult, és széles mosollyal maga mellé hívott.

Bársonyos, hosszú combját figyeltem. Pippa eddig a hőség ellenére is hosszú nadrágban és lukas pólókban járt, de most régmúlt időkből maradt sortot és lehetetlenül vékony, hófehér inget viselt, melyet hol rátapasztott, hol feldagasztott a belekapó szél. Rádöbbsentem, hogy eddig fel sem tűnt, milyen ruganyos a teste. Szélesen vigyorgott le rám, és a lőtt zsákmányra mutatott.

Valami megváltozott. Egy gondtalan Pippa állt előttem.

– Gyere le onnan! – mondtam köhécselve, mert a szél port fújt az arcomba. Pippa csak nevetett. Tetszett ez a hang. Sarkon fordult, és a kötélhágcsót kezelő géphez lépdelt, mindezt olyan természetességgel, mintha csak a földön járna egy vékony, csúszós korlát helyett. A válla felett szólt hátra.

– Épp most lőttem le az ebédünket. Szegény jószág, rossz irányba indult ma reggel.

– Teljesen eszement dolog azon a korláton járkálni – mondtam kevesebb meggyőződéssel.

Nem bántam, ha kicsit még odafenn marad, mert addig is formás vádliját nézhettem. Ki gondolta volna, hogy ennyire jól nézhet ki egy lány vádlija? Tekintetem lassan feljebb csúszott. *A fenekéről már nem is beszélve...*

Pippa megvonta a vállát.

– Nem fogok leesni.

Egy elegáns láblendítéssel finoman megpöccintette az egyik gombot, mire ereszkedni kezdett a kötélhágcsó. A napfény

éppen jó szögéből esett a bőrére, hogy láthatóvá váljanak a lába hátsó felén végigfutó párhuzamos sebhelyek. Gyorsan kalkuláltam: nagy felületen, egyidejűleg beszerzett karcolás; nagy fájdalom és magas láz. Emberi határokat feszegető láz.

– Sápadtmarás? Sohasem mesélted.

Pippa mozdulatlanra dermedt, egyik lába megállt a levegőben.

– Már a kötélhágcsón voltam. Könnyű szörnyeteg csimpaszkodott belém. Aztán lecsúszott, nem pedig lerántott a többi közé.

– Mikor történt?

Felém fordult, mosolya elhalványult, majd teljesen eltűnt. Lehajtotta a fejét, láttam rajta, hogy nem fog válaszolni. Apjához kötődő emlék lehetett. Sosem mondta el, hogy halt meg. Már bántam, hogy megkérdeztem. Pippa átvette hátán az íjat, majd eltűnt a korlát túloldalán.

Hunyorogva kerestem az áldozatul esett állat tetemét. Amikor a lány már a ház és az erdősáv közötti út felénél járt, észrevettem az egészen aprócska fehér foltot. Ilyen távolságból íjjal eltalálni azt a mozgó nyulat emberfeletti teljesítmény volt.

Pippa integetett nekem, én pedig visszaintegettem.

Ebéd közben hüvelykujj nagyságú hegyi darazsakról meséltem, melyeket olyan serpenyőkkel szoktunk lecsapni, mint amiben a zöldségköretet készítette. Tetszett, hogy Pippa nevetett a hadonászásomon. Amikor mosolygott, akkor... megszépült. Hamar áttértem a legviccesebb horgászós történeteimre. Mire észbe kaptam, Pippa már rég befejezte az evést, miközben az én tányéromon hidegen sorakoztak a fűszeres falatok.

– Mit nem adnék egy szelet halért – csúszott ki a számon, de gyorsan korrigáltam. – Na, nem mintha nem ízlene a főztöd. Főleg most, hogy kevesebb fűszert használsz.

Pippa néhány pillanatig elgondolkodva nézett rám.

– Tudod, hogy kell azokat a horgászbotokat használni? – kérdezte. – Meg a hálókát? Van belőlük néhány a földszinten.

– Halászcshaládból származom – húztam ki magam. – Legalábbis pár évszázada, gondolom, halászok voltak a felmenőim. A világvége eljövetelekor az ősapámnak egész világot behálózó halkonzervgyárai és olyan hajói voltak, melyek könnyedén át tudták szelni az óceánnak nevezett nagy vizeket. Az örökségemnek biztosan nagyobb hányadát megőriztük volna, ha tenger mellett telepszünk le, de azért így sem olyan rossz.

Pippa minden idegszálával figyelt, mint mindig, ha beszéltem. Mintha azokban a pillanatokban csak én léteztem volna számára. Életemben először éreztem, hogy valaki kíváncsi rám.

– Mikor indulunk? – kérdeztem.

Elhalványult a mosolya, összefonta karját maga előtt.

– Nem rajongok a tóért. – Egy apró fintorral próbálta bagatellizálni a dolgot. Kerülte a tekintetem, én pedig úgy döntöttem, nem faggatom tovább. Ha Pippa valamit nem hajlandó elárulni, akkor azt valószínűleg kiverni sem tudnám belőle.

– Nem is szereted a halat?

– Apa nagyon ritkán fogott halat. A vizek veszélyesek.

A sápadtaknak sok vízre van szükségük, ha vándorolnak, vagy ha nagy sérülést szenvednek.

A Kenn család védelemre rendezkedett be. Vajon tényleg megéri, csodás dolgokat megvonni magunktól, pusztán azért, hogy a nap minden percét biztonságban tölthessük? Előrehajoltam.

– A fáról horgászás mestere vagyok. Nincs kifogás, ma elmegyünk a tóhoz, és halat fogunk. Ha sikerrel járunk, bevezetlek a halpucolás rejtelseibe.

Kétkedve nézett rám.

– Nem hinném, hogy ez túl jó ötlet lenne.

– Ígérem, ha nem találunk olyan fát, amiről horgászhatnánk, visszajövünk.

Engem utánozva előredőlt, ilyen közel még sosem került az arcunk egymáshoz. Résnyire nyitotta száját, hogy mondjon valamit, de aztán meggondolta magát. Gage egyszer felolvasott egy könyv-részletet, melyben a hős és a hősnő csóktávolságra voltak egymástól. Később többször is azon tanakodtunk, mit takarhat ez a szó. Rádöbrentem, hogy ez is olyasmi volt, amit át kell élni. Éreztem Pippa lélegzetét az arcomon, az illatát, sőt még a testmelegét is. Csak pár centit kellett volna előrehajolnom, és érezhettem volna ajka puhaságát. Óvatlanul megnyaltam a számát, mire szinte azonnal visszakozott. Egy pillanatra összevonta a szemöldökét.

Gyorsan felé nyújtottam a kezemet.

– Megegyeztünk?

Elszántságomtól arca ellazult, szája féloldalas mosolyra húzódott. Kezet rázott velem, keze kicsinek és törékenynek tűnt az enyémben.

Talán a kelleténél később engedtem el.

A törzs nyomta a hátamat, és erősen kapaszkodtam egy faágba, mégis lecsendesedett a bátyám eltűnése óta pulzáló fájdalom. Gage tanított meg fáról horgászni. Napokat töltöttünk a magasban, fogásra vártunk, és nagyokat szippantottunk a tavak jellegzetes halszagából; csak a levelek zörgése és a madarak csicsergése törte meg a csendet. Elszundítottunk a szélről rezgő árnyékban, és élveztük a szabadságot.

Ha becsuktam a szemem, és nagyon koncentráltam, egy pillanatra oda tudtam képzelni Gage-et is. Szinte hallottam a szuszogását.

Az álomképet Pippa gumicsizmájának csattogása rombolta szét.

– És most? – kérdezte halkán, miközben tovább rugdosta a fatörzset.

– Most várunk – mondtam.

– Mármint időt pazarolunk a nagy semmire?

– Nem a nagy semmire – nyomtam meg a szavakat –, hanem a holnapi ebédünkre. Mondtam, hogy nem megy ez azonnal. De hoztál könyvet, nem?

– Hoztam, és el is olvastam, sőt már gyönyörködtem a tájban is – válaszolta. – Legalább másfél órán át elviseltem ezt a tötymörgést.

Erre már hátrafordultam. Pippa összevont szemöldöke alól nézett rám a szomszéd ágról, miközben türelmetlenül lóbálta a kopott gumicsizmába bújtatott lábát.

– Ha fogok halat, hazamehetünk?

– Ezt hogy érted? – kérdeztem értetlenül. – Van valamilyen titkos csapdátok?

Elmosolyodott. Úgy tűnt, feldobta, hogy tud valamit, amit én nem.

– Majd meglátod. Fedezz, ha szükséges!

A kezembe nyomta azt a vékony könyvet, amit eddig olvasott, majd fürgén lemászott a fáról. A sekély partszakasz egy acélkerítéssel leválasztott, valaha fürdőzésre szolgáló tórészbe vezetett. A dróthálón csak kisebb halak csusszantak át, melyek tökéletesen megfeleltek a holnapi ebédnek, és nem voltak elég erősek, hogy lerántsanak a fáról. A kis szemetek azonban nem haraptak rá a csalira.

Pippa kihívóan felnézett rám, majd a vízbe gázolt.

– Remek! – mormogtam. – Most elriasztottad őket!

A partnak háttal állt meg a térdig érő vízben, közel a nádashoz, ahol a növényevő halak táplálkoztak. Pusztá kézzel akart halat fogni. Tökéletes motorikus mozgás ide vagy oda, itt leszünk még egy darabig.

Pippa néha maga volt a bűbáj, máskor pedig a megtestesült szomorúság. Legtöbbször felhúzta vastag páncélját, de amikor leengedte, szinte kivirult, beszélt, nevetett... és hihetetlenül vonzó lett. Napok óta arra gondoltam, hogy együtt kell tovább mennünk. Végül is nem hagyhatom itt egyedül.

A kezemben lévő könyv megfakult borítójára meredtem; nehezen betűztem ki a halvány címet. Ernest Hemingway: *Az öreg halász és a tenger*.

– Marha vicces! – morogtam. A kötetet a lány cuccához dobtam, majd lemásztam a fáról.

Rádöbbsentem, hogy egy tapodtat sem akartam Pippa nélkül tenni.

Valami a mellkasomnak csapódott, az ijedségtől hátrébb ugrottam, és előrántottam a késemet. Egy húsos hal vergődött a porban. Utánavevettem magam, és másodjára sikerült erősen megmarkolnom, majd bedobtam a vízzel félig teli vödörbe.

Pippa a fodrozódó vízfelszín fölé hajolt, hátrakötött hajából kiszabadult néhány tincs. A víztükről visszaverődő fény megvilágította összpontosító arcát. Ruhája elázott, bőrén ékszerként csillantak a vízcseppek. Olyan gyorsan mozdult, hogy szinte alig láttam. Egy méretesebb halat emelt ki az iszapos vízből; diadalittasan mosolygott rám.

Felém dobta a halat. Elkaptam, de sikamlós teste kicsúszott a kezemből, és tompán puffant a homokban. Vergődött, én pedig szitkozódva, küzdelmek árán kaptam el, majd bedobtam a vödörbe a másik hal mellé.

Szólni akartam, hogy ennyi elég lesz, de a nád között egy sápadt fehér bőre villant. Pippa újabb fogással küzdött, víz csobbant, a lány halkán káromkodott.

– Pippa!

A fatörzsnek döntött puskához ugrottam, de elkéstem. Pippa felsikoltott.

Pippa Kenn

AZ ÁGON ÜLVE LÁTTAM Ruben szája sarkában a bujkáló mosolyt. Emlékezett.

Én is így éreztem, ha a boldog napokra gondoltam. A pillanatokra, amikor apa mesélt nekem, vagy olvasást tettetve a kandalló füzébe bámult. A mosolyára, ha észrevette, hogy figyelem.

Azt akartam, hogy Ruben rám mosolyogjon. Gyönyörű volt, amikor kivillantak szabályos, fehér fogai, szeme csillogott, és úgy éreztem, nem is lehetnék jobb helyen. Úgy éreztem, különleges vagyok.

A nedves homok csikorgott gumicsizmám talpa alatt, minden lépésnél előrecsúsztam a túlméretezett cipőben. Nem sokkal mellettem egy régmúlt időkből hátramaradt csónak lógott ki a homokból. A könyvekben napernyős, kalapos hölgyek és udvarlók ültek bennük. Udvarlók. Hátrapillantottam, Ruben éppen ledobta a könyvemet, és nekiállt szétszerelni a horgászbotokat. Ronda boszorkánynak nevezett, amikor magához tért a lázból. A könyvekben a ronda boszorkányokat ketrecbe zárták és megégették. Sohasem udvaroltak nekik.

Lemondóan felsóhajtottam, majd végigpásztáztam a vízfelszínt és a nádat, mielőtt belegázoltam volna a sekély vízbe. Amikor elült a hullámozás, felbukkantak az első halak. Egymás után húztam ki a vízből és dobtam a partra őket. Bárcsak láthatná apa, ahogy pusztá kézzel fogom a halakat! Olyan könnyen ment, mint a lélegzés.

– Pippa!

Ember alakú árnyék vetült mellettem a vízre. Ruben a parton a fatörzsnek támasztott puskájához ugrott. Megpördültem, és késemet egy szempillantás alatt a szörnyeteg szívébe vágtam.

Az oldalról érkező sápadtat későn vettem észre; válla az oldalamnak ütközött, a fejem oldalra bicsaklott. Fogak téptek a derekamba, karmok akaszkodtak a húsomba; a fájdalomtól elakadt a lélegzetem.

A kemény víznek csapódtam, és berobbantam a tompa hangok világába.

A napsütésben felhevült bőrömet ökölcsapásként érte a hideg víz. A szörnyeteg végighúzta karmát a hasamon. Buborékok szaladtak ki az orromon. Újra és újra fejbe könyököltem a sápadtat, de a víz tompította az ütések erejét. Egy másik szörny megragadta a bokámat; hiába rúgtam, nem eresztett. Kartávolságra a felszín alatt fuldokoltam. Még láttam a napfényt a felkavarodott iszapon keresztül.

Hol vagy, Ruben? A sápadt, mint valami anakonda, lassan kiszorította belőlem a szuszt, hasztalanul ütöttem és rúgtam. Egyre nehezebben mozdultam, mintha végtagjaimat iszonyú súly húzta volna lefelé.

Megláttam Rubent. Fölöttem állt, alakja elmosódott. Tompán lövés dördült. A lábszáramat markoló kéz csúszni kezdett. Ruben megragadta az alkaromat, és felfelé húzott. A sápadt nem engedett, minden egyes centiméter, amit a felszín felé tettem, kínnal járt. Ruben rántott rajtam egyet, az arcom kibukkant a levegőre, de a testem szét akart szakadni a lefelé húzó erőtől. Ruben homlokán kidagadtak az erek a megerőltetéstől. Lövés dördült a fülem mellett; a hangok megszűntek körülöttem. Karmok szántották végig az oldalamat, ahogy az élettelen hulla visszahanyatlott a vízbe.

Ruben addig lőtte tovább, amíg el nem fogyott a tölténye.

Kapkodtam a levegőt, a fájdalomtól tántorogtam. Ruben a part felé támogatott. Újra és újra fuldokolni kezdtem a számon és orromon távozó iszapos víztől. Amint kiértünk a fövenyre, le akartam rogni, de Ruben nem engedte, tovább vonszolt a fák felé.

– *Maradj velem!* – Ruben szájáról olvastam a szavakat.

Hagyj itt, gondoltam, és reméltem, hogy ki is bírtam mondani.

Ruben Mack

– HAGYJ ITT – NYÖGTE PIPPA.

Tekintete elködösült, teste elernyed.

– Nem! – hörögtem; majdnem azt mondtam, hogy *soha*. Mi a francért akartam azt mondani, hogy *soha*?

Megpaskoltam Pippa arcát, de nem reagált. Nyakára szorítottam az ujjamat, és kitapogattam a pulzusát. Vert a szíve.

A nádas megrezzent. A korábban lelőtt, törött nádszálakra felakadt dög összerázkódott, és becsúszott a vízbe. Mellélöttem, a francba is, mellélöttem! Egy másik is megmozdult. Vinnyogva a víz felé kúszott, a homok rozsdavörösré színeződött körülötte. Ellöttem minden töltenyt; Pippa pisztolya pedig elázott a víz alatt. Marad a kard vagy a kés.

Felnyaláboltam Pippát, és a holminkhoz rohantam vele. Nyöszörgött, véres oldalát szorongatta. A hátamra rántottam a kardomat és a hátizsákot. A sápadt minket nézett, és nagyokat kortyolt a vízből. Megremegett, az életkapszula már dolgozott, hogy begyógyítsa a sérüléseket.

Pippával a karomban futottam. Ha elég gyors vagyok, talán megelőzhetem a dögöket. A génközpont közelebb volt, mint az erődház. Ha a betonkerítésen túljutunk, biztonságban leszünk.

– Mindjárt ott vagyunk! – biztattam zihálva.

Nem hallottam, hogy követnek-e. Sápadttámadáskor mindig úgy viselkedtem, mint a falkák csali tagjai: önmagukra felhívva a figyelmet, elcsalták a dögöket, és akár feláldozták magukat a társaikért. A Gage-dzsel alkotott kétszemélyes falkánkban mindig is én voltam a csali, még ha ezt sosem mondtuk ki hangosan.

Egyszer már kudarcot vallottam. Pippát meg kellett védenem.

Végre kibontakozott előttem a lehangoló, romos épületegyüttes.

Nem túl messze, nem *elég* messze mögöttünk, kiáltás harsant. Nem bújhatunk el, meg kell küzdenünk velük.

Rándulást éreztem a szívem környékén, a félelmet elnyomta az izgalom, és éreztem, ahogy az izmain megtelnek erővel.

A betonfal tövébe ültettem a falfehér Pippát. Kinyitotta a szemét, félelem hullámozott végig az arcán, ahogy mögém nézett. Hallottam a dögök lépteit.

– Semmi baj! – mosolyogtam rá, és hüvelykujjamat végighúztam az állán. Szája sarka megremegett. – Vigyázok rád!

Felegyenesedtem, a táskát leráztam a vállamról. Öt sápadt üldözött, kettejük hófehér mellkasán virágként virított a rozsdavörös, lött seb.

Kirántottam a kardomat a hüvelyéből, és előrelelendültem. Az első vágásokat Gage kedvéért osztottam, vissza akartam adni a fájdalmat, amit ők okoztak. Végtagok hullottak a porba, fájdalmas kiáltások visszhangoztak a fülemben. Pippa felnyögött, szemem sarkából láttam, hogy megmozdul, és a nevemen szólít. A sápadtak felé fordultak, én pedig beszélni kezdtem hozzájuk, és megakadályoztam, hogy elérjék őt. Hirtelen Pippáról szólt minden. Szüksége volt rám. Valakinek szüksége volt rám.

Az utolsó mögém került és felhördült. Megpördültem, és a mellkasába szúrtam a kardot. Másodjára is félrement, bele a lött sebbe. A dög magasra emelte a kezét, hiába csavartam el a pengét, késő volt...

Kés pukkasztotta ki a sápadt szemét, és mocsok permetezett az arcomra. A dög összerogyott.

Pippa a falnak támaszkodva, remegő lábbal próbált állva maradni. Lenézett az oldalára szorított véres kezére, majd fennakadt a szeme.

Éppen időben ugrottam oda és elkaptam, mielőtt a földre zuhanhatott volna.

– Minden rendben lesz! – suttogtam a fülébe. – Itt vagyok!

A láztól reszkető Pippát hálósákostól öleltem magamhoz. Fejét a mellkasomnak döntötte, vékony pólómon át is éreztem

meleg lélegzetét. A veteményes deszkakerítésének támaszkodva ültem, és a csillagokat bámultam.

Mielőtt besötétedett volna, megkockáztattam egy magányos utat az erődházba, hogy összeszedjek néhány holmit. Pippa már akkor lázálmodással küzdött, és a gondolatát sem bírtam elviselni, hogy banánlevelekbe takarózva vészelve át az elkövetkezendő néhány napot. Azt hittem, gyorsan megjártam az utat, de Pippa sírva ismételte a nevemet, amikor visszaértem. Összefüggéstelenül motyogott, hogy megint hiába piknikezik idekint, hogy újra el kell temetnie az apját, hogy ő okozta a szülei halálát...

Jól ismertem ezt a fajta büntudatot. Senki sem tudott volna meggyőzni arról, hogy Gage halála nem az én hibám. Csitítottam Pippát, és miután úgy tűnt, hogy az érintésem megnyugtató, magamhoz húztam őt. A szívem gyorsabban vert a közelségétől.

Egy ideje már csendben volt, amikor belesuttogott a pólómba.

– Talán csak álmodlak, Ruben, és egyszer csak köddé válsz.

Elfordítottam a fejem a csillagokról, és lenéztem a sötét sziluettjére.

– Nem fogok – mondtam rekedten. – Ígérem.

Elvettem a kezem a válláról, és megcirógattam az arcát. Pippa ellazult, és végre mély álomba merült.

Valahol a távolban sápadtak sikoltottak, én mégis mosolyogtam.

•

Pippa Kenn

NEM TUDOM PONTOSAN, MIRE KELTEM FEL. Lehet, hogy a keveredő föld-hagyma-füst illatra, vagy a bokámat zsibbasztó

jéghideg borogatásra, esetleg a hasam mindkét oldalán lüktető fájdalomra. Magasan felettem, a rozsdás vaskeretben fák borultak össze, az egyikről nagy fürt banán csüngött alá.

A tűz pattogásának irányába fordítottam a fejemet, mire a homlokomról a borogatás a szememre csúszott. Lesöpörtem magamról a rongyot. Az egyik hagymaágyásban feküdtem egy hálósákban, Ruben pedig bográcsban főzött a szomszédos burgonya veteményesben.

Rám mosolygott. A fájdalom máris elviselhetőbbnek tűnt.

– Éhes vagy? – kérdezte, miközben fahasábot dobott a tűzre.
– Nyusziragu készül, mert az jót tesz a lábadozóknak. Már harmadjára ébredsz fel, de most először tűnik úgy, hogy igazán magadnál vagy.

Halványan derengeni kezdtek a tónál történetek. Próbáltam felidézni, hogy mi történt, amíg lázas voltam, de a beugró képek nevetségesnek és lehetetlennek tűntek.

Nem akartam elszomorítani azzal, hogy jelen állapotomban talán egy komoly verés árán sem lennék hajlandó ragut enni.

– Pedig reméltem, hogy hallevesre fogok felkelni – nyögtem, mire hangosan felnevetett.

– Ezt már szeretem! Végre valaki, aki bármikor készen áll valami finomságra. De be kell vallanom, nem volt bátorságom visszamenni a tóhoz.

– Ahhoz azonban volt bátorságod, hogy a házból elhozd a kis bográcsot, a *fejszét*, a hálósákokat...

– ...némi töltényt, normális kötést a sebeidre és pár könyvet – fejezte be a mondatot, és a hátam mögé mutatott a kis könyvhalomra. – Nem voltál magadnál, úgy pedig idiótaság lett volna útra kelni veled. Meglepően sok sápadt kóvályog errefelé. Meglásd, nemsokára sokkal rosszabb lesz a helyzet – mondta félig viccelődve, de aztán komolyan folytatta: – Örülök, hogy jobban vagy, Pippa!

Beleborzongtam, ahogy kimondta a nevem.

– Köszönöm, Ruben! – válaszoltam, és visszatettem a fejemet a hálósákomra. – Mindent...

Ruben a tűz mellett nem viselt pólót. Előrehajolt, és megkavarta a ragut, tökéletes felsőtestén megnyúltak az izmok. A hófehér, kiemelkedő hegek szinte világítottak napbarnított bőrén. Egyik naplóbejegyzés sem tanúskodott leburnult sápadtról: a világvégét megelőzően a hófehér bőr volt az utolsó divat, és a kapszulákat is eszerint állították be. Bármennyire is oda nem illőnek tündek Ruben mellkasán a hegek, legszívesebben végigsimítottam volna rajtuk. Ruben váratlanul felém nézett a bogrács felett, és elmosolyodott, mire pirulva a fák felé fordultam.

– Nem akarok hálátlannak tűnni, de miért nem hagytál ott? – kérdeztem.

Ruben talán egy kicsit tovább hallgatott a kelleténél.

– Először is, nem te vagy az egyetlen, aki nem akarja több ember halálát a hátán cipelni. Másrészt pedig elkezdtem törleszteni az adósságomat.

Nem mondtam semmit. Elszomorított, hogy ez motiválta. *Mégis mit vársz, Pippa?*

– Harmadrészt...

– Igen? – kérdeztem szánsalmasan sürgetően, mire a torkom hirtelen kiszáradt.

– Kérsz vizet? – kérdezte. Odahozta a kulacsot, letekerte a kupakját, és felém nyújtotta. – Idd meg mindet! Közeli barátságba kerültem az itteni öntözörendszerrel.

Rám kacsintott, és én nem tudtam megállni, hogy el ne mosolyodjak. A víz hűvös volt és frissítő. Amikor visszaadtam neki az üres flaskát, egy pillanatra megérintettem az ujját.

Kezdett melegem lenni a hálósákban.

– Itt egy banán. – Ruben kedvesen nézett rám, én pedig zavarba jöttem a rám irányuló figyelmétől, miközben másra sem áhítóztam. *Mi ütött beléd, Pippa?* – Ha elég erős vagy

ahhoz, hogy ezt megedd, akkor az jó jel. A nyuszis kaja megvár.

Sóhajtvá felkelt, megkavarta a ragut, majd visszaült a korábbi helyére.

– Arra gondoltam, hogy ideje készülődni a vándorlásra. Ha velem akarsz jönni, akkor meg kell szoknod a nomád környezetet. – Körbepillantott a kerten. – Bár ez a veteményes biztonságos, szóval ez csak amolyan könnyed ráhangolódás.

Felkőnyököltem, és megtámasztottam a fejemet.

– Azt akarod, hogy veled menjek? – kérdeztem. *Pippa! Hagyd már ezt a dolgot, az istenért! Az agyadra megy a sok álmodozás!*

– Egyedül akarsz maradni? – kérdezett vissza.

– Nem akarok kolonc lenni a nyakadon – vágtam ki magam gyorsan.

Ruben elmosolyodott.

– Ugye viccelsz? Keresve sem találhatnék nálad jobb éjszakai őrszemet!

Remek! Visszahanyatlottam a földre, és a fának válaszoltam.

– Meggondolom! – mondtam. – Mikor akarsz indulni?

– Ha velem jössz, akkor amint újra megerősödsz, és megtanulsz pár fontos trükköt! Félek, sietnünk kell. Egyre veszélyesebb lesz kint lenni a szabadban, ha az előőrsök ekkora számban megelőzik a hordát.

Hümmögtem, mintha vívódnék. Fáradt voltam ahhoz, hogy tovább beszéljek, de azt biztosan tudtam, hogy nem akarok egyedül maradni. Többé nem. Akkor sem, ha az erődház biztonságos volt, a külvilág azonban közel sem.

A ragu megnyugtatóan rotyogott, én pedig becsuktam a szememet. Majdnem újra elaludtam, amikor Ruben megszólalt.

– Tudod, valahol még vicces is, hogy a karmolások az oldaladon kopoltyúkra emlékeztetnek.

A kötések alá lestem. Az egyik oldalamon ocsmány harapás díszelgett, amit talán a gyógyfű sem tud majd szépen meggyógyítani, a másikon pedig még mindig rozsdabarna vonalak sorakoztak egymás alatt.

– Gage mindig azt mondogatta, hogy a falak között biztosan *különlegesnek* számítunk majd a sok heggel. – A különleges szót úgy ejtette ki, mintha undorító lett volna. Majdnem kicsúszott a számon, hogy őt nem lehet elrontani holmi hegekkel. – De nagyon fontos volt, hogy minél többet begyűjtsünk belőlük.

Felnéztem rá, vártam, hogy folytassa.

– Az állatok leginkább sápadthúst zabálnak, hogy jobban ellenálljanak a mérgezésnek. Azonban van ennél jobb módszer is. – Előrenyújtotta a karját, és végigsimított a hegeken. – Párszor verekedj össze egy sápadttal, és éld túl! A karmuk mérge a húsódba ragad, a Vörös erdő mérgezése nem jelent többé problémát. Olyan ez, mint egy kiképzőtábor a szervezetednek.

Nem tudtam, mit jelent a kiképzőtábor szó.

– Miért nem vágátok meg magatokat halott sápadtak karmával?

– Egy régi mese szerint a halott sápadtak karmolása halálos. Nem akartuk kipróbálni.

– Kár, hogy csak a fájdalommas út marad! – nyögtem.

– Inkább a magas láztól kell félni. Mert azt kiizzadni egy faághoz kötözve... – felszisszent – nem tartozik a legcsodásabb dolgok közé.

Túláságosan fájt a hasam ahhoz, hogy ebbe mélyebben bele tudjak gondolni.

– Szerinted mióta voltak ott a nádasban? – kérdeztem csendesen.

– Nem tudom. Az egyik felmenőmet egy ilyen rohadék fojtotta vízbe. Nem sok hiányzott, hogy te is erre a sorsra juss.

Ez szintén olyasmi volt, amibe nem akartam jobban belegondolni.

Fáztam, ráadásul nyomta hátamat a föld. Lassan felültem, oldalamon húzódtott a bőr. Miközben aludtam, Ruben áthozott a tábortűz mellé. Próbáltam kivenni a fejemből, milyen érzés lehet a karjában lenni, és bőrömmön érezni a teste melegét. A hálósákom lábához készített egy vastag flanelinget és egy teli kulacsot, meg persze a tegnapi, mára már barna foltos banánt, amihez akkor hozzá sem akartam nyúl. Felvettem a hajnali levegőtől nedves inget, majd megettem a gyümölcsöt, miközben Ruben nyugodt arcát figyeltem a kialudt tűzhely túloldalán. Vajon milyen érzés lehet, ha megcsókol? Hiába próbáltam, nem tudtam kivenni a fejemből ezt a gondolatot.

Pisztolyát kartávolságon belül, a feje felett tartotta. Biztosan töltve volt.

Szokatlan módon, feleannyi alvásra volt szükségem, mint Rubennek. Ez is családi örökség volt; az egyik felmenőm a hibás génje miatt bármelyik napszakban, kontroll nélkül elaludhatott. Az éberségem talán tényleg jól fog jönni útközben.

Kicsomagoltam magam a hálósákból, és óvatosan próbálgattam a bokámat. Kevésbé fájt, mint amire számítottam. Tűzet raktam, és a kitisztított bográcsban vizet melegítettem a kukoricafőzéshez. Olyan halkan motoztam, hogy Ruben már csak az édes illatra ébredt fel.

– Főtt kukorica – sóhajtotta, és egy álmatag mosoly kíséretében kinyitotta a szemét. – Most egy kicsit otthon érzem magam.

Tudom.

Persze a hálósák lecsúszott róla, amikor nyújtózkodott, de legalább volt rajta póló. Megkönnyebbültem, mégis csalódott voltam. Nem értettem teljesen, mi történik velem. Ruben látta, hogy figyelem, és pimaszul elmosolyodott.

– Még nyújtózkodhatok, ha szeretnéd – mondta, miközben felkönyökölt.

Zavartan elmosolyodtam.

– Elmosolyodtál. Már megérte. – Erre vörösödni kezdtem, ezért gyorsan a bogrács fölé hajoltam, hogy megállapítsam, a kukoricák még közel sincsenek kész. – Ó, ráadásul el is pirultál.

Bosszantani akarsz? Talán pontosan megérezte, hogy meddig feszítheti a húrt anélkül, hogy fel ne csattanjak.

– Az egyik felmenőmről álmodtam, akit még csak nem is ismertem – mondta szokatlanul komolyan. – Galen arról volt híres a családban, hogy ebben a lepusztult, veszélyes világban megöregedhetett, és a szeretteivel körülvéve halt meg. Egy napon elszenderedett, aztán nem ébredt fel. Állítólag mosoly volt az arcán, amikor megtalálták.

Elködösült tekintettel meredt maga elé.

– El tudsz képzelni ekkora szerencsét? – kérdezte. Ami azt illeti, nem tudtam. – Ő volt az egyetlen felmenőm a régmúlt idők óta, aki öregen, békességben halt meg.

– Nekem egy sem volt – suttoztam.

Főtt kukorica rágcsálása közben mindketten elmerültünk a saját gondolatainkban. Ebben az üres világban boldogan, családdal és nevetéssel körülvéve befejezni egy hosszú életet? Kívánhat ennél többet egy ember? Galen esete maga volt a csoda.

Eltöprengtem, vajon mit tartogat számomra a jövő. Nagyon is lehetségesnek tűnt, hogy meg sem élem az idei telet. Talán sosem érjük el a kolóniát, a sápadtak vándorló serege pedig elsöpri a falakat és minden életet, ami az útjába kerül.

Egyetlen dolog vigasztalt: megismerhettem egy idegen embert. Tudtam, hogy bármit odaadnék a Rubennel töltött elmúlt egy hónapért. Azt hiszem, öt éve először boldog voltam.

Öt éve először nem volt mindegy, hogy élek vagy halok-e.

Néhány órával és történettel később Ruben szedelőzködni kezdett.

– Most, hogy kicsit jobban lettem, máris vége a kempingnek? – kérdeztem csalódottan. Ruben elvigyorodott, miközben a hálósákját passzírozta össze egy kicsi csomagba.

– Szóval jól érzed magad! – Úgy mondta, mintha rajtakapott volna valamilyen bűntetten. Aztán az égre emelte a tekintetét. – Érzem, hogy vihar lesz. Nem is akármilyen.

Felnéztem, az égbolton egyre sűrűsödött a felhőzet. Már amennyire láttam a fák lombkoronájától, de így is tudtam, hogy igaza van.

– Érzed? Régi sérülés?

– Tapasztalat – magyarázta Ruben. – Ha sok időt töltesz a vadonban, a szervezeted rááll: eső előtt mielőbb menedéket kell találni. Még van pár óránk addig, de már változik a légnyomás. Nem muszáj hazamennünk, elég, ha behúzódnunk ide, a génközpontba.

Megráztam a fejemet.

– Nem lesz elég – mondtam. – Haza kell mennem leszerelni a napelemeket.

Igaz, már nem fejlesztettek annyi áramot, mint a régmúlt időkben, de télen a napelemektől függött az üvegház fűtése. Nem akartam arra gondolni, hogy télen talán már itt sem leszek.

Semmi nem veszhet kárba!

Ruben fürkészően nézett rám. Elfordultam, nem akartam, hogy a félelem leghalványabb árnyékát is lássa az arcomon. Fogam összekoccant a vihar gondolatára.

Ruben Mack

FUTÁS KÖZBEN A LÉGZÉSEMRE ÉS PIPPÁRA KONCENTRÁLTAM, aki előttem rohant. Nem panaszkodott, de furcsa mozgásán

látszott, hogy: tehermentesíti a sérült bokáját. Éreztem a feszültségét; az orkán erejű szélben alig hallottam, gyakran hátrapillantottam, hogy követnek-e minket. Aznap a sápadtak valahol máshol múltak végtelen idejüket.)

Megkönnyebbülten felröhögtem, amikor már felfelé másztunk az erődház teraszára. Pippa nem nevetett, összevont szemöldökkel figyelte a közeledő sötét felhőket.

– Mi baj? – kérdeztem.

Megrázta a fejét, és szó nélkül besántikált a házba.

Az erődház volt a legbiztonságosabb hely, ahol valaha is jártam, Pippa tekintete mégis tele volt rémülettel.

A mennydörgéstől nem tudtam elaludni. Hálát éreztem, hogy egy ekkora viharban víztől és sápadtaktól védett helyen, puha matracon feküdhetek. Pippával mostanra ismertük meg egymást annyira, hogy ne féljen tőlem, ezért beköltöztem a vele szemben lévő szobába. Nem akartam elpuskázni a lassan elnyert bizalmát, ahhoz túlságosan is fontosná vált számomra.

Tekertem néhányat a zseblámpám műanyag karján, hogy a villámások szüneteiben ne a sötétben kuksoljak.

Süvöltött a szél és kopogott az eső, a szomszéd szobából mégis kihallatszódott a sírás. Mozdulatlanul hallgatóztam. Kiosontam a szobából, és Pippa ajtajára tapasztottam a fületem.

– Nyugodtan visszamehetsz aludni, Ruben! – ripakodott rám Pippa az ajtó túloldaláról. *Honnan...?* A zseblámpát a mellkasomnak nyomtam, hogy a fény ne szűrődhessen be az ajtó alatti résen.

– Öhm... jól vagy? – kérdeztem. Hiába hallgatóztam, nem érkezett válasz. – Gondoltam, kártyázhatnánk, vagy ilyesmi... Mit szólsz?

– Hagyj békén! – mondta, de a hangja megremegett. Összeszorítottam a számat, de a szobám felé tett bizonytalan lépés után megtorpantam. Pippa sem hagyott békén, amikor én kértem. Talán néha mi magunk sem tudjuk, hogy mi a legjobb nekünk. Vagy a büszkeségünk nem engedi, hogy bevalljuk.

Visszafordultam, és határozottan megzörgettem az ajtaját.

– Szerintem egyáltalán nincs jól, hogy magányosan sírdogálsz odabenn – mondtam. Dörgött az ég. – Engedd, hogy segítsek, mert nem vagy egyedül. Rémlík? Vagy talán megbántottalak valamivel?

– Nem! – tiltakozott azonnal. Bizakodva elmosolyodtam.

– Akkor engedj be! – Semmi válasz, csak az esőcseppek idegesítő kopogása. – Választhatsz: vagy kinyitod az ajtót, vagy berúgom.

Megint semmi. Nem akartam rombolni, de szarul venné ki magát, ha nem tartanám be a fenyegetést.

– Hát jó! Te akartad – morogtam.

– Nyitva van – köszörülte meg Pippa a torkát. Magamban káromkodtam. Eddig mindig bezárta az ajtót, ezért eszembe sem jutott benyitni. Eltekertem a kilincset, és belöktem az ajtót.

A zseblámpám pislákoló fényénél még láttam, ahogy kapkodva letörli a könnyeit. A szoba közepén állt, karját összefonta maga előtt. Meggörnyedt, szokásos magabiztosságának nyoma sem volt.

– Látod? – kérdezte gúnyosan, de a villámlásra az ablak felé kapta a fejét, szeme tágra nyílt a rémülettől. – Még élek, és jól vagyok,, nem kell engem őrizned, nyugodtan.

Amikor elért minket a mennydörgés, Pippa összerázkódott és elhallgatott. Azt hittem, sikoltozni fog, de egyszerűen csak leült, két térdé közé hajtotta a fejét, kezével pedig átkulcsolta a lábát.

– Félsz a mennydörgéstől? – kérdeztem, és nagyon erősen kellett dolgoznom azon, hogy el ne röhögjem magam.

– Nem sokkal múltam hétéves, amikor apa egyik nap elment vadászni. – Megtörölte az orrát egy textil zsebkendőben. – Eleinte, nem különbözött az a nap a többitől. A teraszon játszottam, és vártam, hogy hazatérjen. Estére már a korláton csüngtem, és az erdőt figyeltem, hogy mikor bukkan fel.

Jókedvnek már nyoma sem volt bennem. Leültem mellé, csak néhány centi választotta el a lábunkat egymástól.

– Utánamentél? – kérdeztem halkán.

Keserűen felnevetett.

– Egész délután csak az járt a fejemben, de apa *megtiltotta*, hogy elhagyjam a házat. Hétévesen még egy nyomorult puskát sem bírtam el rendesen.

A következő mennydörgésnél ugrott egyet. Átkaroltam a vállát, és csodák csodájára nem tiltakozott ellene.

– Délutánra fekete felhők borították az eget – folytatta. – Emlékszem, a hajamat folyton a szemembe fújta a szél. Leszereltem a napelemeket, és amíg el nem eredt az eső, a teraszon vártam, hogy apa hazaérkezzen. Tudtam, hogy baj van, mert korábban soha nem maradt el olyan sokáig.

Szünetet tartott, és kifújta az orrát. Nyugtatóan dörzsölni kezdtem a hátát, de baromi bénának éreztem magam.

– Azon az éjszakán elbújtam az ágyam alá. – Szünetet tartott. – Apa csak másnap botorkált haza. Tele volt sápadtmarásokkal, alig tudott magáról a láz miatt. Azt hittem, hogy nem fog tudni megküzdeni vele.

Pippa korábban már mesélte a történet későbbi részeit. Apja delíriumos motyogásából kiderült, hogy összevesztek Peterrel. Találgattuk, hogy egy testvérpár min tud ennyire végzetesen összeveszni. Én el sem tudtam képzelni, hogy Gage tehetett volna bármit is, ami miatt hátrahagytam volna.

– Az a megkönnyebbülés, öröm és aggodalom, amit akkor éreztem... soha nem fogom elfelejteni. Azon az estén ismétlődött meg újra, amikor... – Hirtelen elharapta a mondatot. A zseblámpa fényénél csillogott a szeme, szája lefelé görbült. Most nem láttam csúnyának. Le akartam csókolni a könnyeket az arcáról.

Lehetséges, hogy valaki megszépüljön?

Felém fordult, narancsos tekintete összefonódott az enyémmel.

– Gyere ide! – Meg sem várva, hogy mit szól hozzá, magamhoz húztam és megöleltem őt. Néhány másodperc múlva megmozdult, azt hittem, kibontakozik az ölelésből, de ehelyett a mellkasomnak dőlt. Tétován végigsimítottam a haján, majd végül vállára tettem az egyik, derekára pedig a másik kezemet. Az orrom megtelt a lányos, szappanos illatával.

– Ne félj a viharoktól! – vigasztaltam, de nem mertem megmozdulni. – Itt nem eshet bántódásod, mert itt vagyok neked... meg persze az sem hátrány, hogy tető van a fejünk felett.

Éreztem, hogy elmosolyodik. Fáradt kis mosoly lehetett, de ez is több volt a semminél.

– Ez nem így működik – mondta, és behúzta nyakát a következő mennydörgéskor. Szorosabban magamhoz szorítottam. Jól tudtam, hogy működik: Gage félt minden olyan víztől, melynek nem látott le az aljáig. De most nem akartam a bátyámról beszélni.

– Gyorsan ver a szíved! – mondta halkan, és még erősebben oda nyomta fejét a mellkasomhoz. Csodás volt érezni a rám nehezedő súlyát, puha bőrét és teste melegét.

– Talán én is félek az égzengéstől és a villámlástól – hazudtam elfúló hangon.

Pippa felnevetett, de nem húzódott el tőlem. Becsuktam a szemeimet, és elmerültem a pillanatban.

Amit éreztem, annak köze sem volt a félelemhez.

Pippa Kenn

AZ ELSŐ CSILLAGFÉNYES ÉJSZAKA VOLT a napokig tartó viharos idő után. A vacsorát és közös mosogatást követően felhoztam a tetőre az évek óta porosodó teleszkópomat. Végigsimítottam a hűvös és sima, fémen, majd belenéztem az ismerős lencsékbe, hogy rendesen beállíthassam a távolságot. Egy időben apával

sokat kémleltük a csillagokat, aztán nagy megkönnyebbülésére a kalóz- vagy a lovagmesék varázsoltak el, már nem is emlékszem pontosan. Nem szerette, amikor feljöttem ide a tetőre; tartott tőle, hogy játék közben véletlenül tönkreteszem a napelemeket. Pedig innen lehetett a legmesszebb ellátni a végtelennek tűnő erdőség felett.

Míntha Ruben felismerte volna, hogy szükségem van némi magányra, önként vállalkozott teafőzésre. A viharos éjszaka óta eltelt napokban minden visszatért a rendes kerékvágásba: távol tartottam magam tőle, pedig mindennél jobban vágytam az érintésére. Ha vele mennék a kolóniára... Biztosan temérdek szép lány élt ott, én *ronda boszorkány* voltam hozzájuk képest. Akkor minek fájdtsam feleslegesen a szívemet?

Nem akartam tönkretenni azt, ami köztünk alakult. Amúgy is, vajon mit jelentek számára? Barátok lennének? Többek, mint egy magányos lány és egy sebesült vándor?

– Kész a tea. – Összerezcentem Ruben hangjától. – Még forró volt a víz a tűzhelyen.

A kezembe nyomott egy csorba bögrét.

– Köszí – mondtam, és hörpintettem a forró lötyyből. – Finom.

Felmérte a teleszkópot, majd visszanézett rám.

– Még sosem néztem teleszkópba, de azért tudok egyet s mást. – Közvetlenül mögém állt, és felmutatott az égre. A lélegzete a nyakamat csiklandozta. – Az a Nagy Göncöl, az a Kis Göncöl...

– ...más néven a Kis Medve – mondtam. – Hihetetlen, hogy a régmúlt időkben eljutottak a Marsra.

– Igen, hihetetlen – értett velem egyet, de nem az eget figyelte, hanem engem.

A teleszkópra mutattam, és megpróbáltam olyan pózt utánozni, amit a régi időkben maradt digitális magazinokban láttam.

– Az első állomás a Jupiter.

– A Naprendszer legnagyobb, hidrogén és hélium alkotta gázbolygója – mondta, mintha csak felolvasta volna valahonnan. Mielőtt a lencsébe nézett volna, rám kacsintott. – Bármilyen legyen is az a hidrogén meg a hélium. Még nem meséltem a bolygós kártyapaklinkről, amivel Gage-dzsel játszottunk kiskorunkban? Imádtuk.

– Nekem sosem volt bolygós kártyám – mondtam enyhé irigységgel a hangomban. – Chester Creeknek idős lakossága volt, akik nosztalgiából poros könyveket tartogattak a nappalijukban, és elavult hibrid autókkal hipermarketbe jártak.

– Mit nem adnék érte, ha vezethetnék egy olyan ratyi, tető nélkül hibrid verdát! – Elvigyorodott. – Persze mellettem ülnél, lenne egy, hosszú sálad, ami lobogna a menetszélben.

Ahogy felnézett, elkaptam a tekintetem.

– Kivéve, ha én vezetnék – mentem bele a játékba. – Akkor gyors motorral száguldanék, lenne bukósisakom, te pedig egy olyan oldalkocsiban utaznál mellettem, és vicces szemüveget viselnél.

Felnevetett, és megrázta a fejét, jelezve, hogy nem tetszik neki az oldalkocsis ötlet.

Igazából nem így képzeltem el a jelenetet: Ruben vezetné azt a motort, én meg szorosan mögötte ülnék, átölelném, és a hátához szorítanám az arcom. Kerültem a tekintetét, és inkább elbámultam a fák felett a messzeségbe.

– Mi az ott? – kérdeztem, és kihajoltam a korláton.

– Mi? Én nem látok semmit.

A megfelelő irányba mutattam.

– Hát az a derengés, ahol az erdő és az ég összeér.

– Várjunk csak... – *motyogta* Ruben. – Arra van a hegység, ahonnan jöttem.

– Talán erdőtűz, a villámok miatt – találgattam. – Jó nagy lehet, ha innen is látom a fényét.

– Szerintem nem az – ellenkezett Ruben, és a mutatott irányba fordította a teleszkópot. – A vándorló horda mostanra

ellephette az egész hegységet, és fehér bőrükről visszaverődik a holdfény. Ha pedig mégiscsak tűz, és ég az a rengeteg sápadt...

– Akkor jobb, ha elkezdünk imádkozni, hogy ne fújjon erre a szél – mondtam.

Ruben ügyetlenkedve beállította a teleszkópot, én pedig belenéztem.

– Fehér fény, vibrál, ahogy mozognak. Ezek sápadtak lesznek, nem pedig tűz. – Néhány másodpercig csendben figyeltem a pulzáló jelenséget. – Tudom, mondtad, hogy előntötték a síkságot, de...

– Rettenetes, mi? – kérdezte halkán Ruben.

– Honnan jönnek, és hová tartanak? Sosem olvastam vándorlásról.

Nem láttam a hegység alját, talán jóval közelebb járt a horda, mint ahogy azt gondoltuk volna. Minden egyes nap elteltével csak romlik az esélyünk, hogy valaha is elérjük a kolóniát.

– Napokon belül indulnunk kellene – mondta halkán Ruben.

– Nyakunkon az ősz, egyre rosszabb lesz kint éjszakázni. Ugye velem jössz, Pippa?

Lehajtottam a fejemet, és a lábujjaimra meredtem. A gondolattól, hogy hátrahagyom az erődházat, csak még inkább elszorult a szívem. Mégis, elképzelni sem tudtam, hogy Ruben egyedül keljen útra. Minden áldott nap bánnám a döntésemet.

– Neked van választásod, de nekem véghez kell vinnem, amit Gage-dzsel elkezdtünk – mondta. Mellém lépett, és játékosan megbökött a könyökével, de hangja komolyan csengett. – Ha meghúzod magad, és nem látnak meg a sápadtak, akkor az erődház kibírja.

– Mi van, ha megállnak itt? – kérdeztem.

Ruben felhorkantott.

– Mi van, ha nem is létezik a kolónia? Mi van, ha évtizedek óta halottak, csak továbbra is sugározzák a koordinátákat? |,

Hallgattam. Ruben folytatta:

– De mi van, ha a kolónia tényleg az a paradicsomi hely, ahogy Gage-dzsel reméltük? Több százan is élhetnek ott, élelmet termelnek, és a vastag falak mögött biztonságban vannak. Ott talán több esélyünk lenne megöregedni és hosszú életet élni. Gondtalanul boldognak lenni.

Engem nézett. Súlya volt a tekintetének.

– Veled megyek – motyogtam. Megpróbáltam mosolyogni, hogy erősnek tűnjek, de nem jött össze. – Néhány napon belül indulhatunk.

Azt kívántam, bárcsak egy napra visszautazhatnék a vírustámadás előtti világba, ahol nem léteztek sápadtak, és ahol senki sem élhetett le egy életet teljesen egyedül. A régmúlt időkbe, amikor házhoz hozták az elkészített ételeket; parancsszóra melegedett fel vagy hűlt le a ház; elektromos autók vártak arra, hogy messzire vigyenek; és pusztán egy ajtó választott el ezernyi másik embertől.

Ruben átkarolt, én pedig megszegve az elhatározásom, miszerint távol tartom magam tőle, a mellkasának dőltem. A halántékomon éreztem a szívverését. Legalább olyan gyorsan vert, mint az enyém.

Mindössze egyetlen napot kérnék, mert minden kétségem, sápadt, és magány ellenére sem akarnék egy Ruben nélküli világban élni.

Victor Kenn A régmúlt időkben

ELHATÁROZTAM, hogyha a szememről leveszik a kötést, életem hátralevő részében egyetlen percet sem fogok sötétségben tölteni.

Csak a vakok érthetik meg, milyen az igazi feketeség: nincs az a fény, amely utat törhetne rajta, nincsenek sem színek, sem formák. Tízszer akkora erőfeszítést és figyelmet igényel

akárcsak vécére menni, mint egy látónak. Én már csak tudtam: nem is olyan régen közéjük tartoztam.

Ötéves koromig már több szemműtétem volt, mint hogy egy kezemen meg tudtam volna számolni. Az orvosok az elején megmondták, hogy a vakság elkerülhetetlen, és a sok toldozás-foldozás csak ideiglenes megoldást nyújthat. A beültetett lencsákat évről évre egyre erősebbre cserélték, aztán tizenhat évesen régimódi szemüveget kellett viselnem, amellyel még csak az internethez sem tudtam kapcsolódni. Három évre rá egy reggel arra ébredtem, hogy a sötétség bekebelezte az egész világot.

Mindez egy apró génhiba miatt.

A nagyapám kedvéért egyeztem bele, hogy meghallgatok valami trottyos professzort az Állami Kísérleti Génközpont szupertitkos részlegén. Úgy éreztem, ennyivel tartozom neki, ha már minden szívességét behajtotta, minden ismertségét megmozgatta, hogy bejuttasson oda, és kísérleti alanyt faragjon belőlem.

Nem sokkal előtte jöttem ki a szanatóriumból: hónapokat töltöttem ott, hiába. Képtelen voltam feldolgozni, hogy tényleg megtörtént, amire egész életemben megpróbáltak felkészíteni. Szüleim olyan kétségbeesettek voltak, hogy még a műtéttel járó kockázatot is vállalták.

Amikor először találkoztam dr. Dayjel, meglepően vidámnak és; fiatalosnak tűnt a hangja alapján, nem pedig reszketeg vénembernek, ahogy néhány évvel azelőtt a hírekben láttam, amikor birokra kelt a génsébeszet ellenzőivel.

Amikor két hónapja befeküdtem ide, nem érdekelt, mi történik velem. Elsőként kivették a fejemből az érettségi ajándékom, a méregdrága életkapszulát, mert papírforma szerint nem kompatibilis a génsébeszeti technológiával. A genetikai beavatkozás nem tűnt többnek egy hosszú alvásnál. Napokat húztam le mesterséges kómában, amíg az átalakulás végbement. A prof poénkodva mondta, hogy csupán ennyi az

ára, amiért már az életemben végbemennek a változások, nem pedig csak az utódaimban. Amúgy én mondom, sötétség és sötétség között semmi különbség nincs.

A kötés levételének napján anyám boldog izgalomban csacsogott a legújabb cselédjéről és az ünnepi vacsoráról, amit a hazaérkezésem napján tartunk majd. Apa nem hazudtolta meg magát, üzleti úton volt, és nagyon sajnálta, hogy nem tudott eljönni; nagypapa pedig azt üzenté, hogy látogassam majd meg őt a robotpilóta nélküli, old timer hibrid verdával, mert jót fog tenni nekem egy kis vezetés.

Türelmetlenül tépkedtem a vastag lepedőt. *Sikerülnie kell, sikerülnie kell, sikerülnie kell.* Kopogtak, és anyám sikkantásából, illetve a *Jó napot, doktor úr!*-ből ítélve maga Jupiter Day tipegett be a szobába néhány másik figurával együtt.

– Jó napot, Mrs. Kenn! – válaszolta dr. Day derűsen. Odajött mellém, és megszorította a karomat. Egyetlen érintéssel megnyugtatót. – Hogy vagy ma, Victor? El sem hiszed, hogy eljött ez a nap, igaz-e?

– Jól vagyok, doktor úr – válaszoltam. A pillanatnyi higgadtság tovaszállt, hangom elárulta, hogy nagyot hazudtam.

– Remek. – Elengedte a karomat. – Marla, megtenné, kérem, hogy a fiatalemberről leveszi a kötést?

A nővér elkezdte letekerni a fejemről a gézt. Ahogy a rétegek meglazultak és lehullottak rólam, úgy szökött át a világosság a szemhéjamon. A szívem kalapált, azon sem lepődtem volna meg, ha utat tör magának a fény felé. Ahogy az utolsó akadály is eltűnt a szemem előtt, narancsos színt láttam a fekete helyett. Széles vigyorra húztam a számát.

– Victor, nyisd ki a szemed! – utasított dr. Day, és hallottam, hogy mindannyian lélegzet-visszafojtva várják, mi fog történni.

Kinyitottam a szememet.

Egy tágas, minden bizonnyal az otthonosság jegyében sárgára festett, egyszerűen berendezett szobában helyeztek el. Anyám a bal oldalamon állt, kezét a szája elé szorította. Az ablakon beszökő napfényben az életkapszulától tökéletes, tejfehér bőre antik porcelánbaba kinézetet kölcsönzött neki. Dr. Day a másik oldalról hajolt fölém; arcán milliányi ránc futott végig. Rádöbbsentem, hogy még sosem láttam módos, ráncos öregembert korábban. A háttérben vagy fél tucat idegen nézett vissza rám, néhányuk eltátotta száját a látványtól. Mintha az érzékelés új szintjére léptem volna: a színek élénkebbek, a formák élesebbek voltak, mint ahogy emlékeztem rájuk.

– Milyen volt az eredeti szemszíned? – kérdezte a doktor. Anyám válaszolt helyettem.

– Barna.

Zavartan mosolygott rám.

– Nahát, nahát, ez érdekes – motyogta a doktor. Örömöm elcsordogált.

– Miért? – kérdeztem óvatosan.

– Sárga szemű lettél, Victor – válaszolta. – Nagy összeget tennék rá, hogy a gyerekeid is örökölni fogják. Ez remek, ez remek! – mosolyodott el, és megpaskolta a karomat, mire engedtem, hogy az öröm szétfolyjon bennem. Diadal csillant a szemében: egy isten nézhet így a teremtményére.

Fikarcnyit sem érdekelt a szemem színe, a prof elégedettsége vagy anyám hálás tekintete. Láttam! Megint láttam! Mintha egy tonnás súly került volna le a mellkasomról; úgy éreztem, lebegek az ágy fölött.

– Érzékenység, fájdalom? – kérdezte dr. Day, és fehér köpenye zsebéből elővett egy ósdi golyóstollszerűséget. A nagyapámnak tele volt ilyen ócskaságokkal a dolgozószobája.

Amikor megráztam a fejemet, belevilágított a szemembe. Nem toll, hanem lámpa.

– Nahát, nahát! – mondta elgondolkodva. Felnézett a mennyezet egyik sarkába szerelt, gömb alakú érzékelőbe. –

Vetít ki egy Snellentáblát a pácienssel szemközi falra tízszeres kicsinyítésben!

– Azonnal, dr. Day! – szólalt meg egy kellemes, ám közömbös női hang.

– Doktor úr, nem hinném, hogy... – szólalt meg anyám méltatlankodva, de félbeszakítottam.

– Semmi vész, anya – mondtam, és megfogtam a kezét.

A szemközi falat borító üvegfelület bekapcsolt, majd pontosan velem szemben egy apró téglalap jelent meg, rajta csökkenő méretű betűkkel. Meghökkenve dr. Dayre pillantottam, aki már tudta azt, amit én. Becsukta a szemét, mintha azt a pillanatot csak magának akarta volna; megemelkedett a mellkasa, szája széle felfelé görbült az elégedettségtől. Az öröme nem annak szólt, hogy egy vaknak visszaadta a szeme világát, hanem valami egészen másnak. Hatalom? Önigazolás? Vagy csak egy újabb megfajtott rejtvény?

Hiába nem lehettem több számára a ki tudja, hányas számú alanynál, mégis életem végéig hálával tartozom majd neki.

Előrefordultam, pislogtam néhányat, és minden gond nélkül leolvastam az utolsó sort.

Úgy láttam, ahogy még soha, senki azelőtt.

A volánnál ültem, és teli torokból énekeltem a hangszórókból ömlő, éppen aktuális egyynyári slágert. Kiélveztem a vezetést, már amikor az autóm intelligens rendszere nem lassított, ha megszegttem a követési távolságot.

Semmi sem lehetetlen, az egész világ arra vár, hogy meghódítsam. A jobb látás mellé időt is kaptam: mivel drága befektetéssé léptem elő, az életem legalább annyi évvel meghosszabbodott, mint az életkapszulásoké. Cserébe egészen a halálomig, minden évben egy egyhetes ellenőrző *nyaralást* kellett vállalnom valami Chester Creek nevű helyen, és

engedélyeznem kellett egy chip beültetését, amely figyelte az életjeleimet, és jelezte a génközpontnak, ha a tucatszám aláírt szerződés közül megszegem valamelyiket.

Az új géntechnológia a legértékesebb titkok közé tartozott az orvostudományban. A hibás géneket nem egyszerűen kijavították, hanem egy eleinte nem várt mellékhatásként felturbózták a megbuherált tulajdonságokat. Így válhatott vakból szuper látó, így lehetett egy izmai felett uralkodni képtelen Parkinson-kóros a legprecízebb motorikus mozgással rendelkező ember, és így változhatott egy üvegcsontú törhetetlen csontúvá.

Nagypapa háza a kertváros nívósabb negyedében feküdt. Odafele vagy öt óriáskijelző próbálta felhívni a figyelmemet az új generációs életkapszulára. Talán ezek a mamutvállalatok is megéreztek a romlásukat. Ha a géntechnológia mindenki számára elérhetővé válik majd, lehúzzhatják a rolót. Szerettem volna azt hinni, hogy a világ jobb lesz így: hogy hosszú távon nem léteznek majd betegségek, hogy az embereknek többé majd nem kell szenvedniük.

A kocszi magától lassított le nagypapa magas fallal körbevett villája előtt. A kaput a ház intelligens rendszere nyitotta, de miután az új szememmel egyetlen retinaszkennel se bírt el, beengedtettem magam a házvezetőnővel, és begurultam az autóval. A kerti ösvény mellett patakok csordogáltak, és öreg fák vetettek árnyékot a tökéletesre nyírt pázsitra. Nem sokkal arrébb egy üvegházban génmanipuláció nélküli zöldségeket és gyümölcsöket termesztettek. Úgy tippeltem, hogy az államban senki más nem vetett természetes magokat. Szerintem nem érte meg a fáradságot: fél óra alatt bármilyen, kifogástalan minőségű zöldséget házhoz szállítottak, amit megrendeltem az interneten. Nagypapa ebben hajthatatlan volt. A régi ízek a gyerekkorára emlékeztették, és amúgy is, a házi termények miatt lesz szép hosszú és természetes fülszőre. Az öreg bolond

volt, apám pontosan a konok elképzelések miatt nem volt hajlandó betenni ide a lábát.

Amikor beléptem, a ház intelligens rendszere női géphangján köszöntött. Nagypapa mahagónibotját lengetve közeledett a vörös szőnyeges, sötét lambériás folyosón.

Az életkapszulának köszönhetően egy darab ránc sem volt az arcán. Amikor elérhetővé vált az életkapszula-technológia, nagypapa az első jelentkezők között volt, mert közel esett a beültetés felső korhatárához. A kapszula a sejtosztódásért felelős folyamatokat szabályozta, és tökéletes hibajavító mechanizmussal működött, amely megtalálta a hibás vagy elöregedett sejteket, és megújította őket. Még mindig emlékeztem a reklámkampányban szereplő fazon szavaira:

A technológia, amely megváltoztatja az életét! Nagypapa nem sokra értékelte *a mostani társadalom szépség utáni perverz vágyát*, de mégis egy halom pénzt fizetett a hosszabb életért. Még most sem adta fel a munkáját. Én az áramkörökbe, ő pedig az építészetbe volt szerelmes.

– Örülök, hogy jöttél, fiacskám! – kiáltotta már előre, és szikrázó mosolyával megvillantak tökéletesen szabályos porcelánfogai. – Gyere, mutatni akarok valamit!

Bevezetett a dolgozószobájába, az *ihlet vermébe*, ahogy ő nevezte. A szoba egyik fala padlótól a mennyezetig tele volt régi papírkönyvekkel; orrom azonnal facsarni kezdett a porallergiám miatt. Nagypapa már a szobát uraló gigantikus tervezőasztalánál állt, botját az asztallap széléhez támasztotta. Ha izgatott volt, márpedig az *ihlet vermében* mindig az volt, megfeledkezett a fájó térdéről. Valamit bepötyögött az asztal sarkán megjelenő digitális billentyűzeten, és egy épület alaprajzát vetítette ki.

– Ez micsoda?

– A születésnap ajándékod.

Megdermedtem.

– Nagypapa, nincs születésnapom.

– Dehogynem! Hidd el, fiacskám, hogy a nap, amikor visszakaptad a szemed világát, az újjászületésed napja volt.

Az tény, hogy pontosan emlékezni fogok annak a napnak a jelentőségére, de újjászületésnek titulálni nagypapásan régimódi lépés lett volna. Jobbnak láttam elkerülni a vitát, ezért annyiban hagytam a dolgot.

A tervrajz vonalai nem álltak össze épületté a képzeletemben.

– Na, mit szólsz? – kérdezte nagypapa. Felvont szemöldököm láttán csalódottan felsóhajtott. – Ó, még mindig nem használod kellően a képzelőerődöt. – Felnézett a szoba sarkába szerelt gömbérzékelőbe. – Kérem a D-20570813 jelzetű terv virtuális épületmodelljét.

– Igenis, Mr. Kenn – válaszolta a gépies női hang.

Az asztal felületéről eltűntek a fekete vonalak, és az orrunk előtti térben néhány pillanat alatt felépült egy többemeletes ház méretarányos modellje, mely lassan forogni kezdett. Amikor világossá vált, hogy az első két emeleten nincsenek ablakok, felnyögtem.

– Úristen, ez egy börtön?

– Nem, nem börtön. Ez egy erődház. A rosszabb időkre.

– Nagypapa, ugye nem azt akarod mondani, hogy elhiszed azt a sok szemetet, amit mostanában mindenki megoszt azokról a világvégét hirdető terroristákról? – Nagypapa elmosolyodott, de szemét nem érte el a derű. – Szerinted a kormányzat és a nemzetbiztonsági szervek hagynák, hogy idáig fajuljanak a dolgok?

Mielőtt tovább ellenkezhettem volna, elfordult, és a gömbérzékelőbe nézett.

– Továbbítsd az üzenetet a konyhába, hogy arab kávé kérünk, a közepes pörkölésűből. Az unokámmal erődházakról fogunk beszélgetni.

Victor Kenn naplóbejegyzése

2077. március 03.

Bemásolok ide egy üzenetet, amit a legelső, párizsi támadás után írt nagypapa. Apa az üzenet után komolyan elgondolkodott, hogy nagypapának ideje lenne öregotthonba vonulnia.

Félek, hogy nem hagyunk elég információt az utókorra.

Ha feladják a napelemek, az okosüvegek többé mit sem érnek majd, a túlélők pedig elfelejtik, hogy régen milyen volt a világ.

Ha jobban belegondolok, talán eljön a nap, amikor nem is fog számítani.

Victor!

Te rajta vagy a bárkán? Szeretném, ha tudnád, hogy igen, rajta vagy, és harcolnod kell majd, hogy ott is maradj. Egyetlen párizsi fertőzött sem éli majd túl. A szintetikus vírusra nem lesz ellenszer, mérnöki precizitással tervezték meg. Az egész emberiséget megmérgezi.

(...)

Ugye láttad azt a videót? Az nem hamisítvány, nem bizony. Egyes csoportok úgy gondolják, túl sokat véteztünk. A tudomány túl messzire ment, és Isten új kezdetet akar. Ők majd elhozzák az új özvövizet, és az Istenük hálás lesz nekik.

(...)

Kevesek élik túl, de te köztük leszel!

Nagypapának igaza volt. Mindenben igaza volt.

– Üdvözljük Chester Creekben! – A csinos recepciós nő a széles mosolyával próbált jobb kedvre deríteni, de nem jött

össze neki. Felkaptam a bőröndömet, és morcosan elindultam az egész épületegyüttes egyetlen tenyérleenyomattal nyíló vendégszobája felé.

Alkonyodott, mégis szokatlanul sokan lézengtek a folyosókon, pedig ilyenkor mindenki vacsorázni szokott a másik épületben.

Csak remélni mertem, hogy a sürgősségi behívásnak semmi köze nem volt a párizsi biológiai terrortámadáshoz. Tömegek haltak meg a szintetikus vírustól, még csak lassítani sem tudták a fertőzés lefolyását. Párizs reptere karantén alá került, a légi forgalom megszűnt. Az emberek félnek, pedig még egyetlen megbetegedést sem jelentettek Amerikában. Vagy eltussolták.

Egy felvétel járta be a közösségi oldalakat. Az ex-külügyminiszterasszony klónja világvégével fenyeget rajta. Azt mondta: *Párizs csak a kezdet*. Láttunk már ilyet; fogadni mernék, hogy most is néhány suhanc kalapálta össze a videót. Engem nem lehetett úgy megvezetni, mint a hóbortos nagyapámat. Ez csak fenyegetés, valójában senki nem akarna halálos vírust szabadítani a világra, és eltörölni az emberiséget. Ha ez biológiai terrortámadás, fogadni mernék, hogy az ellenszert is kifejlesztették a laboratóriumukban. Talán csak valamelyik vakcinagyár akarja megszédni magát.

Bármi is legyen a behívás oka, annak idején aláírtam egy szerződést, hogy jövök, ha kell. A főnökeim sem akartak pert a nyakukba, így a szájukat húzva ugyan, de elengedtek.

Mezítlábas, félmeztelen, a génmanipulációnak köszönhetően szimmetrikus arcszerkezetű férfi, hanyagul a vállának vetett szamurájkarddal sétált el mellettem. Köszöntem neki, de még csak nem is biccentett. Jupiter Day pár évvel ezelőtt kezdett el bevonni a génmanipulációs programba kögazdag embereket a világ minden tájáról. Hatalmas vagyonnal és néhány jól célzott hívással bárki megválthatta a jegyét.

– Pökhendi seggfej! – mormogtam a bajsom alatt, de ügyeltem rá, hogy még véletlenül se hallja meg.

Soha rosszabbkor nem jöhetett volna ez a kiruccanás. Egy hároméves projekt végső, tesztelési stádiumában voltunk, hamarosan elkészülünk az energiacsapda napelemekkel. A bőrönd, amit magammal hurcoltam, több millió dollárnyi innovációt védett meg az ütődésektől. Nagypám kora egyik legünnepeltebb építésze volt, apám a piacvezető elektromosautó-gyártó cég elnöke, így én sem hozhattam szégyent a Kenn névre.

A kezemet egy kis lapra helyeztem, majd amikor egy hussanással kinyílt az ajtó, bevonszoltam magam után a bőröndömet. Éppen lehajoltam, hogy az egyik belső zsebből savcsökkentőt vadásszak – az elmúlt évek hajtása rendesen tönkretette az emésztésemet –, amikor kopogtattak.

– Vi... Victor! Nyisd ki!

Csak Mark Mavis dadogott itt. A barátom volt, de a titoktartási szerződés szerint a génközponton kívül nem tarthattuk a kapcsolatot. Így akarták elkerülni, hogy a sajtónak mankót nyújtsunk; már így is a kelleténél többen pedzegették a *szuperembereket*.

Mark műtete félresiklott, így soha többé nem hagyhatta el a központot. Ide kötötte az élete: itt vette feleségül a nőt, akit szeretett, és itt fogja felnevelni a gyerekeit, ha egyszer eljutnak odáig. Tíz évvel ezelőtt találkoztunk, a legelső chester creek-i kényszerpihenőm legelső napján. Megpakolt tálcával a kezemben álltam a tömött ebédlő közepén, és üres helyet kerestem. Mark hátrafordult a székében, és egyenesen rám nézett, de olyan erősen rángatóztak az arcizmai, hogy lemerevedtem a megrökönyödéstől, mint mindig, ha sérült emberekkel találkoztam. Arra emlékeztettek, ami én voltam egykoron, márpedig azokat az időket szerettem volna elfelejteni. A következő pillanatban egy nő véletlenül belém jött, és nyakon öntött egy tál hideg levesssel. Az azt követő napokban mindig figyeltem, ha összeakadtunk: mindig rohamot kapott, mielőtt valaki véletlenül leejtett valamit,

megbotlott a folyosón, vagy a kelletténél hangosabban becsapott egy ajtót. Ahogy később elmondta, beavatkozásának előre nem várt mellékhatása felerősödött „intuíciónak” volt, mely valamilyen környezetében történő negatív eseményt jelzett előre. Jövőbe látás, ha úgy tetszik. Ha ezt a központ falain kívül hallom, hülyére röhögöm magam, itt azonban mindenkinek megvolt a saját furcsasága.

A kopogás türelmetlen dörömböléssé erősödött. Végre megmozdultam, és szélesre tártam az ajtót. Mark meg sem várta, hogy behívjam, berontott a szobámba, és szembefordult velem. Sűrűn pislogott, mintha valami belement volna a szemébe, a dadogás olyan erősen csapott le rá, hogy meg sem tudott szólalni, jobb karját pedig kényszeresen ide-oda lengette.

Valami szörnyűség fog történni!

– Mark! Miért nem veszel be egy nyugtatót? Visszakísérlek a szobádba, rendben?

Csak legyintett.

– Rá... rá... rá... rá... rá se ránts! Most ment ki belőlem a nyugtató. Ké... ké... két hete tart a roham.

– Velem történik majd valami, hogy ide jöttél?

Kezdttem rohadtul megijedni.

– Dehogy Vi... Victor! Bocs, ha meg... megijesztettelek! Csak...

Tekintete elködösült, a rángások egy pillanatra abbamaradtak, majd olyan intenzitással kezdődtek újra, hogy Mark kétrét görnyedt a görcstől. Odaugrottam mellé. Szeme kifordult, állkapcsa kiakadt, és rémesen vicsorgott.

Orvos után kiáltozva rohantam ki a folyosóra, egy arra járó férfi el is rohant az ügyeleti nővérszoba felé. Mire visszaértem, Mark a falra kivetített híradást nézte. A görcsöknek nyoma sem volt, bármit is jeleztek előre, az valóra vált. Belenyugvással nézett rám, és intett, hogy lépjek közelebb.

Okosszemüveg készítette az amatőr felvételt, beleszédültem a kép rezgésébe. Egy vonatpályaudvart evakuáltak.

Járványügyisek lökték félre a kamerázó embert, és rohantak be az egyik kapun.

...A 1135-ös szövetségi gyorsvonatról érkeztek be az első segélyhívások. A washingtoni mozgóperonon felkészült mentős csoport fogadta a tisztázatlan tünetegyüttest bejelentő betegeket...

Fehér, eldobható ruhába öltözött, gázmaszkos járványügyisek hermetikusan lezárható műanyag dobozban tolták ki a betegeket. Az egyikben egy nő ordított, vér csörgött le a doboz belső falán. Egy rendfenntartó lépett a kamerás elé, és tenyerét a képbe nyomta.

A stúdiós bemondónőre váltottak.

...Bizalmas forrásból tudjuk, hogy az eset összeköthető a párizsi terrortámadással. Még zajlanak a vizsgálatok, de a szakértők ugyanazon szintetikus vírustörzs kimutatását várják. A hatóságok a legszigorúbb karantén-előírásokat követik...

A nő hirtelen elhallgatott, és a fülére szorította a kezét, amíg új hírt közöltek vele.

Azonnal kapcsoljuk Los Angeles-i tudósítónkat. Újabb fertőzéseket regisztráltak a...

Mark a vállamra tette a kezét.

– Elkezdődött.

Ruben Mack

BŐVEN ELMÚLT ÉJFÉL, mire eltettük a csillagvizsgáló teleszkópot, és kicsit feszengő búcsúzás után visszahúzódtunk a szobáinkba.

Fejemre szorítottam a párnát. Harmadjára próbáltam érveket felsorakoztatni, miért iszonyatosan idióta ötlet bekopogtatni Pippá-hoz, és elmondani neki, mit érzek iránta.

Mindent elronthatok vele. Pippa volt az egyetlen velem majdnem egykorú lány, akit valaha ismertem. Mégsem ez

érdekelt, valamiért biztos voltam benne, hogy ő az a *különleges* lány, akire vártam. Még Gage is egyetértene ebben: Pippa nemcsak elviselte a rengeteg beszédet, hanem örült is neki. Ő volt az első, akit minden szavam érdekelt.

A szomszéd szobából kiszűrődő léptekre felugrottam, és az ajtó felé indultam, amely kivágódott, és Pippa rontott be rajta.

– Ruben...

A szoba közepén találkoztunk, kicsi arcát két kezembe fogtam, és megcsókoltam őt. Szája százszor édesebb volt, mint ahogy álmaimban képzeltem. Bőre bársonyosan puha, illata mámorítóan finom. Minden porcikám beleremegett a közelségébe.

Nem viszonzta a csókot. Mozdulatlanra dermedt, a sápatag holdfényben jól láttam a döbbszent tekintetét.

Mindent elrontottam.

Elengedtem az arcát, és védekezőn magam elé emeltem a kezemet.

Először csak egy lépést tett hátra, majd egészen a falig hátrált. Eltakartam a szememet, hátha a szégyentől megszűnők létezni.

– Öhm... – kezdtem bele vélhetően a világ legszarabb védőbeszédébe.

– Sápadtak vannak odalenn – mondta, és megérintette a száját, mintha az iménti csókra akart volna bizonyítékot találni.

– Micsoda? – kérdeztem döbbszent, és némán elkezdtem szidni magam az idiótaságom miatt.

Szinte láttam, ahogy Pippa újra felemeli közénk azt a vastag falat, amit oly sok idő volt lebontani.

– Hallottam őket, gondoltam, neked is jót tenne egy lögyakorlat. Én... – Megrázta a fejét, és kiviharzott a szobából.

Adtam neki pár másodperc előnyt, aztán követtem őt.

Mintha megértettük volna egymást az íjjal, minden nyíl oda ért célba, ahova én akartam. Sokkal jobb cucc volt, mint azok az íjak, amikkel Gage-dzsel együtt lövöldöztünk. Mivel nem volt

igazi vészhelyzet, nem használtunk löfegyvert, ne pazaroljuk az értékes töltényeket.

Vagy két tucat sápadt keveredett a tisztásra. Miután az első elbukott, megláttak minket a teraszon, éles sikoltással és üvöltéssel támadtak meg az erődházat. Egymást taposva nyújtózkodtak felénk; talán a saját halálukért könyörögtek. Ilyen magasról szinte gyerekjáték volt megölni őket, nem kellett rettegnem a karmolásaiktól. A vadonban egy ekkora csoportosulás komoly gondot okozhatott volna. Fejet fej után céloztam, összeroskadtak, és nem mozdultak többet.

Pippa néhány méterrel távolabb állt tőlem, fent a korláton, és egymás után lőtte ki a nyílveszőket a sápadtak szívébe. Valahányszor új nyilat húztam elő az övemre tűzött tegezből, vetettem egy pillantást arra az örült táncra, amit az íjával művelt. Gyönyörű volt; azt akartam, hogy a magaménak mondhassam őt. Hogy a világba kiálthassam: *Látjátok? Mi összetartozunk! Megöllek, ha megpróbálsz szétválasztani minket!*

Amikor az utolsó sápadt is összezsugorlott, a csend beburkolt minket. A tisztást fehér tetemek borították, már most utáltam a holnap délelőtti ásást. Egy pillanatra elképzeltem, milyen lesz, ha elér ide a horda, és a lassan vonuló sápadtak ellepnek majd minden talpalatnyi földet. Lerabolják a környezetet, felfalnak mindent, ami ehető; nyomukban nem marad más, mint éhezés és halál. A ház az útjukban lesz; miután sikertelenül megpróbálnak bejutni tökéletes csendet keresve, a horda úgy válik szét majd körülötte, mint folyó a sziget körül.

Ha figyelmeztetjük a kolóniabelieket, változtat bármin is? Talán tudják, mi vár rájuk.

Pippa a holdat bámulta, majd leugrott a korlátról. Gondosan eligazgatta a megmaradt nyilakat a tegezében, kétkezes íját pedig egy speciális tárolóba tette. Egy pillantásra sem méltatott, nekem pedig fogalmam sem volt, mit kellene mondanom.

– Elmegyek aludni. – Hangja élesen hasított a csendbe.
– Jó éjt! – mondtam, de addigra már eltűnt a tolóajtó mögött.

A nap még alacsonyan járt, de nem tudtam tétlenül feküdni a szobámban, miközben Pippa idegesen járkált a szomszédban. Felöltözni nem kellett, mert megszokásból mindig nappali ruhában aludtam, így kiosontam a szobából. Csak egyetlen lépcsőfok nyikordult meg, amíg leértem. A konyhában ittam egy pohár vizet, de egyik gyümölcsre sem bírtam ránézni. Nem voltam éhes. Idejét sem tudom, mikor nem voltam éhes. Magamhoz vettem egy ásót, a kardomat a hátamra erősítettem, majd lemásztam a tisztásra.

Az orrom elé kötött kendőn enyhén átütött a sápadtak hullaszaga, de a gyomrom már eddig is háborgott a fejemben kavargó gondolatoktól. Kísértett az a félresikerült csók, újra és újra gyötörni kezdtek a történetek. Miközben ástam, időnként felnéztem az ablakokra. Biztos voltam benne, hogy valamelyik függöny mögül figyel engem.

A szüleimre gondoltam és a sűrűn elmesélt első randevújukra. Patakparton piknikeztek a barlanghoz közeli, elkerített tisztáson. Apám egyszer említette, hogy a nők imádják, ha a férfiak vacsorát főznek nekik, és mindenféle figyelmességgel árasztják el őket. Ekkor anyám cinkos mosollyal leintette, mi meg Gage-dzsel együtt zavartan a fülünkre szorítottuk a kezünket, és hülye hangokat adtunk ki, hogy a további részletekről még véletlenül se értesüljünk. Apám felröhögött a szemérmességünkön, de még mielőtt bármilyen illetlenséget mondhatott volna, anyám megfenyegette, hogy a génroncsokhoz kell minket küldenie ebéd gyanánt, ha bármit is elárul nekünk.

Elmosolyodtam.

Az egyik tetemet a másik után húztam be a mély gödörbe, majd ráérvén rájuk borítottam a földhalmot.

Mire végeztem, pontosan tudtam, mit fogok tenni.

Pippa Kenn

A RUBENTŐL TANULT KARD FORMAGYAKORLATOT ISMÉTELTEM. Igyekeztem a lépésekre és a mozdulatokra koncentrálni, hogy dühömben ne verjem szét a berendezést.

Megcsókolt, és erre te mit csinálsz? SEMMIT. Erre vágytál, nem? Akartad, hogy legyen csók, hogy ÚGY nézzen rád, ahogy rád nézett.

A szerelem soha nem volt reális lehetőség az életemben.

Talán most fordult a kocka.

A szamurájkarddal lesújtottam, és az éjjeliszekrényem lapjától mindössze néhány milliméterre megállítottam a pengét. Ugyanezt megtettem már a szoba összes bútorával. Ha érzelmileg nem kötődtem volna ennyire hozzájuk, legszívesebben mindet széthasítottam volna.

Letöröltem a homlokomat, a nagy hadonászás közben teljesen kimelegedtem. Ha pihentem, a bennem halmozódó feszültségtől majd' szétrobbantam.

Menj el ásni, az legalább hasznos.

Már a kilincsen volt a kezem, amikor meghallottam, hogy Ruben ajtaja kinyílik. A szívem nagyot dobbant. A folyosó vastag szőnyege elnyomta a lépteit, így azon is elgondolkodtam, hogy Ruben talán éppen úgy fülel az ajtóm túloldalán, mint én az innensőn. A lépcső nyikordulása azonban elárulta őt. Egy kis idő elteltével elhúzta a tolóajtót, majd az ablakból láttam, ahogy az egyik kötélhágcsó tetején eltűnik, és nemsokára kicsit távolabb felbukkan a tisztáson. Miközben kendőt kötött az orra elé, felnézett a házra, majd nekikezdett az ásásnak.

Időt nyertem.

Amikor megláttam, hogy visszamászik a korláton, kezében egy halom sápadtakból kihúzott, tisztítatlan nyállal, majdnem visszarohtam a szobámba.

A nappali közepén topogtam, és kezemet tördeltem idegességemben. Letette a nyilakat a földre, majd orra elől levette a kendőt, és beletörölte az arcát. Már éppen a nyilak pucolásába kezdett volna, amikor észrevette, hogy ott vagyok.

Elhúzta a tolóajtót, és bizonytalanul belépett.

– Jó reggelt! – mondta óvatosan. – Jól aludtál?

Megköszörültem a torkomat.

– Nem aludtam – vallottam be.

– Én se sokat. – Zavartan elmosolyodott.

Hallgattunk, törtem a fejemet, hogy mit mondhatnék, hiszen én magam sem tudtam, hogy mit jelentett a tegnap esti balul elsült csók.

– Ami a tegnap estét illeti... – kezdtem bele.

– Vacsorázz velem! – vágott a szavamba. Ha nem ismertem volna Rubent, könyörgőnek tűnt volna a hangsúlya.

– Mindennap együtt vacsorázunk – válaszoltam értetlenül.

Idegesen a hajába túrt.

– Nem könnyíted meg a dolgom, igaz? – mormogta, és közelebb lépett hozzám. – Nem egyszerű vacsora lenne, hanem egy randevú. Neked semmi mást nem kell tenned, csak megjelened.

– Ó! – értettem meg, és elpirultam. Hirtelen nagyon meleg lett a szobában.

Olvastam már randevúkról. Egyes könyvekben titkon sötét kertekben vagy épp eldugott tisztásokon találkoztak, másokban meg mozi nevű helyre mentek, és mozgóképes filmeket néztek a szerelmespárok. *Szerelmespárok*. Mindez a régmúlt időkben történt, és soha nem gondoltam volna, hogy valaha is részem lehet benne.

– Mit szólsz? – kérdezte.

– Rendben.

– Rendben? – ismételte meg meglepetten, mintha maga sem hinné el. Bólintottam, és éreztem, hogy a fejem búbjáig

elvörösödöm. A Ruben arcára kiülő boldog mosolytól elnevettem magam.

– Mikor és hol? – kérdeztem, és megpróbáltam komolyságot erőltetni magamra.

– Valamikor este, és időben megtudod, hogy hol – válaszolta homályosan, és közvetlenül elém lépett. A szívem vadul zakatolt a közelségétől. A bátorságomat összekapargatva lábujjhegyre álltam, és könnyedén megcsókoltam a száját. Erre felkapott és megpörgetett, majd amikor újra letett, kétszer is szájon puszilt, mielőtt elengedett volna.

Kótyagos voltam az örömtől. Nevettem, arra gondoltam, hogy talán sosem hagyom abba.

– Akkor valamikor este – jelentettem ki kuncogva.

– Aha – nyögte ki vigyorogva, én pedig sarkon fordultam, és felfutottam a szobámba.

Amikor becsukódott mögöttem az ajtó, ugrálni kezdtem a boldogságtól.

Amíg Ruben házon kívül volt – gondolom, nyúlért ment, és nagyon reméltem, hogy eléggé körültekintő lesz, mert tisztán hallottam a füttyörészését –, gyorsan leszaladtam az első emeletre egy rég eldugott, légmentesen zárt, műanyag ládáért. Lefújtam róla a port, az áttetsző tetőn átütött a benne lévő holmik színekavalkádja. Görgőkön húztam fel a szobámba.

Kiskoromban egyszer már láttam ezt a dobozt, amikor folyton anyáról faggattam apát. Elővette a ládát, és mindketten leültünk a nappaliban. Miközben én élvezettel túrtam a ruhákat, apa maga elé meredve anyáról mesélt. Miután kifáradtam a ruhanézegetésben, észrevettem, hogy apa a könnyeit törli, így elhatároztam, hogy soha többé nem okozok neki ilyen fájdalmat. Bármennyire is próbálkoztam, anyát soha nem éreztem magamhoz közelebb, mint bármelyik számomra kedves szereplőt az imádott könyveimből.

Felnyitottam a ládát, és izgatottan nyúltam a csodás, élénk színű, régmúlt időkben gyártott anyagokhoz. Furcsa, légies

textilek is voltak közöttük, melyeken áthatolt a napfény, míg más szövetek vastagok voltak, és a varrásnak köszönhetően a belőlük készült ruhák a női test formáját utánozták. Színes papírdobozokban gyönyörű és használhatatlan, magas sarkú cipők rejtőztek, egy festett fadobozban pedig temérdek csillogó kőből kirakott ékszert halmoztak fel. Láttam ilyen holmikat a régi digitális magazinokban.

Az okosüveg olvasóra pillantottam, amit már rádugtam töltődni az egyik szolár akkumulátorra.

Elhatároztam, ma este úgy fogok kinézni, mint a régmúlt időkben élő, ellenállhatatlanul csinos nők.

Amikor a tetőn felcsendült a zene, a nap már eltűnt a horizonton, és az utolsó bágyadt sugaraival világította be a nyugati égboltot.

Addigra már vagy egy tucatszor a falhoz vágtam a fésűt; minden ruhát, cipőt és ékszert felpróbáltam, hogy ráakadjak valamire, ami nem lógott rajtam, vagy nem töpszli nőkre tervezték. Végül egy felül testhez simuló, térd fölé érő, narancssárga színű ruha választott ki engem; a színe megegyezett a szemem egyik árnyalatával és a széleken kicsit megkopott magas sarkú cipőével. Áldottam az egyensúlyérzéskemet, egyszerűen nem is értettem, hogy tudtak ezekben rendesen járni.

A hajamat több helyen összefontam, majd azokkal a fura kis csatokkal az olvasott utasításoknak megfelelően lazán feltűztem.

Idegesen járkáltam a szobámban, de az ablakon beszűrődő zene jelezte, hogy ideje felmennem. Elindultam a tetőre vezető lépcsőhöz, miközben egyre tisztábban hallottam a zenét. A levegőben ismeretlen étel illata terjengett, amitől megkordult a gyomrom. Cipőm szokatlanul kopogott a lépcsőn, majd a létrafokokon. Mielőtt felértem volna, Ruben mosolygós arca jelent meg a nyílásban, kinyújtotta a kezét, és könnyedén felhúzott maga mellé.

– Szép estét, hölgyem! – köszöntött, és megemelte fekete kalapját, amit fogalmam sincs, honnan halászott elő. Fekete nadrágot és hosszú ujjú fehér inget viselt fekete nadrágtartóval. Szívem vadul ugrált mellkasomban, legszívesebben Rubenre vettem volna magam. Le sem vette rólam a szemét.

– Szép estét, uram! – válaszoltam végül, és elnevettem magam a gesztuson. Lekaptam a fejéről a kalapot, de még mielőtt felpróbálhattam volna, megragadta a csuklóm.

– Nehogy elrontsd a gyönyörű hajadat! – Visszatette a saját fejére, de a csuklóm nem engedte el. Köhintett, mintha maga sem hinné el, amit az imént mondott. Lassan végigmért, talán nem tudta eldönteni, illik-e nyilvánosan méregetni egy lányt. Mosolyogva körbefordultam, hogy megkönnyítsem a dolgát.

– Remélem, mostantól csak ilyen ruhákban fogsz járkálni! – jegyezte meg elfúló hangon.

Belepirultam a sóhajába.

– Majdnem olyan magas vagyok, mint te.

Egy lépést tett előre, és megpuszilta az orrom hegyét. Mielőtt bármit is tehettem volna, ellépett előlem, és cinkos mosolyt villantott rám.

– Csak majdnem.

Ahogy mellém állt, a szemem elé tárult az átalakított tető.

Az asztalt, melyre a napelemek voltak erősítve, az egyik sarokba vonszolta, hogy még véletlenül se essen bajuk.

Fehér abrosszal leterített kerek asztalt állított egy vastag szőnyegre. A két egymással szemben elhelyezett teríték között lefedett étel feküdt, melyre mintákat rajzoltak a színes üvegekbe zárt szolárlámpák. A nappaliból származó két karosszék állt az asztal két oldalán, karfájukon egy-egy pokróccal, ha hűvösebbre fordulna az idő. A korláthoz erősített ruhaakasztó és a villámhárító között kötél feszült, amelyre az összes szolárlámpás fel volt aggatva. Néhány földdel teli vödörben izzó gombákként világítottak a leszűrhető lámpások.

Egy félreeső kis asztalon megnyugtató zenét ontott az okosüveg zenelejátszó.

– Remélem, tetszik! – szólalt meg Ruben elégedetten mosolyogva. – Fél délután ezeket húzkodtam fel a teraszról.

– Ez elképesztő! – lelkesedtem. – Jobb helyet nem is találhattál volna! Ez a rengeteg fény...

Szeme csillogott, ahogy engem figyelt. Lehajtottam a fejemet zavaromban, és tudatosult bennem, hogy még mindig fogja a csuklómat. Egész karom bizsergett az érintésétől.

– Remélem, éhes vagy, Pippa!

Odavezetett a kedvenc karosszékemhez, és a romantikus könyvek jeleneteit idézve megvárta, míg leülök, majd utánam ő is helyet foglalt.

– Bármit is készítettél, finom illata van.

Miket hablatyolsz?

Mit kellene mondanom?

Ruben mindentudó mosollyal nézett rám.

– A menü... – Ünnepelesen felemelte a cseréptál tetejét. – Citromos-fűszeres sült kárász tört krumplival, desszertként pedig gyümölcskehely vár ránk.

– Hal? – kiáltottam fel lelkesen, és összecsaptam a tenyeremet.

– Én fogtam, pucoltam, frissen elkészítettem, csakis neked.

Ez az este csak a miénk volt.

Életem legfinomabb vacsorája után Ruben régmódián, a karját nyújtva kért fel egy táncra. Azonnal megragadtam a kezét, amitől kétségbeesettnek tűnt a mozdulatom. Felnevetett rajta, de hasonló hévvel fogta meg a derekamat.

– Még nem táncoltam korábban – suttogtam.

– Ahogy én sem – válaszolta. – Biztosan jól csináljuk, mert nem taposok a lábodon.

Az ismeretlen hangszerek zenéje, illetve a mély női hang bűgása tökéletesen aláfestette a ringatózásunkat. Vállának döntöttem a fejemet, és lehunytam a szemem. Ebben a

pillanatban csak mi léteztünk a világon. Körbevett az illata, erős keze magabiztosan tartotta az enyémet, inge alatt pedig éreztem megfeszülő, izmos vállát. Odasimultam hozzá, hogy a ruhákon kívül más ne válasszon el minket.

A derekamnál fogva magához szorított, és a nyakamba csókolt. Megborzongtam, mire halkan felnevetett.

– Csupa libabőr lettél! – suttogta, és ajkát végighúzta a csupasz vállamon, amitől önkéntelenül felsóhajtottam. – Gyönyörű vagy!

Erre felkaptam a fejem, és a szemébe néztem. Próbáltam rájönni, komolyan gondolja-e, amit mond. Megálltunk, a zene tovább hömpölygött felénk a hangszórókból. Ruben végigsimított az arcomon. Észre sem vettem, hogy összevontam a szemöldököm, amíg röviden meg nem csókolta.

– Adtam rá valaha is okot, hogy kételkedj a szavamban? – kérdezte.

Rövid gondolkodás után megráztam a fejemet.

– Én csak... össze vagyok zavarodva – vallottam be. *A ronda boszorkány és gyönyörű jelző szöges ellentétben áll egymással.*

Kék szeme kutatóan fürkészte az enyémet, szája félmosolyra húzódott. Nagy levegőt vettem, és hálát adtam az égnek, hogy a derekamnál fogva Ruben még mindig tart, különben lehet, hogy a lábam életemben először cserbenhagyott volna.

– A szemem...

A mutatóujját a számra tette, és végre elmosolyodott.

– ...akár a felkelő nap. Többé már nem zavar, mert ez is te vagy.

Tenyérébe fogta az arcomat, és a fülemhez hajolt. Elakadt a lélegzetem, ahogy csókot nyomott a fülem mögé.

– Mindent szeretek, ami te vagy – suttogta.

Vágyakozón figyelte a számat, és mindennél jobban akartam, hogy megcsókoljon. Csigalassúsággal hajolt előre, de megállt, mielőtt a szája az enyémhez ért volna. Forró lehelete szinte égette az arcomat, előrehajoltam, ahogy Rubenhez

értem, melegség robbant szét a hasamban. Először lágyan csókolt, lassan ízlelgetve; úgy éreztem, hogy csontjaim kocsonyává olvadnak. A nyakába csimpaszkodtam, és olyan közel húzódtam hozzá, amennyire lehetett. Belesóhajtott a csókba, tenyerét a tarkómra csúsztatta, és egyre szaporábban vette a levegőt. Egyik kezével magához szorított, a másikkal pedig simogatni kezdett, először az ismert, majd az ismeretlen területekre kalandozva, mígnem ez már egyikünknek sem volt elég.

Ruben Mack

A HAJNALI VILÁGOSSÁGRA KELTEM FEL. Pippa a vállamra hajtotta a fejét, kezem csupasz hátán nyugodott, imádnivalóan finom teste pedig hozzám simult. Óvatosan hátrasöpörtem a haját, hogy láthassam nyaka finom ívét. Elmosolyodtam, amikor Pippa libabőrös lett a hűvös reggeli levegőtől. Feljebb húztam magunkon a takarót, nehogy felkeljen arra, hogy fázik. Elégedetten vettem tudomásul, hogy éjjel eléggé kifárasztottam ahhoz, hogy ne ébredjen fel olyan korán, mint máskor.

Ahogy nyugodt arcát figyeltem, lehetetlennek tűnt, hogy valaha is csúnyának láttam. Ha csak ránéztem, más vágyam se volt, csak hogy csókoljam, ahol érem, magamon érezzem puha bőrét, finom, lányos illatát, és lássam csábító mosolyát.

A tegnapi éjszaka volt életem legszebb éjszakája, ez a reggel pedig mámorítóan tökéletesnek tűnt.

Boldog voltam.

Bárcsak itt lenne Gage, hogy elmesélhessem neki, milyen érzés; szerelmesnek lenni!

Pippa Kenn

ÚJ ÉRZÉS VOLT A NAP MINDEN PERCÉT BETÖLTŐ BOLDOGSÁG.

Éjszakánként szorosan Rubenhez bújva, ölelő karjaiban aludtam el. Még soha nem éreztem magam ennyire biztonságban, ugyanakkor ennyire sebezhetőnek.

Értelmet nyert az a rengeteg badarság, amiket a romantikus könyvekben olvastam.

Ruben Mack

A GÉNKÖZPONT HATALMAS CSERESZNYEFÁJÁNAK egyik vastagabb ágáról néztem le a vigyorgó Pippára.

– Jössz? – kérdeztem, és a kezembe vettem az íjat.

Pippa hátára vette a saját íját, és elkezdett felkapaszkodni, a durva kéregbe vájva vékonyka ujjait és a rongyos cipője orrát. Gyorsan haladt felfelé, azzal a magabiztossággal, ahogy a korláton lépkedett. Feleannyi időbe telt elérnie az ágot, mint nekem.

Mellém telepedett, és lóbálni kezdte a lábát, amitől az egész fa rezgett.

– Miért is kellett nekem mászni először? – kérdeztem összevont szemöldökkel.

Égyszerre bosszantott és lenyűgözött, mennyivel ügyesebb nálam. Amikor megmutattam neki, hogy kell fasípot készíteni, megtévesztett a rezzenéstelen arcával. Lassan mutattam a lépéseket, mert nem voltam biztos benne, hogy megjegyzi; de aztán olyan magabiztossággal utánozta le a mozdulataimat, mintha mindig is az ujjaiiban rejtőzött volna a technika, és nem az első, hanem vagy az ezredik sípját készítette volna.

– Mert nagyon jó volt végignézni, ahogy félmeztelenül, a passzentes fekete nadrágodban felküzdötte ide magad.

Továbbra is édesen vigyorgott, és ettől nekem is mosolyra görbült a szám.

– Te kis... – Megfogtam az állát, és a szája helyett belecsókoltam a védtelen nyakába, mire felkuncogott, de kénytelen voltam elhúzódnival tőle, mert megszédültem a magasban.

– Akkor lássuk a mai leckét! – Előhúztam a zsákomból a még otthonról hozott köteleket és hevedereket, majd disznó vigyor kíséretében Pippára kacsintottam.

Felnevetett, én pedig nem tudtam megállni, hogy még egyszer meg ne csókoljam, de amikor közel hajoltam hozzá, kitért előlem, és a következő pillanatban már a fejem feletti ágon guggolt, és csintalanul beharapta az alsó ajkát.

– Kövess! – mondta, és kecsesen egy magasabb ágon termett. Azt akartam mondani, hogy *bárhová* vagy hogy *örökké*, de hiba lett volna hangosan elpocsékolni ezeket a szavakat. Tenni akartam róla; hogy érezze azt a *bárhovát* és *örökkét*. Egy ággal feljebb ugrottam, majd még feljebb, és engedtem, hogy Pippa kuncogása tovább csalszon a magasba.

A biztonságos miniparadicsomban eltöltött utolsó napjainkra megérdemeltük a boldogságot.

– Pippa, ugye nem gondoltad komolyan, hogy magaddal hozol öt könyvet? – A lépcsőn kaptattam felfelé, hogy másodjára elmagyarázzam neki, mit tudunk elvinni és mit nem. Én is átéltem ezt, a barlangban ötször pakoltam újra a táskámat, mire minden haszontalan; ám személyes holmimról le tudtam mondani.

– Válassz... – Befordultam az ajtón, és megtorpantam.

Félig háttal állt nekem, lehorgasztotta fejét, és valamelyik családi, naplót lapozgatta. Néha végigsimított az íráson: a lehulló könnycseppeket törölte le a lapokról.

Mintha Pippán egy apró lukat ütöttek volna, lassan elszivárgott a' gondtalan boldogsága. Rádöbbsent, hogy hamarosan elindulunk, és el kell hagynia az egyetlen helyet, ahol valaha is járt. Arra nevelték, hogy az élet csak az erődházban biztonságos. Nehezen választotta helyette a vadont.

– Visszatérek ide valaha is? – kérdezte halkán, és egy kendőbe törölte az orrát.

Megvontam a váljam.

– Amikor eljöttem a hegyekből, ígéretet tettem magamnak, hogy egyszer visszamegyek oda.

Ez nem az én esküm volt, hanem Gage-é. Az út elején gyakran mondogatta, hogy visszatérünk majd, mert a szívünk visszahúz az otthonunkhoz. Valamiért úgy éreztem, hogy a halálával ez az ígéret rám szállt, és most, hogy hangosan is kimondtam, véglegessé tettem.

– Ennyire egyszerű lenne? – kérdezte Pippa, és rám nézett könnyes szemével. Elmosolyodtam.

– Megígérni könnyű, betartani nehéz.

Bólogatott, és sebtében letörölte a legördülő könnyeket. Becsukta a szemét, és nagy levegőt vett. Bármit is mondott magában, amikor újra rám nézett, összeszedte magát annyira, hogy remegő kézzel visszacsúsztassa a naplót a többi közé.

Hosszan összenéztünk, majd amikor úgy ítélt meg, hogy készen áll a továbblépésre, felemeltem a kezemben tartott öt könyvet.

– Válassz közülük, mert könyvbe nem tudsz takarózni éjszakánként.

Kikapta a kezemből a könyveket.

– Ezt bízd csak rám! Nem te fogsz megszakadni, hanem én.

Halványan elmosolyodott, de tisztában voltam vele, hogy belső küzdelmeinek még koránt sincs vége.

Pippa hiányára keltem fel az éjszaka. Nem láttam az orromnál tovább a sötétben, de a szipogást hallottam.

– Pippa! – A zseblámpa után tapogatóztam.

Kábán arrébb gördültem a matracon, hátha ott megtalálom, és ekkor megfogtam picike lábujjait. Közelebb húzódtam hozzá. Szemem már hozzászokott a sötéthez, így sikerült kivennem Pippa alakját. Felhúzta a térdét, és a kezébe temette az arcát.

– Hé! – Óvatosan átöleltem, majd megcirógattam nedves arcát, és megpusziltam a homlokát.

– Ez az utolsó éjszaka, amit ennyire biztonságos helyen töltünk. Aludnod kellene, hogy erőt gyűjts holnapra... – Rövid szünetet tartottam. – Meg holnaputánra... meg azutánra...

Próbáltam elviccelni a dolgot, de valójában én is rosszul éreztem magam. A biztonságot feladni a veszélyes ismeretlen miatt még mindig szívszorító érzés volt.

Nem válaszolt, de röviden bólintott. Amint újra elhelyezkedtünk a matracon, erősen átkaroltam, és belefúrtam orrom a hajába. Imádtam a lányillatát. A karomba kapaszkodott, mint valami fuldokló, aki megpróbál a sötét víz felszínén maradni.

Kimerítő napok állnak előttem, tudat alatt már készültem. Néhány percnél tovább nem tudtam nyitva tartani a szememet.

Abban azonban biztos voltam, hogy álmomban sem engedtem el Pippát.

Pippa Kenn j

A SZEMEMBE HÚZTAM A RÉGEN KIFAKULT BASEBALLSAPKÁT, mert még a felhőkön átszűrődő napfény is zavart. Beköszöntött az ősz, a nappalok sokkal hűvösebbé, az éjszakák pedig kifejezetten hideggé váltak. Ez volt a fahasogatás időszaka, ekkor halmoztam fel a téli tüzelő java részét. De ebben az évben nem volt rá szükség, és talán soha többé nem is lesz.

Az erődház tövében álltunk, és figyeltük, ahogy a kötélhágcsó felgördül a teraszra. Ruben a kezemet fogta, és hüvelykujjával megnyugtatóan dörzsölte a kézfejemet.

Reggelre összeszedtem magam annyira, hogy tudjam, nem fogok összeomlani a kinti világtól való rettegésemben. Lábam persze tiltakozott, térdem csikorgott, mintha azzal fenyegetett

volna, hogy pár kilométer után nem lesz hajlandó azt tenni, amit én akarok.

Még egyszer végigjártuk a sírokat. Amikor apáéhoz értünk, egy utolsó követ tettem a halom tetejére. Ruben azt mondta, hogy előremegy, de megráztam a fejemet, nem akartam elengedni a kezét.

Egy nap visszatérek, apa – ígértem hangtalanul, ami nagy ostobaságnak tűnt, de mégis megnyugtatót.

Gage sírja mellett is megálltunk.

– Még látjuk egymást! – mormogta Ruben.

Reméltem, egyszer elfogadja majd, hogy ebben az életben nem találkoznak többé. Aztán rájöttem, hogy talán arra a helyre gondolt, ahova a halál után kerülünk.

A felszerelés már most húzta a hátamat. A hátizsákomban az elengedhetetlenül fontos tárgyak mellett élelem és víz lapult. A páratlanul könnyű és mégis tartós fémből készült íjamat, egy tegez nyilat és a szamurájkardot a hátamon cipeltem, nyakamban pedig a kedvenc puskám lógott. Az övemre oldalfegyvert és késeket erősítettem, meg egy kis tokot a tűzgyújtó szerszámnak. A vízhatlan, túlméretezett dzsekim alatt különleges anyagból készült hosszú ujjú felsőt viseltem, mely nagy melegben hűtött, hidegben azonban nem hagyott kihűlni. A legjobb cipőt húztam fel, amit csak találtam, és ellenálló textilből készült nadrágot.

A fontos holmik mellé becsempésztam egy vékony könyvet és az apám nagyítólencséjét, amit akkor használt, ha nap végére elfáradt a szeme. Kellett valami, ami rá emlékeztetett, amitől egy kicsit otthon érezhetem magam.

Indulásra készen álltam, de nem éreztem magam teljesnek. Az üresség a mellkasomba kúszott, mint mindig, amikor elveszítettem valami igazán fontosat az életemből.

Csak akkor néztem hátra, amikor a fáktól már semmit nem láttam az erődházból.

Az erődházból, mely az egyetlen menedéked.

2. rész

Akarat

Victor Kenn később megsemmisített naplóbejegyzése
egy telefonbeszélgetésről

2057. október 01.

(...)

– Fontos, hogy ott maradj! – hadarta a vonal másik végén nagypapa, miután lediktált egy Chester Creekhez közeli koordinátát, és a lelkemre kötötte, hogy elmegyek oda.

– De...

– A jövőd oda köt, fiam. Mert igenis van jövőd, csak akarnod kell. Mindennél jobban akarnod kell! Bármilyen történjék, soha ne menj a miegeni kolóniára!

– Miért?

Megszakadt a vonal. ~~Percekig ismétелgettem: nagypapa, nagypapa...~~

Azóta sem tudtam elérni őt.

Még mindig próbálkozom.

(...)

Ruben Mack

PIPPA FELHÚZTA A MEGKÖZELÍTHETETLENSÉG ÁLARCÁT, mintha el, akarná hitetni, hogy minden rendben van. Persze ez hazugság volt. Tegnap órákon át sírva bujkált az erődház alsó emeletén, hogy minden egyes porszemtől elbúcsúzhasson.

A mit-bámulsz tekintetével nézett rám, mire én megvontam a vállam, és előrefordultam. Nem lenne szabad úgy tennie, mintha, egyszerű lenne elszakadnia az otthonától. Ez nem egy pár napos kirándulás, a veszélyes ismeretlenben járunk.

Az elfojtott érzéseknek mindig oltári nagy kiakadás a vége, úgy árasztanak el mindent, mint a gátat átszakító víz. Nálam is eljött ez a pillanat, még mielőtt elértük volna a hegység lábát. Bunyóztunk egyet Gage-dzsel, majd pár órával később mindketten lehiggadtunk, és elfogadtuk az utazást.

De Pippával csak nem verekedhetek össze.

Mivel hetekig puha ágyban feküdhettem, elfelejtettem a faágak kényelmetlenségét. A fatörzs sosem követi a hátam görbületét. A kicsi, ásóvá alakítható fejszémmel hiába vagdostam le az ágakat, a göcsörtöktől nem tudtam megszabadulni. Majd pár nap múlva esetleg alszunk földön is, de akkor felváltva örködnünk kell, és kimerülten vágunk neki a következő napnak.

Pippa látszólag maga volt a megtestesült nyugalom, lábát a mélység fölött lóbálta. Biztonsági kötél nélkül egyensúlyozott, hiába kérleltem, hogy kösse ki magát. Azt tátogta vissza, hogy ne féltsem, az, egyensúlyérzéke mindig tökéletes.

Pippa szomorú volt, de a két ág, amiken feküdtünk, olyan rohadt messze volt egymástól, hogy még csak hozzá sem érhettem, hogy megvigasztaljam. Elfordult tőlem, hogy kizárjon, és egyedül próbálja meg feldolgozni a bizonytalanságot.

– Pippa! Pippa! – suttoztam, de meg se rezzent.

Idővel feladtam.

Reggel Pippa énekére keltem. Hamisan dúdolta azt a dalt, amit az erődházban is gyakran lejátszott. Ahogy megmozdultam, Pippa elhallgatott.

Kikapcsoltam a hevedereket, az egyik mellékágba megkapaszkodva felültem, és lehámoztam magamról a hálósákat.

– Sajnálom, hogy felébresztettelek – suttogta, de nem nézett rám. – Alaposan leellenőriztem, nincs a környékünkön egyetlen szörny sem.

Elmosolyodtam Pippa szavajárására. Egyenesen kedveskedőnek tűnt szörnyeknek hívni a sápadtakat.

Pippa az ágra akasztott táskáját rendezte.

– Rá se ránts! – válaszoltam könnyedén. – Máskor egy csók is megteszi.

Szája sarka mosolyra görbült. Jó jel!

– Hiányzik a zene.

– Azt nem csodálom! Túlságosan csendes errefelé, mintha a köztes erdőkben még madarak és rovarok sem élnének. Vagy talán elvesztették a hangjukat, mint a nyulak a színüket.

Pippa lehajtotta a fejét, és a tenyerét bámulta, mintha abból akarná kiolvasni a jövőt.

– Az üvegházban minden kárba fog veszni. A zöldborsó a napokban érik. – Úgy tett, mintha a hüvelyeket egy tálba szedte volna. – Szeretném leszüretelni és megfőzni őket. Hónapok óta vágyom borsóra, és egyszerűen imádom a héját.

Összeszaladt a nyál a számban egy jóféle borsós étel gondolatára. Mindössze egy napja jöttünk el, de már most lelombozó volt az aszalt gyümölcsökre és szárított húsról épülő diétánk.

– A magokat újra el lehet vetni – emlékeztettem. – Ami pedig a szabályaidat illeti: idekint elveszítik a jelentőségüket. Ha találunk egy tonna almát, a nagy részét kénytelenek leszünk

hátrahagyni megrohadni, még ha két hét múlva éhezni is fogunk. A vándorlási szépségei...

Pippa végre felém fordult, szeme tele volt szomorúsággal. Meg akartam ölelni, de még a kezét sem értem el.

– Nem hinném, hogy képes lennék megszabadulni tőlük.

– Talán idővel – hagytam rá a dolgot, de valójában én sem hittem, benne. Az otthoni szabályok határozták meg a személyiségét, nem szabadulhatott meg tőlük csak úgy. Pippa félrefordult, a könnyeit nyelte.

– Mivel szívesen leélném az életemet az erődházban, a következőképpen szól az ajánlatom – mondtam. Pippa rám pillantott, várta, mire megy ki a játék. De ez nem játék volt. – Elérjük a kolóniát. – Úgy tálaltam, mintha biztosan elérnénk, pedig mindketten tudtuk, mennyire veszélyes az út. – Megvárjuk, amíg a horda elvonul, megnézzük, milyen az élet ott, és ha rossz,,, fogjuk magunkat, és visszajövünk.

– Talán a ház nem is fog állni, mire visszatérünk – ellenkezett.

– Akkor továbbmegyünk a hegyekbe, mert a barlang biztosan megmarad.

Megint lenézett a tenyerére, és most először elmosolyodott.

– Elfogadom az ajánlatot.

Pippa Kenn

ÚGY ÉREZTEM, NEM FOGYNAK A KILOMÉTEREK.

Végeláthatatlan erdőkön vágtunk át. Messziről elkerültük a városokat, melyek Ruben szerint hemzsegték a sápadtaktól. A táj nem sokat változott, a kevés aljnövényzet és a magas fák fájdalmasan emlékeztettek az otthonomra. Leomlott felüljárókat kerültünk ki, töredezett, autórongsoktól zsúfolt úton haladtunk át. A szerencsétlenek, akik a szintetikus vírustól megbetegedve vágtak neki az útnak, soha nem értek célhoz.

Megszámíthatatlan kidőlt, rozsdás villanyoszlopot hagytunk magunk mögött; némelyiket viruló futónövények nőtték be, és fehér madarak fészkeltek a tetejükön. Találtunk kitört ablakú, kisiklott vonatot; a szétszóródott csontok között ványadt kórófajta borította az üléseket.

A monoton napoknak az étkezések voltak a fénypontjai. Ilyenkor szorosan összebújtunk, hogy megpróbáljuk bepótolni a nap folyamán külön töltött percek.

A kimerültség észrevétlenül szivárgott be a nappalokba. Minden hirtelen megrezzenő bokortól vagy váratlan hangtól megijedtem. A puskámat ilyenkor feleslegesen szegeztem egy nyúlra, vagy még megalázóbb esetben a levelekbe kapó szélre.

Elég, ha egyszer hibázom, és szélnek hiszek egy sápadtat.

Ha mi láttuk meg őket először, elbújtunk egy-egy fatörzs mögé, vagy felmáztunk egy fára, hogy még véletlenül se lássanak meg minket. Ha észrevettek minket, előbb leszedtem őket az íjammal, minthogy a közelünkbe érhetek volna. Ruben azt mondta, még sosem vándorolt ekkora nyugalomban, mert Gage-dzsel mindig csak az utolsó utáni pillanatban vették észre a sápadtakat.

Éjszakára fedezéket kerestünk; szerencsés esetben betonromokba vagy mélyedésekbe húzódtunk be aludni. Ilyenkor tüzet gyújtottunk a hideg ellen, friss élelmet sütöttünk, és Ruben szorosan magához ölelt, mintha saját testével akarna védelmezni az éjszaka borzalmait ellen. Máskor egymástól távoli faágakon aludtunk.

Mindig elfordítottam a fejemet, ha emberi koponyát láttam. A fekete szemüregek és a hiányos fogsorok csupa elfeledett, névtelen életről árulkodtak. Leginkább némaságban, néhány méterrel egymás mögött meneteltünk, egyikünk sem akart a hátrahagyott múltból vagy az előttünk álló jövőről beszélni.

A kolónia képlékeny álmoként lebegett előttünk.

Túl sok mindent kellett még túlélnünk, mielőtt odaérnénk.

– *Tó van a közelben* – tátogtam lassan.

Ruben összevonta szemöldökét, amíg megértette, mit mondok. Egyre ügyesebben olvasott a számról, és a fontos kézjeleket is hamar megtanulta.

Megegyeztünk, hogy minden útba eső patakban vagy tóban megfürdünk. Az utolsót négy napja hagytuk magunk mögött, és már nagyon ideje volt némi tisztálkodásnak, akkor is, ha hideg a víz.

A napnak egyre kevesebb ereje maradt, de talán megszáradna a ruhánk, ha kimosnám.

– *Meg kellene néznünk.* – Túlzottan artikulálva formálta a szavakat. – *Tudom, hogy nem rajongsz a tavakért, de ígérem, minden rendben lesz.*

Bólintottam, és mosolyogtam rá, de nem sikerült félrevezetnem. Elindultunk a tó irányába. A halszag csapott meg elsőnek bennünket, csak azután bontakozott ki a fodrozódó vízfelület. A napfény megtört a vízen, és apró fényköröket festett a parti fák barnuló leveleire.

Érkezésünkre vízimadárraj szállt fel a tóról. Nem haboztam, céloltam a puskámmal, és lelöttem az egyiküket. A lövés tompított dörrenése alig hallatszódot. A halott madár ernyedten hullott vissza, és nagy csobbanással landolt a vízben. Feszülten figyeltük az esetlegesen felbukkanó sápadtakat, de nem láttunk mozgást. A nádas ritkásabb volt, mint a Harcsa-tó körül; többé nem követem el azt a hibát, hogy nem nézek körül eléggé.

Ruben hátrafordult és rám kacsintott, hogy megdicsérjen a szép lövésért.

A parton talált uszadékfából tábortüzet raktunk. Ruben látta, milyen undorral méregetem a tavat, ezért vetközni kezdett, és magára mutatott, hogy majd ő megy először. Komisan vigyorgott rám, és kihívóan, egyesével ledobálta magáról a ruháit. Könnyedén kicsalt tőlem egy mosolyt. Nem gyönyörködhettem hosszan a testében, mert egyenesen

belegázolt a vízbe, és egy fejessel alámerült. Amikor kidugta a fejét a hideg vízből, cifrárt káromkodott, és nevetett.

Rájöttem, hogy mennyire hiányzik a nevetés a komor napjainkból.

Erős karcsapásokkal odaúszott a lelőtt kacsához. Miután elérte, nem fordult vissza, hanem a túlsó partot figyelte.

Egy ház állt a túloldalon, teteje alig látszódott ki a növények közül. Reméltem, hogy ott tölthetjük az éjszakát.

Ruben visszaúszott hozzám, ahol az ázott zsákmányért cserébe szappant nyújtottam neki.

A kacsát az úszóhártyás lábánál fogva emeltem a magasba, megkopogtattam a kemény csőrét, és gyönyörködtem tollai sziporkázó színeiben. A Harcsa-tó környékén nem éltek úszómadarak: a nagyra nőtt ragadozó halak könnyedén lehúzták őket a mélybe.

Ruben fénysebességgel mosta le magáról a koszt, akkora zajt csapva a vízben, hogy erre biztosan ugrottak volna a sápadtak, ha lettek volna.

– Te jössz, szépségem! – vacogta kifelé jövet, amikor elhaladt mellettem; szája lilára színeződött a hidegtől. Imádtam, ha így becézett. Úgy tudta mondani, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne.

A tűz mellé kucorodott, és a koszos pólójával szárította magát. Átöleltem volna, de akkor mehetett volna vissza a vízbe. Magára kapkodta a tiszta váltás ruhákat, és dideregve nyújtotta a kezét a tűz felé.

– *Már jól leszek* – tátogta. A homlokára tapadt tincsből kövér vízcsepp futott le az arcán. – *Le tudok lőni bármilyen sápadtat, ami a közeledbe merészkedne.*

Még kacsintott is a biztató mosoly mellé, majd megfeszítette az állkapcsát, mert összekoccantak a fogai. Várakozón nézett rám, amitől azonnal erőt vett rajtam a szégyenlősség.

– Fordulj el! – suttoztam, és a karomat összefontam magam előtt.

– Majd hülye leszek! Már a látványodtól is melegem lesz! Lenne szíved ezt megvonni tőlem ebben a hidegben?

Könyörgőn nézett rám, de tudtam, ha tovább kérlelném, nem ellenkezne.

Nagyokat nyeltem, de az idegességtől nem tudtam megszabadulni. A problémát nem az okozta, hogy nézni fog – az istenért, látott már mindent –, hanem hogy látni fogja, mennyire undorodom a tavaktól. Látni fogja, milyen gyenge vagyok.

Becsuktam a szememet, és vetközni kezdtem.

Akkor egyszerűsítsük le a dolgot!

Egy: meg kell fürdened, ha nem akarsz bűdös lenni!

Kettő: ha kijössz a vízből, Ruben fog melengetni téged!

Három: ami akkor történt, most nem fog. Semmi nem fog lerántani a víz alá.

Négy: erősebb vagy, mint hinnéd!

A hűvös szellőtől libabőrös lettem, de a napsütés kellemesen langyos volt. A vízből kifelé fogok igazán fázni.

Amikor kinyitottam a szememet, hátrahőköltem az orrom előtt álló Rubentől.

– Tessék! – mondta, és a kezembe ejtette a szappant. Azonnal észrevette rajtam, hogy baj van. Mielőtt olvashatott volna az arcomról, elfordultam tőle.

– Csak fél perc – ígértem, és hagytam lehullani a nyugalom álarcát. Szabályos légzésem megtört, amikor elborította a lábfejemet a jéghideg víz. Minden erőmre szükségem volt, hogy a térdemet behajlítsam, és még egy lépést tegyek befelé, majd még sokat, amíg combközépig nem ért a víz.

A sápadt lehúzó karja, az orromba toluló víz jutott eszembe. Ahogy a számból buborékok törnek a vízfelszínre, amit, hiába küzdök, nem érhetek el.

Most nincs veszély. Ez akkor volt.

Megmakacsoltam magam, és nyakig merültem. Vigyáztam, nehogy arcomat is ellepje a víz. Gyorsan megmosakodtam,

arcomat pedig kapkodva dörgöltem végig. Reméltem, hogy a könnyeket elmossa a hideg víz.

Amikor kiértem, Ruben azonnal a hátamra borította az éjszakai pulóveremet. Dideregtem, de most az egyszer nem bántam. Csak a csontig hatoló hidegre tudtam gondolni, és arra, hogy mennyire fázom. A képek viasszaszorultak oda, ahonnan jöttek.

A tűz mellett lassan kiolvadtam, bőrömről felszáradtak az utolsó vízcseppek is. Magamra öltöttem tiszta ruháimat, és Ruben ölelő karjaiba vackoltam magam. Állát a fejem búbjára támasztotta, és erősen dörzsölte a hátamat, hogy felmelegedjek. Mindkettőnk pisztolya karnyújtásnyira hevert a földön.

– Borzalmasan rossz érzés, hogy kizársz – mormogta Ruben a fülemből alig hallhatóan.

Megnyugtató a szívdobogása. Behunytam a szememet, és az illatára meg a hátamat sütő tűz melegére koncentráltam. Lassan ellazultam.

– Már nem vagy egyedül, Pippa – folytatta. – Kérlek, engedd, hogy segítsék!

– Ezek nem a te harcaid – motyogtam rekedten. – Csakis a saját akaratomon múlik, hogy le tudom-e küzdeni őket. Ne hidd, hogy nem segítesz. A jelenléted több, mint amit kívánhatnék.

– Éppen ez az – sóhajtotta. – Nemcsak jelen szeretnék lenni, hanem a része akarok lenni az életednek.

Ki akartam bontakozni az öleléséből, hogy a szemébe nézzek, de ő nem engedte.

– Kérlek, maradj!

Egy pillanatra belemerevedtem a mozdulatba, majd amikor továbbra sem engedett el, visszadőltem a mellkasára. Némi hezitálás után kezem a pulcsija alá csúsztattam, és átöleltem a derekát. Amint bőréhez értem, sokkal jobban éreztem magam.

Ruben szívdobogása felgyorsult.

– A legfontosabb része vagy az életemnek, Ruben –
suttogtam.

Esküdni mertem volna, hogy a szíve kihagyott egy ütemet.

– Akkor miért nem mondtad el, hogy az a sápadttámadás olyan mély nyomot hagyott benned, hogy csak baromi nagy szenvedés árán tudsz bemenni egy tóba?

– Miért kellett volna elmondanom? – kérdeztem vissza. – Ha elmondom, akkor sem kerülök közelebb a megoldáshoz. Nem a te gondod.

– De az én gondom is – ellenkezett. – Éppen ez a lényege annak, hogy egymás életének a részei vagyunk.

– Nem akarom, hogy miattam aggódj.

– Ha akarod, ha nem, ez már rég megtörtént. Aggódok miattad. Talán kevésbé aggódnék, ha tudnám, miről van szó. Talán nem érezném magam tehetetlen szemlélődőnek.

– Hozzászoktam, hogy mindent magamnak kell megoldanom – ellenkeztem tovább.

Az igazság valójában így szólt: *az elmúlt öt év bizonyítja, hogy nincs szükségem senkire az életben maradáshoz.* De ezt nem mondhattam ki hangosan anélkül, hogy meg ne bántanám.

– Nem is te volnál, ha arra várnál, hogy más oldjon meg helyetted valamit. De ez nem azt jelenti, hogy hallgatnod kell róla.

Belemosolyogtam a fekete pulcsijába. Gyakorlatias gondolat. Mintha tudná, hogy hogyan csalogasson ki a páncélomból.

– Megpróbálok! – ígértem. Mellkasa felemelkedett, majd leengedett a megkönnyebbült sóhajtól.

– Ez több, mint amit kívánni mernék.

Amíg száradt a hajam, elmeséltem neki, hogy mit éreztem az imént a vízben, miközben a válla felett figyelemmel tartottam a terepet.

Ruben megnyugodott.

Az csak hab volt a tortán, hogy én is jobban éreztem magam.

Leesett az állam, amikor először megláttam a házat. Kétemeletes épület volt, csupa éles kitüremkedés, tökéletes simaság és fénylő üvegfelület. A túlméretezett, vastag ablaküvegek egytől egyig a helyükön maradtak, és ahogy láttam, a tetőben sem esett kár. Az üvegre tapadt port leszámítva úgy nézett ki, mintha most végezték volna el rajta az utolsó simításokat.

– *Korábban láttam már hasonlóan jó állapotú épületeket – tátogta Ruben. – Eleinte reménykedtünk Gage-dzsel, hogy találunk élő embereket ezekben az instant házakban, de ez egyszer sem fordult elő.*

Ahogy megkerültük a házat, egy rozsdás roncsautó rondított bele a képbe, meg egy nagy csempézett lyuk, amiben a régmúlt időkben élők szórakozásból fürödtek. Az árnyékos alján nedves homok halmozódott; még nem száradt fel a reggeli harmat. Gyönyörű hely lehetett, amikor még fű és színes virágok sarjadtak a földből; mostanra csak a szívós gázcsomók maradtak.

Gyanús mozgást kerestem. A sötétített ablakok visszaverték a tükörképünket: talán pont azért nem próbáltak meg betörni ide a sápadtak, mert nem látták, hogy mi van az üveg túloldalán. Két bejárata volt az épületnek. A hátsó tolóajtóra Ruben szerint szokatlan módon manuális zárat szereltek, az elülsőre azonban retinaszkennert, ami áram nélkül nem tartotta zárva az ajtót, és úgy két másodperc alatt fel lehetett törni. A régmúlt időkben az emberek botor módon rábízták magukat az elektromos eszközökre.

Ruben úgy helyezkedett, hogy teljesen eltakarja előlem a bejáratot. Nem tetszett a dolog. Izzadni kezdtem a gondolattól, hogy az esetlegesen az ajtó mögött bujkáló sápadt nekiugorjon, én pedig még csak közbe se tudok lépni.

– Ruben! Nincs szükség erre.

Belökte az ajtót, és puskát előreszegezve benyomult rajta.

Igyekeztem a nyomában maradni. A levegő áporodott volt. A nyílászárókat tökéletesen a helyükre illesztették, mert leheletnyi réteg por sem fedte a padlót, a tágas szobák fehér falai tovább erősítették a tisztaság látszatát. Zöld növényutánszatok és hatalmas festmények próbálták otthonossá tenni a rideg helyet. Csak a digitális magazinokból tudtam, hogy az üresen maradt falrészekre mozgóképeket vetítettek, az üvegbútorok apró képernyői pedig az emberek információéhségét szolgálták ki.

Mintha csak a régmúlt idők múzeumába tévedtünk volna, mely hazug módon éppen olyan üresen kongott, mint a jelenlegi világ.

Egyesével kutattuk át a szobákat. Szándékosan nagy zajt csaptunk, hogyha sápadtak rejtőznének a házban, előcsaljuk őket. Rubennel fojtott hangon találgattuk, hogy hány tucat ember élhetett itt, aztán elhallgattunk, és ámulva fogadtuk be a látványt.

Széles üveglépcső vezetett a felsőbb szintekre. Mintha levegőn lépkedtem volna. Minden egyes emelettel lazult a görcs a gyomromban. A zajra már előjöttek volna a sápadtak.

Minden katonás rendben állt: fehér párnák a fehér ágyakon, áttetsző, falba süllyesztett szekrényajtók, vastag szőnyegek a padlón, mennyezetről függő fotelek, üveglapokból csúrt-csavart bútorok, nagyság szerint elrendezett piperés tubusok és hívogatóan tiszta kádak. Az összes szoba sarkában kicsi, fekete labda lógott le a mennyezetről.

A legfelső emeleten a puská már a nyakamban lógott, és az aggodalom helyére tiszta kíváncsiság szökött. Ruben elkezdte próbálgatni a függő foteleket és módszeresen átkutatni a szekrényeket.

Az utolsó szoba küszöbe előtt álltam. A nyitott ajtóra „Libby” feliratú táblát tartó plüssmajmot akasztottak. A falakat sárga és ezüst csíkos tapéta fedte, a földön és a polcokon

halmokban álltak a játékok: varrott állatok műanyag szemekkel, okosüveg olvasók és egy már akkor is antiknak számító faragott babaház. Legjobban az a polc ámított el, melyen csillogó hercegnőkoronák és aranykupák álltak, mintha a gazdájuk bármelyik pillanatban visszatérhetne.

Az asztalon nem a ház többi részében fellelhető digitális keretek, hanem régimódi papírfénykép állt. Egy kedvesen mosolygó nő és egy kopaszodó férfi egy szőke, csintalanul vigyorgó, tízéves forma kislányt ölelgetett rajta. A képről süttött az egymás iránt érzett szeretetük és az összetartozás, ami nekem nem adatott meg. Irigyeltem őket.

Az a kislány én is lehettem volna.

Hasra fektettem a keretet, hogy többé ne kelljen látnom. Nem volt értelme arra gondolni, mi-lett-volna-ha.

Ahogy megkerültem a baldachinos ágyat, hogy kinézzek az ablakon, észrevettem a mennyezetről lelógó zsinórt, melyet egy csapóajtóhoz erősítettek.

Padlás. Számos csodás dolgokat rejtő padlásról szóló történet tolakodott a fejembe. Egyszerűen látnom *kell*ett, hogy mi van odafent. Az erődháznak nem volt padlása, az alsó, ablaktalan szinten tároltuk a még használható holmikat. Levettem a felesleges súlyokat magamról, a puskát a hátizsákom mellé fektettem, hogyha valami gond adódna, csak fel kelljen kapnom onnan.

Meghúztam a csapóajtó zsinórját. Egy létra ereszkedett le; a három rész lassú bólintással hajlott előre és olvadt eggyé. Óvatosan, hallgatózva mentem fel.

Nem voltam felkészülve a látványra.

A tetőablakokon beszökő fény megvilágította a padlásszobát. Nem voltak itt halmokban álló haszontalan kacatok, régi bútorok, pókhálók vagy ujjnyi vastag por. Egy ágy állt a szoba közepén. Két alak feküdt rajta.

A nő szaténruhát viselt, mintha valamilyen ünnepségre készült volna. Haja fénytelenül terült szét a párnán, bőre

ráaszalódott a koponyájára, szeme helyett üres lyukak meredtek a semmibe. A férfi nagy termetű volt, szikkadt arca eltorzult, bárhogya is halt meg, nagyon fájdalmas lehetett. Elegáns inge és nadrágja harmonizált felesége öltözkével.

Elszomorodtam a látványuktól. Talán a szintetikus vírus végzett velük, vagy ki sem várták, hogy megtörténjen, és öngyilkosok lettek. Valamiért a ház legkisebb és legeldugottabb szobáját választották a távozásra. Legalább együtt voltak, és még ennyi évtized után is egymás kezét fogták.

Motozást hallottam odalentről.

– Itt vagyok fenn! – kiáltottam le Rubennek, és visszafordultam a halott pár felé. Ruben bizonytalanul elindult felfelé, de olyan lassúsággal, mintha azon az átlátszó üveglépcsőn kellene feljönnie.

Közelebb léptem az ágyhoz, és hirtelen rádöbbsentem, hogy miért ezt a szobát választották: a fejük felett lévő tetőablakon át látni lehetett az eget.

– Ha meghalok, nem akarom így végezni – jelentettem ki. – Nem akarom, hogy a kiszáradt testemet bárki lássa, vagy bárki kiáshassa a földből.

Ruben szokatlanul hallgatag volt, ami vagy azt jelentette, hogy valami nagyon letaglózta, vagy...

Megpördültem.

....nem is ő jött fel utánam.

A kislány nem sokkal mögöttem állt, fonnyadt szüleiről azonnal rám kapta a tekintetét. A levegő bennakadt a tüdőmben, mozdulatlanra dermedtem a döbbenettől: a sápadtak között nem voltak gyerekek. Az lehetetlen!

A kislány volt a képről: szőke haja rendezetten omlott vállára, térdig érő szoknyáján sárga banánok virítottak, zoknijai szegélyét csipke díszítette. Bőre fehér, bársonyos és hibátlan. A sápadtak valaha tényleg szépséges emberek lehettek. A kislány rozsdavörös karmai elnyomták az ámulatomat.

A lány barna szemében fájdalom és düh csillogott, mintha én tehettem volna a halott szüleiről. Talán ennyi időn át várt arra, hogy lejöjjenek a padlásról, vagy csak egyszerűen én voltam a rossz hír hozója.

Nem ember! Mozdulj!

– Te... – sziszegte, és felém lendült.

A kés után nyúló kezem megállt a levegőben. A kislány kihasználta a lassúságomat. Lábam megakadt az ágy szélében, mire a szörny nekem ugrott.

Az ágyra zuhantunk, felordítottam, amikor megéreztem a csontok roppanását magam alatt. Karmok szántották végig a karomat. Ruben nevét kiabáltam, mintha erőt gyűjthettem volna belőle. Próbáltam kizárni a száraz reccsenéseket és a gyűrődő szövet hangját.

A könyökénél ragadtam meg a szörnyeteg karját, és eltartottam magamtól, hogy ne tudjon többet megkarmolni. Válla lazább volt, mint amit eddig lehetségesnek hittem. Sikoltott, csattogó fogai egyre közelebb kerültek az arcomhoz. Rúgta a térdemet; felhúztam az egyik lábamat, hogy valamennyire kivédjem a támadását. Minden erőmmel eltartottam magamtól. A gyomrom felfordult a szájából áradó bűztől.

A tarkójánál fogva egy kéz ragadta meg a sápadtat. A szörnyeteg fel sem fogta, mi történik, felém kapálózott, az én életemet akarta. Ruben egy kézzel pár pillanatig a magasban tartotta, majd a falhoz vágta. A teste nyekkenését pisztolylövések követték.

Legördültem az ágyról, és összegörnyedve öklendeztem.

Ruben engem nézett, arca félelmetes volt. Az inak megfeszültek állkapcsán, szemében pedig olyan tűz égett, amit akkor láttam utoljára, amikor a Harcsa-tónál próbált a víz felszíne felett tartani.

A csend nyomasztóan telepedett ránk. A karom kegyetlenül égni, a sípcsontom és a térdem pedig szaggatni kezdett a

fájdalomtól. Mit sem számított: az imént két holttesten feküdtem. Felálltam, a falhoz sántikáltam, majd letéptem magamról a pulóvert, és megpróbáltam legyűrni az újra rám törő hányingert.

– Ne vedd le! – adta vissza Ruben a kezembe a ruhadarabot, de mintha tüzes vasat próbált volna rám tukmálni, elhúztam a kezemet. Reszkető kézzel nyúltam a hajamba, bármilyen emberi maradvány után kutatva. Hatalmas szerencsém volt, hogy semmit nem találtam benne, különben tövig levágtam volna.

Mintha valamilyen láthatatlan súly tűnt volna el a mellkasomról, végre levegőhöz jutottam.

– Beszélt – nyögtem ki.

– Elhúzunk innen, ebben a pillanatban – jelentette ki Ruben.

Csak megráztam a fejemet, és felemeltem a karomat, hogy megmutassam a legújabb szerzeményemet. Átkozódott egy sort, de a figyelmemet más kötötte le.

Egy fél pillantás elég volt, hogy felmérjem a két testben esett károkat.

Megbecstelenítetted két ember emlékét...

Hallgass! Nem az én hibám!

Megölted a szüleidet! Az a te hibád.

Hallgass!

Gyilkos!

Hallgass már!

– Nézz rám! – Ruben nagy tenyerébe fogta az arcomat, és végre eljutott a tudatomig, hogy mit kér. Artikulálva beszélt, mintha lassú lenne a felfogásom. – Elmegyünk innen!

Megint csak a fejemet ráztam.

– Mondj valamit! – Ruben hangja kétségbeeséstől csengett.
– Bármit! Kérlek, beszélj hozzám!

– Nincs több sápadt a házban.

Próbáltam szabályosan lélegezni.

– Honnan veszed? – kérdezte bizalmatlanul, és úgy méregette a lépcsőfeljárót, mintha váratlan rohamtól tartana.

– Mert csak hárman éltek ebben a házban.

– Na, és ezt meg honnan a szarból tudod? – kérdezett vissza döbbenten.

– Kép... – nyögtem, mert ahogy elkezdtem tisztán gondolkodni, a marás pokolian fájni kezdett. – A gyerekszobában csak hármójukról volt kép.

Felsóhajtott. Ő is tudta, hogy idebent biztonságosabb, mint odakint egy fán.

– Akkor valamelyik alsóbb szinten bezárkózunk, és meghúzzuk magunkat éjszakára.

Átkarolta a derekamat, de amikor észrevette, hogy sántítok, felnyalábolt. A mellkasának döntöttem a fejem.

– Mióta vagy te ennyire erős?

Nem csak arra gondoltam, hogy azt a rúgkapáló szörnyeteget egy kézzel intézte el, hanem arra is, hogy a téboly szélén akkor is megőrizte a hidegvérét, amikor nekem nem sikerült.

– Mióta valaki úgy döntött, hogy megpróbál téged elvenni tőlem. – Gyengéd csókot lehelt a homlokomra. – Mert azt soha nem fogom hagyni.

Mielőtt becsuktam volna a szememet, hogy rábízam magam, lopva megbizonyosodtam arról, hogy a kislány sosem fog utánunk jönni: a mellkasán lustán növekvő rozsdavörös folt elcsúfította szép ruhácskáját.

Reméltem, hogy a lány bárhová is került, újra találkozni fog a szüleivel.

Ruben Mack

MIUTÁN MEGGYŐZÖDTÜNK RÓLA, hogy az ágy alatt vagy a szekrényben nem rejtőznek sápadtak, az egyik emeleti,

monumentális hálósobába zárkóztunk be éjszakára. Egy székkal kitámasztottam az ajtót, hogy egy kicsivel jobban érezzem magam, és időben a kezembe kaphassam a puskát, ha valami be akarna jutni.

Persze ez is abszurd félelem volt: a házban nem volt több dög, a bejárati ajtót pedig visszazártam. Ha kitartott eddig, ezután is ki fog.

A zseblámpa pislákolni kezdett, ezért tekertem rajta, hogy ne legyünk teljesen sötétben.

Pippa megmozdult a hangra a takarók alatt. Leültem mellé az ágy szélére.

Az elmúlt pár órában a nyílt teraszon főztem, hogy ne vesszen kárba a hús. A kamrában találtam százötven éves, merev műanyag csomagolásban extrém módon tartósított borsót és zsenge répát. Ilyen kincsekért törtünk be az instant házakba Gage-dzsel, mert a Mack konzervekkel ellentétben ezek a cuccok ennyi év után is ehetőek maradtak. Mielőtt eljött a világvége, az első aggasztó előjelekre az emberek elkezdtek készleteket felhalmozni. Aztán pedig hamar meghaltak vagy sápadtakká váltak, miután a terroristák elterjesztették a szintetikus vírust. Mindenesetre ma este olyan vacsorát rittyentettem, hogy csak úgy dagadtam a büszkeségtől, és reméltem, hogy Pippa is mielőbb megkóstolhatja.

– Hogy érzed magad? – kérdeztem.

– Szomjasan – válaszolta. Adtam neki vizet a fémkulacsból, majd miután visszadőlt a párnára, megfogta a kezemet. Csak egy felszínes karcolás érte a karját, így egyáltalán nem volt annyira rossz a helyzet, mint a veteményesben. Höemelkedése lehetővé tette, de sárga szeme így is betegen csillogott.

– Kérlek, fekjüdj ide mellém! – suttopta. Levetkőztem, és bebújtam mellé a takaró alá. Még el sem helyezkedhettem rendesen, máris hozzám bújt. Fejét mellkasomhoz szorította, ép lábát átvette rajtam. Kisöpörtem a haját az arcomból, hogy ne

csiklandozzon, majd simogatni kezdtem a hátát, mert tudtam, hogy ezt nagyon szereti.

– Mesélj valamiről! – szólalt meg, és bekötött kezét óvatosan elfordította.

– Miről szeretnél hallani?

– A hegyekről. Mindig boldognak tűnsz, amikor az otthonodról beszélsz.

Elmosolyodtam, és egy puha hajtincset ujjaim közé fűztem. Nem mondtam meg neki, hogy téved. Amíg velem van, addig akár egy göcsörtös fán is eléldégléne. A gyerekkorom egy boldog szakasz volt az életemben, ezért meséltem róla szívesen. Nagy levegőt vettem, és megpróbáltam hűen lefesteni a hegyi tavaknál élő színes madarakat, és beszéltem arról a délutánról, amikor Gage megtanított kacsázni.

Akkor hallgattam el, amikor Pippa álomba szenderült. A rám boruló csendben és sötétségben némán hálát adtam a sorsnak, amiért együtt maradhattunk.

Arra ébredtem, hogy Pippa rajtam fekszik. Állát mellkasomnak támasztotta, sárga szemével fürkészően figyelt engem, szája sarka lefelé görbült. Végigsimítottam a homlokán, de nem volt láza. Kicsi arcát belenyomta a tenyerembe, majd hirtelen elszomorodott.

– Szerinted van lelkük?

– Neked is jó reggelt! Nincs még túl korán az ilyen mélyenszántó kérdésekhez?

Pippa megrázta a fejét. Hát persze hogy nincs.

– Hogy vannak a sérüléseid? – kérdeztem.

Megvonta a vállát, és legördült rólam. A takaró lecsúszott a lábáról, így megláttam lila, bedagadt térdét. Elborzadt arckifejezésemre Pippa azonnal elrejtette előlem.

– Arra hideg borogatást kellene tennünk. – Már indultam volna a rongyokért, de Pippa egyetlen érintéssel visszatartott.

– Megleszek. – Összefonta a karját maga előtt. – Mit gondolsz, van lelkük vagy nincs?

– Ez most miért ennyire fontos? – kérdeztem értetlenül. Lesütötte a szemét, úgy motyogott maga elé.

– Az a kislány...

– Sápadt – javítottam ki. – Ne most kezdj el emberként gondolni rájuk!

– Láttál már gyerek sápadtat?

Megráztam a fejemet. Aggasztó dolog volt. A régmúlt időkbeli szülők nem csak hiúk, de idióták is voltak, ha a korhatárnál fiatalabb gyerekeket ilyen veszélynek tették ki: a gyerekek szervezetét visszafordíthatatlanul tönkretette az életkapszula.

– Beszélt.

– Micsoda? – kérdeztem megrökönyödve.

– Azt mondta, *te*, mielőtt nekem ugrott.

– Az nem lehet. Az a szarság annyira tönkretette az agyukat, hogy nem tudnak beszélni.

– Folyton magam előtt látom a lá... sápadtat, és biztos vagyok benne, hogy ő mondta. Nem képzelődtem.

– Ne rágd magad ezen! Talán ez is egy olyan emlékfoszlány volt a régi életéből, ami örökre kísérti őt. – Várakozón nézett rám, hogy folytassam. – Láttam sápadtat a csuklóján lévő karórát nézegetni, pedig nem ismerik már az idő múlását. Láttam sápadtat villával és kanállal a kezében. Csak szorongatta, mintha megszokta volna, hogy ott van, pedig fogalma sem volt, hogy mire kell használni. Nem bírtam megállni röhögés nélkül. Felénk rohant, miközben az evőeszközöket lengette, mintha meg akart volna enni minket...

Pippa elfintorodott.

– Mindegy – hagytam annyiban a dolgot. – A lényeg, hogy emberi emlékek ide vagy oda, megölt volna, ha hagyod.

– A kislány volt az első, akit láttam, hogy milyen volt azelőtt – mondta Pippa halkan. – Szerető családja, háza és játéakai voltak. Libby valamikor itt élt ezen a földön, és miután

eljött a világvége, és szörnyeteggé vált, kivárta azt a másfél évszázadot, hogy feljuthasson arra a padlásra.

Az életkapusza addig életben tartja őket, amíg le nem merül, és a dög elég vízhez jut. Ha a sápadt sztázisba kerül egy tökéletesen csendes, időjárástól védett helyen, mint mondjuk ez az instant ház, az élete ki tudja, mennyi időre kitolódik.

– Pippa, ezt ugye nem go... – Elharaptam a mondatot. Nagyon is komolyan gondolta, amit mondott. Nem nézett rám, de nem azért, mert nem érdekelte, hogy mit gondolok. Az egyik párna csücskét babrálta idegességében. Megfogtam a kezét.

Én is tudtam, hogy a sápadtaknak a régmúlt időkben éppen olyan – na jó, ezerszer kényelmesebb – életük volt, mint nekünk. De hiúk voltak, és megfizették az árát, amikor megfertőződtek.

– Ne kezdj el emberként gondolni rájuk! Az mindent sokkal nehezebbé tenne. Embert nem ölünk, de sápadtat muszáj, ha életben akarunk maradni.

– Még mindig nem válaszoltál a kérdésekre – állapította meg szigorúan.

Felsóhajtottam, és megpróbáltam összeszedni a gondolataimat.

– Amikor a szemükbe nézek, könyörgést látok. Azt akarják, hogy megszabadítsam őket a szenvedéstől, mert gyengék ahhoz, hogy ezt maguk megtegyék. Azért dühösek, mert ennyi ideig abban a testben kellett rostokolniuk. – Keserűen elmosolyodtam. – Ha tényleg nem lenne lelkük, nem könyörögnének.

– Talán igazad van – mondta enyhe megkönnyebbüléssel. – Apa egyszer azt mondta, hogy a sápadtak belebetegedtek abba, hogy ők már nem emberek.

Az én apám is valami hasonlót mondott még régen, amikor még mindannyian a vacsoraasztal körül ültünk.

– Képzeld el, Benny, hogy a saját fejedben ragadsz, időnként homályos emlékek és érzések villannak fel. Mintha hiába próbálnál emlékezni, nem rajtad múlna, hogy mi jut eszedbe. A testedet egyszerű ösztönök irányítják, mint az éhség és a szomjúság, no meg persze a düh. A soha meg nem szűnő düh. Ha találkozol egy emberrel, akkor több mindenre emlékszel, és rájössz, hogy mit veszítettél. Ez pedig mindennél jobban fáj neked.

– Jobban érzed magad? – kérdeztem, miután elhessegettem az emléket. Bólintott. – Számíthatok rád, ha sápadttámadásra kerül sor?

Elfintorodott, és belém csípett.

– Héé! – húztam el a karomat felháborodva.

– Ne is kérdezz ilyen hülyeséget – rótt meg, de mielőtt megbökhett volna, villámgyorsan leszereltem egy csókkal. Az első meglepetést követően ép kezével a nyakamba csimpaszkodott, és megcsókolt.

Hirtelen a világ egyáltalán nem tűnt olyan zordnak, mint amilyen valójában volt.

Megegyeztünk, hogy addig maradunk, amíg a lábáról el nem tűnik a duzzanat. Persze néhány órával ezelőtt, a sok takaró között, egyáltalán nem úgy tűnt, mintha lenne olyan testrésze, ami nem funkcionálna tökéletesen.

Lementünk a földszinti ebédlőbe, ahol felszolgáltam Pippának az előző nap főzött kacsaragut. Annyira ízlett neki, hogy az első pár falatnál egymás után osztotta a csókokat. Elhatároztuk, hogy, megpróbáljuk a vándorlás alatt leadott súlyunk nagy részét visszaszedni. Pippa soványabb volt, mint amikor megismertem; élesebben látszódtak a bordái, csigolyái kidudorodó sormintát adtak a hátán.

Miközben Pippa a második adag ragut pusztította, széthajtogattam a térképünket. A kiszállított zöldborsókonzerven megtaláltam a ház koordinátáit, és az alapján szerettem volna belőni a pontos helyzetünket.

Én még az utakat és városneveket figyeltem, amikor Pippa rámutatott egy pontra.

– Ez lesz az – jelentette ki, és belapátolta a maradék ebédet. Lopva egyeztettem a koordinátákat, és tényleg igaza volt.

A ház meglepően közel esett a fekete vonalhoz, amit még a felmenőim húztak a térképre. Azt jelezte, hogy közeledünk a Vörös erdőhöz.

A sík vidéken gyorsan haladtunk, de a hegyek lassítani fognak minket. Azzal nyugtattam magamat, hogy Pippa kevéske sápadtmarásának is elégnek kell lennie. Az apránként legyőzött fertőzések talán megerősítették a mérgezés ellen. Ha le is gyengül az erdőben, a kolónián lesz ellenszer. Muszáj átvágnunk az erdőn, különben a horda utolér minket.

A térképre rajzolt fekete határt néztem.

– A Vörös erdő közelebb lehet, mint gondolnánk.

Az ajtón bekukkantva láttam, hogy Pippa az egyik csepp alakú, mennyezetről alálógó fotelben üldögél. Látszólag jól tartotta magát, nevetett, beszélgetett, és mindent elkövetett, hogy megtevésszen. De ahányszor csak magára hagytam, vagy azt hitte, nem figyelek, azonnal elkomorodott, és valamelyik otthonról hozott holmi után nyúlt. Most is ott feküdt az ölében a halászos könyv, melyet már oda-vissza fújhatott, annyiszor elővette. Nem olvasott, hanem az ablaküvegen végigfolyó esőcseppeket figyelte. A ház hangszigetelése miatt a kinti világ némának tűnt. Ideért az ősz: a gyors, hangos zivatarokat felváltották a mindent átázató, nehéz esők.

Két napja időztünk itt, de egyikünk sem sürgette a továbbindulást. Pippa lába meggyógyult annyira, hogy akár fusson, ha szüksége lenne rá, de egyikünk sem akart csúszós fán aludni a hideg éjszakákon. Inkább megvárjuk, amíg szárazabbra fordul az idő.

Visszahúzódtam az ajtóból, és némi zajt csaptam, hogy úgy tűnjön, most jöttem fel a földszintről. Pippa rám mosolygott, ahogy beléptem.

– Találtam lőszert, így vihetünk magunkkal utánpótlást.

– Remek.

Pippa helyet csinált maga mellett a fotelben, és hozzám bújott, amint leültem. Felvettem a halászos könyvét, átpörgettem a lapjait.

– Miről szól?

– Az emberi akaratról – válaszolta, és kikapta a kezemből.

– Miért olvasod el újra és újra? – kérdeztem. Pippának nem volt szüksége külön leckékre emberi akaratból.

Válasz helyett felütötte a könyvet az első oldalon, és olvasni kezdett.

Beleborzongtam bűgő hangjába. Lassan ejtette ki a szavakat, mintha mindegyiket a lehető legtokéletebben akarná megformálni. Rádöbbsentem, hogy amikor beszélgettünk, mindig enyhe bizonytalanság volt a hangjában; talán attól félt, hogy nem találja a helyes szavakat. Néha nem is tudott megszólalni, mintha a hangszálai cserbenhagynák: öt év némaság nem tűnhet el nyomtalanul.

Lassan ringatóztunk a fotelben, Pippa felolvasott, én pedig csukott szemmel hallgattam. Úgy éreztem, az írott történeten keresztül saját magáról is mesél.

Pippa Kenn

KÉT NAPJA HAGYTUK HÁTRA AZ INSTANT HÁZAT. A felszerelésünk nehezedett, több élelmet és lőszert hoztunk magunkkal, mert féltünk, hogy a miegeni génközpont környékén nem lesz utánpótlás.

Az erdő megtelt színekkel, az ég kitisztult, a piszkos esőfelhők továbbvonultak, a levelek pedig sárgába és vörösbe fordultak. Őszi avarszag lengte be a levegőt. A házból kölcsönzött gumicsizmáink cuppogtak a sárban, így nem tudtunk hangtalanul osonni az erdőben.

A térdem még mindig nem volt tökéletes, de Rubent nem fárasztottam ilyesmivel.

Egyszer sem támadtak ránk sápadtak. Néha láttam egyet-egyet, de olyan messze tőlünk, hogy nem jelentettek ránk veszélyt.

Mindketten tudtuk, hogy a horda napról napra közelebb ér hozzánk.

Aznap reggel óta szójátékot játszottunk, hogy gyorsabban teljen az idő. Ruben legalábbis ezt mondta, de szerintem ez az egyik trükkje volt, hogy ne hagyjon magamba fordulni. Legnagyobb csodálkozásomra nem zavart a dolog.

Ruben kitalálta a „pillangóúszás” feladványomat, most neki kellett gondolnia. Összevont szemöldökkel koncentrált, hogy hasra ne essen a nagy sárban. Míg ő küszködött, nekem egyáltalán nem okozott problémát a csúszós talaj.

– *Gondoltam* – tátogta, és huncutul elmosolyodott.

Előrefordultam, és megakadt a szemem valamin a távolban. A szívem nagyot dobbant, azonnal megdermedtem. Egy test hevert a földön. A legközelebbi fatörzshöz lapultam. Ruben némi fáziskéséssel mellém vetődött. Előkészítette a fegyverét.

– *Hányan vannak?* – kérdezte.

– Ez... nem sápadt – suttogtam. *Ezt nem hiszem el!*

– Mi van? – kérdezett vissza hitetlenkedve, és ő is óvatosan kidugta a fejét a törzs mögül.

– Csak fekszik. Egy ember. – Valami nem volt rendben azzal az emberrel. Nagyobbnak tűnt, mint amilyennek lennie kellett volna. Legnagyobb meglepetésemre Ruben felordított.

– Mi van, ha többen is vannak? – förmedtem rá, de azért én is kikandikáltam, hogy lássam, mi történik. Semmi sem mozdult, és a növényzet nem volt olyan sűrű, hogy ne szúrtam volna ki még egy ekkora alakot.

– Ez egy óriás – suttogtam.

– Biztos vagy benne? – kérdezte, mire bólintottam. Ruben maga elé meredt, és valamin lázasan törte a fejét.

– Én megyek elől – jelentette ki ellentmondást nem tűrően – , ha azt mondom, állj, akkor tedd azt!

– De...

– Ígérd meg! – követelte.

– Rendben! – mondtam durcásan. – De miért?

– Mert azt hiszem, tudom, mi ez.

Ruben sarkon fordult, és puhán surranva, a fegyverét előreszegezve elindult a test felé. Talán a veszély tette, de sokkal magabiztosabban mozgott, mint néhány perccel korábban.

Ahogy közeledtünk, rothadó hús bűze csapta meg az orromat.

– Ez hatalmas! – fakadtam ki újra, és ügyeltem rá, hogy még véletlenül se vegyek az orromon levegőt. Korábban nem gondoltam volna, hogy egy emberi test ekkora is lehet. Hatalmas, kézzel varrott cipőt viselt, lapátkezén hat göcsörtös ujjat számoltam meg.

Ruben intett, hogy álljak meg.

– Pippa, nem hinném, hogy ezt látnod kellene. – Arcára rettenet ült ki, szájára szorította a kezét, hogy ne hánnya el magát.

– Állatok marcangolták szét? – Ha Ruben sem bírja gyomorral, akkor az valami igazán förtelmes dolog lehet.

Megrázta a fejét, de még mindig nagyon koncentrált.

– Akkor?

– Ez egy génroncs – lehelte, és letörölte a rosszullettől kicsorduló könnyeket szeme sarkából.

– Egy mi? – kérdeztem. Nem emlékeztem, hogy valaha is hallottam volna génroncsokról. Összeszorítottam a számat, és előreléptem, mielőtt Ruben megakadályozhatott volna benne.

Elakadt a szavam, amikor a lényt teljes egészében megláttam.

Az óriási férfinak két feje nőtt; arcvonásai elnagyoltak voltak, széles orrokhoz vastag szájak párosultak. Az egyik

orrlyukból egy húsos féreg lassan előre-hátra gördült. Az óriás szája nyitva volt, kilógó fogaira rászáradt a vér. A fehér arcfesték lekopott az arcáról, bőre hullaszürke volt alatta. Vékony kabátja ráfeszült, bordái előreugrottak, mintha a szervei majd szétfeszítenék a mellkasát.

– A mérgezés tette? – suttogtam. Már azelőtt meghalt, hogy elérte volna a Vörös erdőt? Vagy éppen csak kikeveredett onnan?

Ruben magához húzott. Erővel próbálta elfordítani a fejemet, de lesöpörtem magamról a kezét.

Az óriás megmozdította egyik fejét, és néhány centire felemelte a földről, tekintete fájdalommal volt tele.

– Segítenünk kell neki! – bömböltem Rubennek, és már indultam volna, ha nem tart vissza.

– Őlj meg! – nyöszörögte az óriás. Olyan erőteljesen ráztam a fejem, hogy beleszédültem. Ruben szorítása erősödött.

Nem sápadt vagy! Képtelen vagyok rá!

Ruben távolabb penderített a testtől.

– Indulj abba az irányba, ahonnan jöttünk! – parancsolta, de arca sápadt, hangja pedig rekedt volt. Kerülte a tekintetemet, mintha nem akarta volna, hogy valamit lássak a szemében. – Indulj már! – ordított rám, és megragadta a nyakában lógó puskáját.

Gépiesen sarkon fordultam és arrébb tántorogtam. Amikor már egy lépést sem voltam képes tenni, az egyik fatörzsnek dőltem.

– Sajnálom! – suttogta Ruben elcsukló hangon.

A lövés tompa hangjára megállíthatatlanul zokogni kezdtem.

Ruben Mack

AZ A GÉNRONCS SOKKAL EMBERIBB VOLT, mint bármelyik sápadt; amivel valaha is találkoztam. Ez a gondolat kiirthatatlanul fészkelte be magát a fejembe.

A mérgezés ölte meg azt a szerencsétlen torzszülöttet. Legalábbis az egyik felét.

A másikat én.

Nem szabadultam meg a kérdéstől: Pippa leheletfinom hegei megvédik őt a Vörös erdőben, vagy túl kevés sápadtfertőzést győzött le, hogy ellenálljon a mérgezésnek? Lesz elég menedék, ahol megpihenhetünk?

Találtunk egy barlangot, ahol meghúztuk magunkat éjszakára.

Ágakkal próbáltam álcázni a bejáratot, de máskor nem lettem volna elégedett azzal a gané munkával, amit végeztem. Ha most rajtunk ütnének a sápadtak, nagy valószínűséggel fölénk is tudnának kerekedni. Egyikünk sem volt képes örködni, sem aludni vagy enni. Biztos voltam benne, hogy soha nem felejttem el a génroncs könnyörgő tekintetét.

Pippa az ölemben nyugtatta a fejét, és velem együtt a tűz lángjait bámulta. Elapadtak a könnyei, már nem rázta sírás, én mégis tovább; simogattam hosszú haját.

– Ismertél közülük egyet? – kérdezte halkán. Megnyugtató volt a hangját hallani. Azt kívántam, bárcsak újra felolvasná azt a nyomorult könyvet.

– Nem – válaszoltam. – Kiskoromban, ha rosszul viselkedtünk, a szüleink azzal fenyegettek minket, hogy a génroncsoknak szolgálnak fel ebédre.

– Gyerekeket esznek? – kérdezte Pippa, és tágra nyílt szemmel nézett fel rám. Halványan elmosolyodtam a hiszékenységen.

– Dehogy! Téged sosem fenyegettek azzal, hogy boszorkány vagy ördög kezére adnak, ha nem teszed, amit mondanak?

Értetlenül meredt rám, majd újra a tűz felé fordult.

– Az apám soha nem adott volna senkinek, még akkor sem, ha rosszul viselkedtem.

Nem akartam elmagyarázni a fenyegetés mögött húzódo nevelő szándékot, ezért inkább továbbléptem.

– A génroncsok felmenői életkapszula és génmanipuláció nélküli emberek voltak, akik olyan elszigetelt közösségekben éltek, hogy a vírus nem jutott el hozzájuk. De a Vörös erdő mérget messzire fújja a szél, és a generációk alatt kifejtette rájuk a hatását. Óriássá nőttek, testük elkorcsosult, genetikai és fejlődési rendellenességeik lettek...

Elharaptam a mondat végét, és nagyot sóhajtottam.

Ezek szerint mégiscsak valóság.

– Honnan tudsz minderről?

– A szomszéd család egyik felmenője a génroncsok után kutatott. Állítólag annyira tisztelték őt a szabályos vonásai miatt, hogy királyuknak fogadták. A szomszéd gyerekeknek úgy mesélték, hogy az én egyik ükapám volt, szóval egy idő után már csak családi vicc lett belőle.

Pippa hümmögött, és az ujjával mintákat kezdett rajzolni a porba. Folytattam:

– A cipője kopott volt, mint egy vándornak, pedig a génroncsoknak nagy kockázatot jelent elhagyni a területüket: nem bírják a mérgező Vörös erdőt, és ha megmarja őket egy sápadt, akkor abba belepusztulnak. Gage-dzsel egyszer annyira közel merészkedtünk az északi hágókhoz, hogy érintettük a területüket. Botokra tűzött, hatalmas, torz koponyákkal és a fákról lelógó, szélben összekoccanó csontokkal akarják távol tartani a betolakodókat.

– Vagy a szellemeket – magyarázta Pippa elmerengve. – A génroncsnak festett arca volt, mint a bennszülötteknek nevezett valamikori embereknek. A könyvek szerint sárból épült házakban éltek, hegyes botokat szurkáltak az orrukba és a fülükbe, és megették az ellenségeiket.

Elhallgattam, amikor Pippa megremegett. Talán az utolsó pillanatban fojtotta vissza a feltörni készülő könnyeit. Feljebb húztam rajta a takarót, mintha a meleg megvédkedhetne volna a szomorúságtól.

– A fejemben visszhangoznak a szavai – mormolta.

Nekem a hang, ahogy a golyó átszakította a fejét...

Pippa felült, és a szemembe nézett. Ajka lebiggyedt, szemhéja duzzadt és vörös volt a sírástól. Amióta magunk mögött hagytuk az erődházat, kétségbeesetten próbálta összeszedni magát. A pajzson, ami éveken át megvédte a teljes széthullástól, óriási repedést ütött a kinti bizonytalanság.

– Soha nem szabadott volna látnunk ezt a haldokló génroncsot – motyogta.

– Elvettem az életét!

– A helyében én is könyörögtem volna a halálomért.

Pippa érintése nélkül azonnal fázni kezdtem, és mintha ő is pontosan ugyanezt érezte volna, közelebb húzódott hozzám, majd meleg tenyerét a nyakamra fektette. Megragadtam a kezét, és az arcomra szorítottam, majd gyengéden megcsókoltam a bőrét.

Közel hajolt hozzám, és a fülembé suttogetta:

– Ha a mérgezés ugyanezt tenné velem – a gyomrom görcsbe rándult –, kérlek, ne engedd, hogy szenvedjek!

Nem nézett rám, nem várt választ. Befészkelte magát az ölembé, én pedig belefúrtam az orrom a hajába. Pippa szavai súlyosabbá tették a félelmemet.

Nem fogom engedni, hogy ez történjen velünk!

Szorosan összeölelkezve vészeltük át azt az éjszakát.

Pippa Kenn

AZÓTA NEM ALUDTAM ILYEN JÓL, hogy magunk mögött hagytuk az erődházat. Nem nyitottam ki egyből a szememet,

hogy minél tovább velem maradjon az álom megnyugtató tudatlansága.

Két napja időztünk a barlangban. A génroncsot eltemettük; enyhült a keserűségünk, amikor rájöttünk, hogy valamilyen emlékbe kapaszkodott az utolsó pillanataiban: még halálában is egy bőrszalagra fűzött, csontból faragott, fa alakú medált szorongatott.

Rubent jobban letaglózták a történetek, mint ahogy kimutatta. Sokszor bámult a barlang szájának irányába, kevesebbet evett, és jóval kevesebbet beszélt, mint máskor. Ilyenkor elég volt egy érintés, hogy kizökkentsen, és egy csók, hogy emlékeztessen, ott vagyok neki.

Ha otthon lennénk, minden egyszerűbb volna. Az erődház megnyugtató szaga, a falakba ivódott múlt, az egymás mellett sorakozó könyvek, a konyhában készülő ételek színe és íze mind-mind segített volna önmagam maradni.

Tudtam, hogy mennyire erős tudok lenni, és bántott, hogy idekinn nem voltam az.

Hátrahagytam ezt a részemet, de nem telhetett el úgy nap, hogy ne emlékeztessen magam, ha Ruben egyedül kel útra, sokkal többet vitt volna el belőlem.

A barlangbelső felé fordultam. Ruben épp egy halom almát és körtét szeletelt fel cikkelyekre.

– Nem messze innen találtam néhány gyümölcsfát. – Szeme alatt sötét karikák húzódtak a fáradtságtól. – Nem a legtökéletesebbek, már nem ropognak, de legalább lédúsak.

Én ahhoz értettem, hogy miként kell zöldségeket termesztetni, Ruben pedig ahhoz, hogy miként találjon ehető növényeket útközben. Rámosolyogtam, mire ő kimutatott a barlangból. Egy nyúzásra váró döglött nyúl lógott fejjel lefelé az egyik közeli faágról.

– Nyúlhús – kiáltottam. Már a látványtól is összefutott a nyál a számban.

– Tudom – mondta elégedetten. – De előtte szeretnék mutatni valamit.

Az egyben lehámozott almahéjat kezdte el rágcsálni, majd előhúzott egy réginek tűnő papírlapot a táskája egyik lapos zsebéből. Óvatosan széthajtogatta, és vetett rá egy pillantást, mielőtt átnyújtotta volna nekem. Végigsimítottam az ismerős macskakaparáson.

Neheztelően Rubenre pillantottam, aki halálos nyugalommal az egyik szelet almát tüntette el a másik után.

– Ezt honnan szerezted? – kérdeztem vehemenssen.

– A táskád bélése alatt volt. Vagy becsúszott oda, vagy valaki oda rejtette. – Rezzenéstelen arccal elvette a táskámat, kivett belőle néhány holmit, és megmutatta a rést, amin keresztül be lehetett nyúlni a táska belső és külső anyaga közé. – Az instant házban vettem észre, amikor próbáltam a lehető legtöbb kaját belegyömöszölni, amíg te meleg ruhák után kutattál. Eszembe jutott, amit mondtál a kitépett naplóoldalakról. Kormos a sarka, a többi lapot biztosan elégették.

– Miért nem mutattad meg korábban?

– Ha elolvasod, megérted. Elég szomorú ahhoz, hogy elrontsa a kedvünket. – Keserűen felröhögött. – Amikor eljöttünk a házból, túl jó volt a helyzet, de most...

Ahogy a dátumra néztem, azonnal tudtam, hogy Victor Kenn naplójának legelső oldalát tartom a kezemben. A megsárgult papíron több sor is elmosódott, és még több sort Victor satírozott át.

2057. augusztus 29.

Nagypapa, igazad volt! Honnan tudtad?

Most áldom az egyetemi lustaságom, amiért kézírást vettem fel a szabad kreditjeim terhére, különben sehogyan sem tudnám megörökíteni az itt történeteket. A füzetekért és a tollakért köszönet a helyi idősök otthonának. Most, hogy papírra írok,

~~mint te, nagypapa, semmi sem tűnik valóságosnak. Talán mindjárt felébredek!~~

~~Jézusom! Mi van, ha soha nem ébredek fel, és örökre itt ragadok?~~

Úgy érzem, megőrülök, ha nem adom ki magamból a felgyülemelő szavakat és a rettegést, hogy milyen kiszámíthatatlan a jövő.

~~Rohadtul félek a haláltól!~~

Tizenhat nap telt el a világvége kezdete óta.

Két nappal a vírus elterjedése után mindenki meghalt, aki nem részesült génkezelésben. Fertőzött terroristák jelentek meg a metrón, a köztereken, irodaházakban vagy akár az iskolákban.

Elég volt egy kézfogás vagy egy tüsszentés is. A szájmaszk, a kézmosás vagy a vitaminok nem segítettek senkin. Nem tudtunk gátat szabni a vírusterjedésnek. Olyan volt, mintha egyik pillanatról a másikra mindenkit megmérgezték volna. ~~Először fejfájás, aztán vér... minden csupa vér. Iszonyatos fájdalmuk volt. A szerencsések órákon belül meghaltak, a többiek napokig üvöltöttek és sírtak. A fájdalomcsillapítók csak rövid ideig segítettek. Még mindig hallom a hangjukat.~~

Miután megszűntek a tévéadások, összeszereltem egy rádiót, és hosszas keresgélés után két csoport adására is rátaláltam. A hírek arról számoltak be, hogy az összes nagyobb városban felütötte a fejét a vírus. Az egész világon futótűzként terjedt el. A terroristák teljesítették a fenyegetést, megszabadították a földet az istenkáromlóktól.

Miután kapcsolatot létesítettünk velük, egy csoport elindult innen egy Miegenhez közeli, fallal körülvett városba, egy másik pedig az ellenkező irányba, a hegyek felé. Ott elszigetelt csoportok vackolták be magukat, karanténba zárják az újonnan érkezőket. El fognak bukni. Már most százezres táborok buktak el.

~~Báresak...~~

Az energiaellátás a gének központján kívül akadozik. Két napelemet az induló csoportok elektromos járműveire kötöttem, hogy célba érhessenek. A másik kettővel biztosítani tudom a központ korlátozott energiaellátását. Mi, többiek, attól tartok, örökre itt ragadtunk.

(...)

Az újjászületésem alkalmából kapott erődház állt a nagypapa által megadott koordinátán. Az a ház a családomra és az örökségemre emlékeztet. Másoknak ennyijük sem maradt.

~~Bárcsak sikerült volna akkor, bárcsak elég erős lettem volna...~~

A zokogás mostanra néma csenddé változott. Az emberek maguk elé meredve ülnek a közösségi termekben. Mások sírokat ásnak a fák alatt, megint mások az erőforrásainkat osztják be, és próbálnak előre tervezni. ~~Hazudnak. Nincs előre. Csak vissza a középkorba.~~

(...)

Megtörténtek az első öngyilkosságok. Mark is feladta, miután a felesége elment az egyik menekülő csoporttal. ~~Képtelen vagyok...~~

(...)

~~Nem hinném, hogy sokáig bírnám tovább.~~

Rubennek igaza volt az időzítést illetően. Egy napsütéses, gondtalanul boldog napot biztosan elrontott volna ez a naplórészlet. Próbáltam figyelmen kívül hagyni Victor Kenn tébolyult gondolatait. A napló többi részét szinte betéve tudtam, így azt is, hogy Victor később összeszedte magát, és a bukott világ ellenére is sikerült megbirkóznia az élettel. Eddig nem tudtam, hogy a jövőlátó Mark Mavis hogyan halt meg. Victor rengeteget írt róla a későbbiekben, de a halála körülményeit soha nem hozta fel többet.

Talán tényleg csak a kezdet nehéz.

Órákkal később, amikor már mindketten jóllaktunk a csotról leomló, szaftos sült hússal, és degeszre ettük magunkat almával és körtével, csak heverészünk a barlangban.

– A felmenőid ezek szerint Chester Creekből mentek a hegyekbe – köszörültem meg a torkomat.

Ruben kék szemével engem vizslatott, és óvatosan bólintott.

– Bárcsak a te felmenőiddel együtt a kolóniát választották volna – mondta halkán. – Akkor minden sokkal egyszerűbb lenne. Ha mindketten oda születünk, korábban megismerhettelek volna...

Elpirultam, és megragadtam a kezét. Teljesen felesleges volt azzal foglalkozni, hogy mi-lett-volna-ha, de mégis belementem a játékba.

– Lehet, hogy akkor ki nem állhatnálak.

Ruben hátravetette a fejét és felnevetett, én pedig beleborzongtam a hangjába.

– Kezdetben lehet. – Vigyorgott. – De aztán képtelen lennél ellenállni a sármomnak.

Bosszús arcot vágtam, mintha igazán nagy pimaszságot mondott volna. Elrántottam a kezem, de rászorított az utolsó pillanatban.

– Csak vicceltem! Csak vicceltem! – visszakozott nevetve, és még a könnye is kicsordult nagy jókedvében. Próbáltam visszafojtani a nevetést, de nem sikerült. Ruben kihasználta ezt, az ölébe húzott, és puszit nyomott az arcomra. Szeme csillogott, ahogy egy elszabadult tincset igazított a fülem mögé.

– Mi összetartozunk.

Lehajolt hozzám és megcsókolt. Bárcsak megállt volna az idő, hogy örökké tartson a pillanat!

Ruben Mack

– A VÖRÖS ERDŐ EGY KÜLÖNÖS ŐSZI ERDŐ, mely egész évben skarlát, bordó, cinóber és a vörös ki tudja, milyen testvérszíneiben pompázik. Ameddig a szem ellát, a szikrázóan kék ég alatt tűz nélkül izzik a vörösbe borult táj. Csend honol: a rovarok némák, ha fúj a szél, a levelek hangtalanul simulnak egymáshoz. Talán az idő is megáll. Ámulva térnek be ide az óvatlanok, vörös avarszőnyegen lépkednek nesztelenül. Édes, álmosító illat száll a levegőben, melytől boldogok a vándorok: többé nem gyötri őket sem éhség sem szomjúság. Leheverednek, nem tudják, ha így tesznek, soha nem ébrednek fel. Halálukban is mosoly van az arcukon. Kit sápadt mart meg, nem bágyad el...

Gage sosem hitt a Vörös erdő meséjében, kinevetett, ha én megijedtem.

A mesék a szolárlámpás fénye és anya óvó karja mellett csak játéknak tűntek.

Az első vörös fa.

Pippa messziről észrevette. A fiatal fa eltörpült a többi között, szénfekete törzse fényes és sima volt, lombozata úgy bomlott szét, mint egy japán legyező. Rozsdavörös levelei elfeketedtek az erek mentén.

A fa szomszédai haldokoltak. A vörös fa felé hajló ágaik már kopaszak és szárazak voltak. A kihajtó, fákká terebélyesedő vörös magoncok lassan megfojtották az egészséges fákat. A halottak helyét pedig újabb mérgezők vették át.

Így terjeszkedett a Vörös erdő. Egy napon bekebelezi majd az egész világot.

Pippa a kezembe csúsztatta a kezét, és az egyik fához vezetett, melynek lehúzott a tövébe.

Bénultan elővettük a térképet, és megkerestük, merre vagyunk. Messzebb voltunk a Vörös erdő feltételezett határától, mint képzeltem.

Pippa lehúzta a kesztyűjét, és egy új, képzeletbeli vonalat húzott az ujjával; körmét éppen úgy fekete kosz keretezte, mint az enyémet. A mérgező erdőség tovább terjeszkedett, vagyis még hosszabb lesz az út...

Talán Pippának mégsem elég ellenálló a szervezete, hogy kibírja a mérgezést. Talán nem győzte le elég sokszor a sápadtak fertőzését. Tudtam, hiszen alig volt heg a testén.

Pippa a térdemre fogott. Észre sem vettem, hogy idegességemben topogtam a lábfejemmel.

A lehető leggyorsabban kellett átvágnunk a területen. Bárcsak ne lenne a nyomunkban az a nyomorult horda! Akkor megkerülhetnénk az egész Vörös erdőt, még ha ez hetekbe is telne.

– *Indulhatunk?*– kérdeztem.

Pippa csak megszorította a kezemet.

Pippa Kenn

A LEGJOBB GÉNEKET ÖRÖKÖLTEM A FELMENŐIMTŐL. Apa legalábbis minden megfázáskor ezt mondogatta, amikor a forró teáját kortyolgatta és az orrát fújta. Alig emlékszem a gyerekkoromban sebesen, enyhe tünetekkel lezajló betegségekre. Mióta az eszemet tudom, nem gyötört köhögés vagy tüsszögés, az apró, még számomra sem látható organizmusok nem okoztak hasfájást, sőt, még csak a térdemet sem ütöttem be. *Azon* a napon változott meg minden. Amíg az a sápadt meg nem mart, sosem értettem, hogy mit jelent a fájdalom vagy a láz.

A fejem már azelőtt hasogatni kezdett, hogy elhagytuk volna az utolsó küszködő, élő fát. Mintha egy láthatatlan erő belülről akarná szétfeszíteni a koponyámat. Nehezen ment az összpontosítás, a távolabbi fák elhomályosultak előttem. Nem

néztem Rubenre, rettegtem, hogy egyetlen pillantásomból kiolvasná az igazságot.

A sápadtmarások nem edzettek meg eléggé, hogy élve kerüljek ki a Vörös erdőből.

Ruben Mack

KÉT NAPPAL KÉSŐBB MÁR CSAK VÖRÖS FÁK VETTEK KÖRÜL MINKET. A határvonal rég elmosódott, észrevétlenül csusszantunk át egy kopaszodó őszi erdőből egy másikba. Egy rémálomba. Pippa előttem lépdelt. A megszokott hallgatása elhallgatássá változott, de talán az erdő miatt valótlan dolgokat képzeltem.

Sziszegtem Pippának, mire rögtön hátrafordult. Hunyorgott, és sápadtakat keresett, mielőtt rám nézett volna. Szeme körül sötét karikák húzódtak. Elértük a vándorlás első holtpontját: a folyamatos fáradtságot és éhséget. A mélypont, a *mindenmindegy* állapot, sokkal veszélyesebb lesz ennél. Akkor az ember túl közel kerül ahhoz, hogy feladja.

A tisztásra mutattam, ahol éppen áthaladtunk.

– *Ideje lenne letáborozni. Sötétedik* – tátogtam. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor ledobta magáról a hátizsákját. – *Legalább a hófehérek nem tudnak meglepni minket.*

Úgy világítanak a törzsek előtt, mint lámpások az éjszakában. Egyetlenegy sem láttunk még a Vörös erdőben. Talán éppen úgy tudták, hogy el kell kerülni ezt a helyet, mint az állatok. Vagy talán róluk szólt anya meséje: mi van, ha a sápadtak számára csodás hely a Vörös erdő?

– *Hófehérek?* – kérdezte apró mosollyal az arcán. Pontosan ezt akartam elérni.

– *Gage néha így hívta őket. Miután egyedül maradtunk, Gage azzal szórakoztatott, hogy átköltötte a gyerekkorunkban*

hallott meséket. Rémmeséket gyártott a tündérmesékből. Hófehérke onnan kezdve nem ember volt...

Pippa nem figyelt rám. Lehajtotta fejét, és homlokára szorította kezét. Elé léptem, az ujjamat az álla alá téve emeltem fel a fejét.

Konokul elnézett mellettem, sárga szemén könnyfátyol fénylett, száját összepréselte.

Levettem nyakáról a puskát, hogy végre magamhoz húzhassam őt. Az enyémet épp csak oldalra lendítettem, Pippa azonnal átölelt, hideg orrát a nyakamhoz nyomta. Magamhoz szorítottam. Mindig meglepett, amikor Pippa az önuralmát feladva a karjaimba menekült. Ilyenkor, még ha nem is mondta ki, egyszerűen *tudtam*, hogy szeret.

Reszketett a hidegtől... vagy a félelemtől.

– Itt vagyok! – mormogtam a fülébe; bársonyos fülcimpáját súroltam a számmal. Jó darabig álltunk összeölelkezve, de mindhiába vártam, hogy önként elmesélje, mi nyomasztja. A hátát dörzsöltem, de a didergés nem csillapodott.

– Ma éjszaka nagyon hideg lesz – suttoztam. Ha kifújtam a levegőt, fehér pára gomolygott elő. – Tábortüzet gyújtunk.

Bólogatott, és mintha megkönnyebbült volna, hogy nem teszek fel neki kérdéseket. Vonakodva toltam el magamtól. Megesküdtem volna, hogy megszédült, ahogy elengedtem.

– Hozok ágakat, addig áss egy kis gödröt – mondtam.

Pippa bólintott, és hálásan lerogyott a táskájára. Felhúzta a lábát, és a térdén megtámasztotta az állát.

Kérni sem kellett, hogy tartsa nyitva a szemét, kezét pisztolya markolatán tartotta. Pippa álmosolyt öltött magára, amit akkor használt, ha meg akart nyugtatni. Sárga szeme szinte világított a rengeteg fekete és rozsdavörös között.

– Jól vagyok.

– Elmondanád, ha baj lenne? – kérdeztem komoly arccal.

– Megígértem, nem igaz?

– Megígérted, hogy megpróbálsz.

Nem válaszolt, csak nézett rám. Rossz érzéssel indultam el tüzelőért.

Egy valamikor viharban letört ágat vonszoltam magam után. Lehetetlen volt osonni vele: sistergő hangot adott, ahogy a földön csúszott, az összepöndörödött, száraz, vörös levelek fültépően csörögtek. Ahogy kiléptem a fák közül, Pippa a vörös fák gyűrűjében ugyanott ült szoborrá merevedve, ahol eddig.

– Pippa?! – kockáztattam meg hangosan. Letérdeltem mellé, megráztam, mire azonnal felriadt, és a pisztolya után kapott. Lefogtam a kezét, mielőtt kihúzhatta volna a fegyvert. Rám meredt, és láttam, ahogy kitisztul a tekintete. Amikor végre felismert, elsápadt.

– *Te elaludtál?* – kérdeztem hitetlenkedve.

Megrázta a fejét, és összezavarodva elfordult tőlem. Magam felé fordítottam kis arcát.

– *Dehogynem.*

A homlokára szorította a kezét.

– *Talán mégis.*

– *Te Pippa Kenn vagy!* – Felröhögtem a fáradtságtól, és a sarkamra ültem. Talán az agyamra ment ez az erdő. – *Sosem aludnál el a földön, ha én nem örködöm! Még arra sem keltél fel, hogy közeledem.*

Pippa szó nélkül félrerugdosta a vérszínű avart, elővette a kis ásót, és nekiállt az elmulasztott munkának. Mozdulatai erőtlenebbek voltak, mint máskor. Felsőhajtottam, és nekiálltam a gallyak letördelésének. Ropogott a száraz fa, az ásó fémesen pendült, ahogy a nedves földbe hasított. Feldühödtem Pippa némaságától; keserű íze lett a számnak. Egyre vehemensebben tördeltem az ágakat, összeszorítottam a fogamat a megerőltetéstől.

Reccs.

A tenyerembe hasító éles fájdalomtól felkiáltottam. Hörögve a földhöz vágtam a hegyesre hasadt ágat, és összegörnyedtem a

fájdalomtól. Átszúrta a kesztyűmet. Elakadt a lélegzetem, könny szökött a szemembe. Egy francos karcolásnak nem kéne ennyire fájni.

– A-francba-a-francba-a-francba... – ismételtem, amikor végre levegőhöz jutottam.

– Csss! – csitított Pippa.

Már előttem térdelt, olyan éber volt, mint egyszer sem, mióta útra keltünk. Óvatosan lehúzta a kesztyűt remegő kezemről. Térdre estem a seb láttán: a mély karcolás erősen vérzett, és máris duzzadni kezdett a tenyerem. Pippa acélosan tartotta a csuklómát, és már a táskában kutatott a kulacsért és gyógylevelekért.

Határozott mozdulatokkal látta el a sebet, kimosta egy kevés vízzel, és belemorzsolta a kiszáradt leveleket. Az eget bámultam, és minden erőmre szükség volt, hogy ne üvöltssek.

Pippa csak azután kezdett sírni, hogy eligazította a kötést a kezemen. Hozzám bújtt, én pedig felemeltem őt, és néhány béna lépéssel arrébb vittem, hogy még véletlenül se érhesse hozzá az ágakhoz. Vele mit tenne egy ugyanilyen karcolás? Pippát még szorosabban öleltem magamhoz. A gyógylevél hatott valamiképp, de a tenyerem még így is fájdalmasan lüktetett. Félttem, hogy jön a láz. Erősnek kell maradnom.

– Ne érij a vörös fákhöz, rendben? – leheltem.

– A méreg így is hat, Ruben – szipogta. Az ép kezemmel el akartam tolni magamtól, hogy a szemébe nézhessek, de Pippa makacsul kapaszkodott.

– Fáj a fejem.

– Fáj a fejed? – kérdeztem vissza bambán. Megérezhette, hogy elmosolyodtam, mert levegőt sem vett néhány pillanatig.

– Fáj a fejem, amióta bejöttünk az erdőbe. Sosem fájt korábban.

– Nem lehet, hogy ez csak olyan női dolog, vagy valami?

Pippa sírdogálása hirtelen nevetésbe fordult. A rohadt életbe is, ez igazi nevetés volt, de túlságosan hamar elhalt. Végre

előbújt a nyakam rejtekéből, és szembenézett velem. Esetlenül letörölgettem az arcát.

– Most ugye csak viccelsz?

– Úgy nézek ki? – Anya néhanapján erős fejfájással küzdött. Márpedig ez a női dolgos válasz fényévekkel jobb lett volna, mint a *másik* eshetőség.

Nem! – határoztam el. Ez csak egy egyszerű fejfájás.

Lejjebb csúsztattam a kezemet az arcára, és hüvelykujjammal végigsimítottam a száján.

– *Ez csak egy egyszerű fejfájás.*

– *És ha nem az?* – Kérdőn felvonta a szemöldökét. Merengtem néhány pillanatig, majd könnyed mosolyt mímelve azt hazudtam:

– *Nem lesz semmi baj.*

– *Ha mégis?* – erősködött.

– *A kolónián segítenek majd* – biztattam. – *Édesanyád hozzájutott az ellenszerhez.*

– *Hatalmas az erdő, nem hinném, hogy időben odaérünk.* – Beledőlt a tenyerembe, és becsukta a szemét. Tudtam, hogy igaza van, mégsem akartam elfogadni. Nyelt egyet, kinyitotta a száját, majd becsukta. Csalódottan megállapítottam, hogy kimondatlan maradt egy újabb gondolat. Aztán Pippa mégis megszólalt, a szó kristálytisztán csengett:

– Félek.

Beengedett valahova, ahol korábban még nem jártam.

Pippa Kenn

ROPOGOTT A TŰZ AZ APRÓ GÖDÖRBEN. A füstnek édes illata volt, akárcsak a mesebeli Vörös erdő levegőjének. A mesékben mégis vannak apró igazságok.

Mindketten bebújtunk a hálósákunkba. Ruben ragaszkodott hozzá, hogy először ő örködjön, így az ölébe hajtottam a

fejemet, bekötözött kezét finoman dajkáltam, pedig simogatás és becézgetés még semmit sem gyógyított be hamarabb. A tűz melege körbeölelt minket a farkasordító hidegben.

Az égő vörös fa édeskés füstje elringatott. A napok óta tartó rettenetes és fejfájás végre elengedett, szemhéjam elnehezült, testem ellazult. Ruben lélegzetét éreztem a nyakamon, szavai tompán csengtek.

– Álmodj minket egy gyönyörű helyre!

Ruben keze kicsúszott az enyémből, könyököm a földön koppant, és a kihajló karom *a tűzbe csapódott.*

El akartam rántani, fel akartam ugrani, kiáltani akartam...

Ruben Mack

HÖEMELKEDÉSEM VOLT, de mégis magamra vállaltam az örökösödést. Pippa fáradt volt hozzá, hogy tiltakozzon. Azt ígértem, felébresztem majd, hogy cseréljünk, de eszemben sem volt.

A fákat figyeltem, a tűz fénykorén túl minden vaksötétségbe borult. A néma csendet hallgattam, résen voltam a legkisebb rezdülésre is. Ha megtámadnának a sápadtak, nem tudnánk hova menekülni. A Vörös erdőben a fák is ellenségekké váltak.

Pippa a zsibbadó, sérült kezemet simogatta. Egyre lassabban ismétlődött a mozdulat, elmosolyodtam, hogy ilyen hamar elszenderült.

A füléhez hajoltam, reméltem, ha félálomban az én kívánságomat hallja utoljára, az elméje valóra váltja majd.

– Álmodj minket egy gyönyörű helyre!

Ellazult, elengedte a kezemet...

Karja átlendült a könyökhajlat holtpontján, és belezuhant a tűzbe. Szikrák pattantak bőrére. Felordítottam, felrántottam Pippát a földről, de még mindig nem mozdult.

Nem mozdult. Szeme üvegesen meredt a semmibe.

Letéptem magamról a hálózszakot, Pippa ernyedte testét botladozva elcipeltem a tűz közeléből. Nem történhet ez, nem, nem, nem... A tisztás szélén letettem a földre. Mellkasára szorítottam kezem, először azt hittem, a saját szívverésemet érzem. De aztán rájöttem, hogy az övé az, az ő szíve vert olyan sebesen, mint egy csapdába szorult madárnak. Szeme megremegett, rémülten nézett rám, könnyek csorogtak az arcán.

– Pippa, mi bajod? Mozdulj! Mozdulj már!

Mereven feküdt a karomban, végtagjai olyanok voltak, mint egy játék babának.

Pippa lebézult a vörös fa füstjétől.

Az ölembé húztam őt, ringattam és suttoztam. Arcára hulltak a könnyeim.

– Rám figyelj! Csak rám! A hangomra. Mindjárt elmúlik! Elmúlik!

Egy idő után már csak tátogtam a szavakat. Egymást néztük, rettegettem, hogy egyszer csak nem látom majd őt a szemében, hogy elhagy engem.

Amikor összerándult, és végre megmozdította a kezét, majd a lábát, mindketten sírtunk. Sokáig tartottam őt, amíg megnyugodott. Aztán visszamentem, eltapostam az addigra már csak pislákoló tüzet, majd zseblámpa fényénél bekötöttem Pippa felhólyagosodott kezét.

Pippa nehezen szenderült álomba a karomban. Szorosan öleltem őt, a lézészét figyeltem.

Feltámadt a szél, a földre hullott, elszáradt falevelek zörögve gördültek tova. A Vörös erdő tolvaj volt: ellopta a meleget.

Rettegettem, hogy ellopja Pippa életét is.

Pippa Kenn

NAPOK TELTEK EL.

A bénulás után Ruben vissza akart fordulni. Valójában én is vissza akartam. De hova mehettünk volna? Az erődház környékét mostanra elárasztotta a horda, és nem volt rá időnk, hogy megkerüljük a Vörös erdőt. Csak előre vezetett utunk. Ezt a kockázatot vállaltuk, amikor elindultunk.

Egy üregben aludtunk, szilárd falai mintha cseppfolyóssá váltak volna. A fejem szét akart hasadni, gyomrom kavargott, megpörköldött kezem lüktetett. Az egyetlen biztos dologba, Ruben karjába kapaszkodtam. Ruben álmában szorosabban magához húzott, én pedig becsuktam a szememet, hátha attól jobb lesz egy kicsit.

Hiába nem gyújtottunk többé tüzet, hiába vigyáztunk a fákkal, és nem ettünk a bokrok vörös bogyóiból, mégis, napról napra gyengültem. Talán még a bomló avar illata is mérgező volt.

Azok a százötven éves zöldségek már nem maradtak meg bennem. Az aszalt gyümölcs maradékát ettem, a sebgyógyító fűből kevert teát ittam, és folyamatosan kérleltem a testemet, hogy egyiket se dobja ki magából.

A táj nem változott. Kisebb-nagyobb hegyekre másztunk fel, hogy aztán völgyekbe ereszkedjünk. Sehol egy csepp zöld, vagy egyetlen szívdobbanásnyi élet; egyre nehezebben léptem, egyre nehezebben lélegeztem.

Nem voltak menedékhelyek.

Ruben gyakran elővette a térképet. Tudtam, hogy eltévedtünk, de egyikünk sem volt hajlandó hangosan is elismerni. A kisebb-nagyobb hegyek mögött egy magas hegylánc bontakozott ki, melynek egyik távoli csúcsát hó fedte.

Ruben szerint a túloldalán a kolónia vár ránk. Utolsó szalmaszálként akart ebbe a hazugságba kapaszkodni.

Mégis, hogy jövök én ahhoz, hogy elvegyem tőle a reményt?

Egyikünk sem törődött többé a fegyverekkel. Kézen fogva meneteltünk, és Ruben csak beszélt. Történeteket a családjáról

és a hegyekről, meséket, amiket az édesanyjától hallott gyerekkorában, és amiket a bátyja rémmesékké költött át. Talán rádöbbsent, hogy egyre kevesebb ideje maradt mindezt megosztani velem.

Éjszakára, mindent beborított a csend.

Talán a halál is ennyire csendes.

Féltem a haláltól.

Ruben Mack

PIPPA HIRTELEN MEGTORPANT, ÉS ARRÉBB RÁNGATOTT. A sápadtak kézjelét mutatta, majd feltartotta az ujját, jelezve, hogy egyetlen dög van előttünk. Lassan levette a hátáról az íjat, nem nézett a szemembe, de tudtam, mire gondol: rettegett, hogy nem fogja tudni felajzani. Nemcsak a kézfejen húzódo bőr miatt, hanem mert nem volt elég erős hozzá. Reszkető kezére tettem a kezemet, és megráztam a fejemet. Óvatosan kihúztam a kardot a hátamra szerelt hüvelyéből.

– *Elintézem. Maradj!*

A sápadt háttal nekünk kuporgott a földön, és gusztustalan, csámcsogó hangot hallatott. Loncsos haja nagyrészt kihullott, csontok és porcok élesen rajzolódtak ki koszos bőre alatt. Ki tudja, mióta éhezett, talán ahhoz sem volt már ereje, hogy kikeveredjen a Vörös erdőből. Mégsem adta fel.

Nesztelenül lépdeltem, a fülem zúgott. Két kézzel szorítottam a kardot, és nem törődtem a sajgó karcolással: egy kézzel nem tudtam csontokat átvágni.

Roppanás a cipőm alatt. Egy kitines bogárra léptem rá; megtermett, fényes páncélú rovarok menekültek a sápadttól. A dög felkapta fejét a zöreijre. Éhesen csillogó gombszeme rám villant, feketére színeződött szája résnyire nyílt, egy megrágott kitindarab fordult ki belőle.

Nyíl csapódott a fába a sápadt feje mellett. Pippa mellélőtt. A dög összezezzent, majd felegyenesedett. Még sosem láttam ekkora, rozsdavörös karmokat. Ezekkel ki tudna belezni. A sápadt elvicsorodott, harcra készen előrehajolt, ujjait széttárta.

Gyors voltam, a dög lassú.

Szíven szúrtam, mindketten felhördültünk: én a megerőltetéstől, ő a küszködéstől.

Rozsdavörös vére erőtlenül bugyogott elő a penge mellett, majd kihunyt a fény a szemében. A fa tövébe zuhant, kardomat kirántottam a mellkasából, és hátráltam néhány lépést. Egy lyukból hatalmas fekete bogarak ömlöttek a felszínre. A holttestre is felmásztak, vékony lábaikon rohantak rajta. Később talán lakmározni fognak belőle.

Pippa mellém lépett. Szomorúan nézett le a csontig fogyott sápadtra.

– Mi is ide jutunk majd? – kérdezte. Szája lebiggyedt.

– Nem. Mi kijutunk az erdőből. Ígérem.

Inkább azt kellett volna mondanom, hogy *remélem*. Az élelmünk fogyott, Pippa pedig vészesen gyengült, ahogy a mérgezés elharapódzott a testében. Mellélőtt. Soha nem lőtt még mellé korábban.

– A hordát nem állítja meg a Vörös erdő – mondtam, hátha el tudom terelni a figyelmét. Lesöpörtem a nadrágomon felfelé kapaszkodó bogarakat, majd hátrébb húztam Pippát. – Hogy festhetnek az otthoni erdők? Mindent felfal a horda.

Felnézett rám, majd gyorsan lesütötte a szemét.

– *Nem hinném, hogy valaha is meglátjuk.*

A sápadtat otthagytuk a rajzó bogaraknak.

Pippa az egyik vörös fa mögött hányt. Már az aszalt gyümölcs sem maradt meg benne, csak az a teának csúfolt borzalmas ízű lötyty. Fogalmam sem volt, mit tehetnék érte. Mi lesz a következő lépés? Ha már a vizet is elutasítja a teste, ki fog száradni.

Összeroskadva ültem a földön, egy patak csordogált mellettem. Nem ittunk belőle. Vize biztos ugyanúgy telítődött az erdő mérgeivel, mint minden más.

Belemarkoltam a hajamba, hátha a fájdalom segít elfojtani a feltörő kétségbeesést. Nem eshettem szét Pippa előtt.

Milyen nevetséges az egész: a hegy mögött vár ránk a kolónia, ami minden kísérlet és pletyka ellenére is egyenesen paradicsomi helynek tűnt. Ennyi utat megtettünk, és Pippa itt fog meghalni a karjaim között. Márpedig nélküle még a mennyországba sem teszem be a lábam.

Amíg tartja magát, addig én is tartani fogom magam.

Pippa előlépett a fa mögül, olyan sápadtan, mint egy szellem. Arca beesett volt, az összes ruhája lógott rajta. Ilyen állapotban járni is alig tudnék, nemhogy vándorolni.

Küzdött.

Hálásan elfogadta a felé nyújtott kulacsot. Esővíz volt benne, amit az éjjelre kitett edényekben gyűjtöttünk. Biztonságosabbnak tűnt a patak mérgeinél. Nem forralhattuk fel a vizet, még a gyógyleveleket is hideg vízben oldottuk fel. Pippa keze remegett, ahogy megdöntötte a flakát. Egy korttyal kiöblítette a száját, egy másikat pedig le is nyelt.

– Igyál nyugodtan, amennyit szeretnél.

Megrázta a fejét, és leült mellém. Átkaroltam, olyan óvatosan, ahogy csak lehetséges volt. Félttem, hogy eltörik valamilye, ha erősebben megszorítom.

– Majd később.

Levette a kesztyűjét, kezét becsúsztatta a pulcsim alá, hogy a bőrünk közvetlenül érintkezzen. Nem érdekelt, hogy a hideg bekúszott a ruháim alá, csak arra tudtam gondolni, hogy nemsokára már ennyit sem tehetünk meg.

Pippa a mellkasomnak dőlt, egyre nehezebben vett levegőt. Bárcsak odaadhatnám neki az ellenálló képességemet! A szerencséje, hogy olyan kevés sápadt marta meg korábban, most átokká változott.

Bárcsak helyet cserélhetnék vele, hogy neki ne kelljen szenvednie!

Pippa Kenn

ÖSSZEFOLYTAK A NAPOK.

Ruben olyan mélyen aludt a közös hálósákban, mintha fejbe kólintották volna. Alvás közben végre elszabadulhatott innen néhány órára; nem kellett rettegnie miattam, sem azon gondolkodnia, hogy mikor marad magára. Ruben az állát a fejem búbján nyugtatta, hátulról átölelt, és minden lélegzetvételnél a hátamon éreztem a megemelkedő mellkasát. Kiszabadítottam a kezemet a ragaszkodó öleléséből, és kinyújtottam a hidegbe.

Napközben láttam meg az aggasztó foltot, de most tudtam csak rendesen szemügyre venni. Feltúrtem a pulóverem ujját. Ott volt most is: egy vörös véraláfutás. Nem is egy, hanem kettő... három... Az egész karomon folytatódott a mintázat.

Hiába volt rajtam kesztyű, a hidegben gyorsan elgémberedtek az ujjaim. Nagyon halkán kinyitottam a hálósákokat, és a hasamról is felhúztam a pulóvereket. Úgy éreztem, mindjárt megfulladok, a tüdőm lassan feladta. Amikor a trikóm is felhúztam, megremegett a kezem. A bőröm redőkbe gyűrődött, ahogy előredőltem, a testem mindent felfalt, az új táplálékot pedig elutasította.

Mindenhol vörös véraláfutásokkal voltam tele.

Visszaigazgattam a ruháimat, és újra magunkra zártam a hálósákokat. Egész testemben reszkettem, és tudtam, hogy Ruben testmelege sem lesz elég, hogy megnyugodjak.

Ruben Mack

A NYAKÁN VETTEM ÉSZRE AZ ELSŐ VÉRALÁFUTÁST.

– Mit csináltál a nyakaddal? – kérdeztem gyanakodva, és felé nyúltam, de az összes haját oldalra söpörte, hogy még véletlenül se érhessek hozzá.

– Biztosan beütöttem valahova – válaszolta, de nem nézett a szemembe.

A könyvét lapozgatta, de láttam, hogy csak tetteteli az olvasást.

– Újabb tünet, igaz? – kérdeztem, és a lapokra tettem a kezemet, hogy eltakarjam a sorokat.

Lesújtó pillantást vetett rám, de amikor látta, hogy nem hagyom annyiban a dolgot, lassan felém nyújtotta az egyik kezét. Felgyúrte a pulcsiját.

Vörös foltok csúfították el a bőrét.

A rohadt életbe!

– Így néz ki az egész hasam – suttogetta.

– Mikor? – kérdeztem, de a hangom elcsuklott. Pippa ajka lebiggyedt, szemét elfutotta a könny. Az önuralma ebben a pillanatban foszlott semmivé.

– Tegnap vettem észre – suttogetta, és koszos arcán legördült az első könnycsepp. Rettegett. – Mindketten tudjuk, hogy nincs segítség.

Magamhoz húztam, fejét a nyakamhoz szorítottam, és ringatni kezdtem őt. Könnyem a sapkájára hullott, és hallottam, hogy Pippa halkan sírdogált.

Miért nem akadályozhatom meg a véget?

Ahogy közeledtünk az egyik hegytetőhöz, elengedtem Pippa kezét, hogy előremenjek és körülnézzek. Enyhén szédültem, de nem az erdő fogott ki rajtam, hanem az éhség.

– Állj! – nyögte Pippa, de mire megfordultam, már egy fatörzsnek támaszkodva hányt.

Vért hányt.

Amikor nem maradt semmi, amit kiadhatott volna, összerogyott, és a kezébe temette az arcát. Szaporán vette a levegőt, de nem nézett fel rám.

Minden egyes perc elteltével jobban kicsúszott az életből. Kimondatlanul megegyeztünk, hogy semmibe vesszük az egyre súlyosbodó tüneteket. De a vérhányás új volt: már nem csak a bőre alatt pattantak el az erek, hanem belül is.

– Várj meg itt! – suttogtam rekedten, és egy pillanatra a reszkető hátára tettem a kezem.

– Mintha mennék bárhova is... – torkolt le, miközben a száját törölgette.

Ledobtam magamról az összes felszerelést, szándékosan nem figyeltem a vérfoltra. Előrementem. Pippa csendben pihent egy fekete, lecsupaszodott bokor mellett, és minden erejével küzdött az ájulás ellen. A halál ellen.

Gyűlöltem az erdőt. A fák nyújtózkodó, fekete ágait, a méreggel teli törzsüket. Tehetetlenül rúgtam a zizzenő, vérvörös avarba. Mást nem tudtam csinálni. A Vörös erdő győzedelmeskedett felettünk.

Rést találtam a fák között, ahonnan rendes kilátás nyílt. A völgy túloldalán a korábban látott magas hegylánc húzódott. Oldalát végig Vörös erdő borította, a felsőbb szakaszokon már teljesen lehullottak a levelek, a legmagasabb hegy tetején pedig hófehér sipka ült.

A túloldalán ott volt a kolónia. Ott kellett lennie. Vagy a Vörös erdő ott is mindent elpusztított.

A távolban betonromokat szúrtam ki, és egy hatalmas kupolát, melynek *rácsozatát még ilyen távolságból* is láttam. Az üvegtáblák foghíjasak voltak; talán abból a génintézetből szabadult ki a mérgező erdőség. A régmúlt időkben valaki mérgező, vörös fákról álmodott. Aztán a tudomány eszközével megteremtette őket.

Minél előbb át kell vágnunk a völgyön. Ha éjszaka is mennénk, holnap estére elérhetnénk az élő erdő szélét. De Pippának talán egy napja sem volt hátra.

A nap már eltűnt a hegylánc mögött. Amikor visszaértem, Pippa arca krétafehér volt, és nyirkos a hideg verítéktől. Lábát szuggerálta, mintha nem is hozzá tartozott volna.

– Nem hinném, hogy sokat tudnék menni – jelentette ki.

Leguggoltam mellé, egyik kezemet lesoványodott combjára tettem, a másikkal pedig magam felé fordítottam elgyötört arcát. Narancsos szemét elfutotta a könny.

– Emlékszel arra, amit a barlangban mondtam? – kérdezte. – Miután találkoztunk a génronccsal.

– Nem akarok rá emlékezni – válaszoltam kisvártatva.

– Nem tudom, meddig bírom még – dünnyögte. Véraláfutás éktelenkedett jobb szeme felett. – Nem tudtam, hogy létezik ilyen... – Elcsuklott a hangja, és a száját összeszorítva próbált legyűrni egy fájdalomhullámot.

– Minden rendben lesz – suttogtam kimerülten.

– Ne hazudj!

– El kell tűnnünk innen!

Összeszorítottam az állkapcsomat, és újra magamra aggattam minden holminkat.

– Kelj fel!

A hóna alá nyúltam, és talpra állítottam. Láttam, hogy fájdalmat okozok neki, de egy szót sem szólt. Átkaroltam a derekát, ő pedig a nyakamba kapaszkodott.

Elindultunk.

Koromsötét volt.

Pippa nagyon elfáradt, az egyik lábát húzta, a másikkal pedig alig segített. Amíg magánál volt, esküdözött, hogy fényt lát előttünk, nem is olyan messze, de ha lett volna ott valami, már rég el kellett volna érünk. Már hallucinált is.

Gyűlöltem a Vörös erdőt.

Pippa hányt, és elbotlott. Átkaroltam, szelíden leültettem a földre.

– Pippa?

Nem felelt. Nem mozdult, teljes súlyával rám nehezedett. Az ujjamat az orra alá tettem, és éreztem a gyengén kiáramló forró levegőt.

Csak elájult, nem halt meg. Még nem.

– Nem adhatod fel! Most nem! Olyan közel vagyunk...

Egy sziklának dőltem, Pippát pedig magamhoz húztam. Tekertem a zseblámpán, és a parányi fénynél figyeltem beesett arcát. Ahogy végigsimítottam a haján, egy csomó a kezemben maradt.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Sírni kezdtem. Nem kaptam rendesen levegőt; a torkomat fojtogató gombóc nem engedte, hogy rendesen lélegezzek.

Kipattintottam a pisztolyom tokját, és megragadtam a fegyvert.

A csövet Pippa fejéhez szorítottam, de a látvány annyira felkavart, hogy szinte abban a pillanatban leeresztettem.

Világos szempillája megremegett, majd résnyire nyitotta a szemét. Egy könnycsepp gördült le a szeme sarkából.

– Kérlek! – lehelte.

Kialudtak a fények.

Pippa Kenn

A FÁJDALOM SZÉTFORGÁCSOLTA AZ AKARATOMAT.

Napok óta küzdöttem az életemért.

Napok óta küzdöttem a Rubennel közös jövőmért.

Miután láttam azt a rengeteg vért a földön, engedtem a kinnak.

Most már megértettem apámat. Megértettem, hogy aznap engem választott maga helyett. Megértettem, hogy egyik pillanatról a másikra megbékélhetünk a halállal.

Összeszedtem a maradék erőmet, hogy még egyszer utoljára láthassam a fiút, akit szeretek. A halvány fény szenvedő arcára vetült. Nem akartam, hogy szomorú legyen, nem akartam, hogy bűntudata legyen miattam.

– Kérlek! – könyörögtem, de iszonyatos erőfeszítésbe került a beszéd.

Kimondatlan szavak tömkelege ragadt a fejemben.

Az öntudatlanság lefelé húzott.

Ruben üvölteni kezdett az éjszakába.

3. rész

Szerelem

Paul Kenn később megsemmisített naplóbejegyzése

2198.

Ha jól számolom, újév van.

A bébivel együtt sírok. Azt hiszem, fáj a hasa, de akármivel is próbálkozom, az istenért sem hagyja abba. Itt kapálózik mellettem a kiságyban, és már vörös a feje az erőlködéstől. Nem tudom, mit tegyek. Úgy érzem, összeroppanok.

Ennek egy boldog estének kellene lennie. Megterveztük minden egyes percét! Emlékszel, Sophia? Az első hármásban elkezdett évünk estéjét.

(...)

Magamra hagytál ezzel a kis méregzsákkal, hogy ne tudjalak követni. Megeskettél, hogy vigyázni fogok rá. Hogy tehetted ezt velem? Hogy kívánhattad, hogy nélküled éljek?

Hogy szerethetném Pippát, ha te nem vagy itt velem?

Hol vagy, Sophia? Hol vagy?

(...)

Ruben Mack

A KÖVETKEZŐ HAJNALON ARRA ÉBREDTEM, hogy duplacsövű puskát szegeznek nekem. Először azt hittem, ez az utolsó dolog, amit életemben látok. A puskát egy magas, ősz hajú vénasszony tartotta.

A pisztolyomért nyúltam, de álmomban lefegyvereztek. Védelmezően szorítottam magamhoz az ölemben alvó Pippát. Teste forró volt a láztól, szörcsögve vette a levegőt. Az övében tartott késeket kerestem, de azok is eltűntek. Óvatosan megráztam Pippát, de nem ébredt fel. Legalább kitartott az éjjel.

Az asszony napbarnított arcát mély ráncok barázdálták, kék szemével bizalmatlanul méregetett minket. Kopott, bokáig érő bőrkabátot viselt, és hamar észrevettem, hogy az egyik bakancsának talpa lehetetlenül ferdén kopott le.

Első gyenge pont: furcsa szögben álló jobb láb.

– Mióta vagytok a Vörös erdőben? – kérdezte reszelős hangon.

– Több mint két hete – válaszoltam halkán, és elszakítottam a tekintetem a lábáról, hogy újra a szemébe nézhessek. – Majdnem három.

A sziklának dőltem, hogy eltávolodjak a puskacsőtől.

– Gyújtottatok tüzet?

– Igen.

Pippa felé bökött a puskával, mire én reflexből még közelebb húztam magamhoz, és úgy öleltem, hogy a karomat találja el a golyó.

– Vérhányás?

Biccentettem. Felhorkantott, és lemondóan megrázta a fejét.

– Tud segíteni? – kérdeztem.

A nő hunyorogva figyelt minket, majd leengedte a puskáját.

– A házam nincs messze innen. Hozd a lányt!

Hátat fordított, és erősen sántítva elindult arrafelé, amerre Pippa a fényt sejtette tegnap éjszaka. A vénasszony biztosan bolond volt: egyetlen épeszű ember sem költözne ennyire mérgező helyre.

Hiába keltegettem Pippát, nem tért magához, ezért az ölembe vettem, és elindultam a nő után. Egy fegyvert sem találtam, az összeset elvette tőlünk, ahogy a hátizsákomat is. Nem volt mit vesztenünk. Segítség nélkül Pippa biztosan meghal.

Az egyik rozsdavörös fatörzs mögül középkorú férfi bukkant fel, aki szintén kétlövetű puskával célzott ránk. Úgy fordultam, hogy Pippa ne nyújtson tiszta célpontot.

– Ha bántani mered, darabokra téplek! – sziszegtem fenyegetően.

– Nyugalom, Jerry! – szólt rá a nő. – Nem jelentenek ránk veszélyt. Igaz, fiú?

Szeme szigorúan rám villant, amitől önkéntelenül az „igen, asszonyom” válasz szaladt ki a számon.

– Hallottad, Jerry. Le a puskát! – utasította a nő ellentmondást nem tűrően, de mikor a férfi továbbra sem mozdult, felemelte a hangját. – Le a puskát, ha azt mondtam!

Jerry lomhán leeresztette a fegyverét. A nő intett, hogy induljak tovább.

Ahogy elhaladtam a férfi mellett, mandulavágású kék szemére lettem figyelmes. Szája résnyire nyílt, és volt valami az arckifejezésében, amitől úgy tűnt, hogy nem teljesen érti, mi folyik körülötte. Kövérkés testalkatú volt; a fekete, foltozott kabát alól kilógó kézfejen erős szőrzet burjánzott.

Utolsó vészjósló pillantást küldtem felé, majd óvatosan folytattam az utam, nehogy Pippa lábát valamelyik fatörzsbe üssem.

Először a magas, rozsdás drótkerítést vettem észre, amit masszív acéloszlopok közé húztak. Megkopaszodott, de élő gyümölcsfák húzódtak mögötte; az utolsó levelüket is elhullajtották, mialatt mi a Vörös erdőben bolyongtunk. Nyáron könnyebben észrevettem volna ezt a helyet a hegytetőről.

A fák mögött palánkkerítés húzódtott, melyen nem lehetett átlátni. Okos másodlagos védelmi vonal volt, de a közeledő horda ellen nem állja sokáig a sarat egy kerítésrendszer sem.

A vénasszony egy vaskapuhoz vezetett minket, belökte, és bebicegett rajta. Szorosan a nyomában haladtam, és csak néhány pillantást vetettem a fák alatt felforgatott, zsíros földre, mely tavasszal biztosan veteményesként szolgált. Szabályos közönként számomra ismeretlen, fölém magasodó, méregzöld növényt ültettek, mely kibírta az őszi hideget.

A második kerítésen fakapu nyílt, a nő előreengedett minket. Megtorpantam az új zajok hallatán. Egy elkerített, fedett részen kövér madarak kapingáltak, és nyugodt hangokat adtak ki; egy kis karámban pedig kecskék mekegtek, és bután bámultak vissza ránk.

– Ne állj meg az útban, fiú! – mordult rám a vénasszony. Ahogy elhaladt mellettem, édeskés szag maradt utána.

– Miért nem hallottam eddig az állatokat? – kérdeztem.

– Az okosháló miatt – mutatott a nő a palánkkerítést borító és az ólakra aggatott sűrű hálóra. – Hasznos holmi idekint. Beengedi a hangot, de nem engedi ki.

A földben még mindig zöldségek virítottak, kész csoda, hogy a hideg nem tette őket tönkre. Itt is tele volt a veteményes azzal a méregzöld, magas növényvel.

A kert közepén vörös tetős, egyszintes instant ház állt. A rácsos ablakok alatt sűrű, tüskés, még most is virágzó rózsabokrok burjánzottak. A sápadtak könnyedén bejuthatnának.

– Itt lakik? – csúszott ki a számon a kérdés.

- Palotát vártál, fiú? – horkantott fel a vénasszony.
- Ne értsen félre, de ez nem éppen sápadtbiztos hely.
- Eddig kitartott, fiú.

– Ruben a nevem – szűrtem a fogam között. Nem akartam veszélyeztetni az ingatag kapcsolatomat Pippa vélhető megmentőjével, de a napok óta felgyülemelő tehetetlen harag kipukkadt bennem. – És a horda, ami nemsokára ideér, elsöpri a kerítést.

A vénasszony megfordult, és futólag a mögöttem haladó Jerryre nézett. Sem meglepetés, sem kételkedés nem volt az arcán. Talán fel sem fogta, amit mondtam neki, vagy nem érdekelték a következményei.

– Hívj Kelseinek! – mormogta, és intett, hogy kövessem. – Ezt a menedékhelyet nem sokkal a világvége után húzták fel három másikkal együtt, hogy segítsék a kolóniába tartó vándorokat.

– Menedékhelyet? – kérdeztem vissza bambán.

– Rossz a füled, vagy gyengeelméjű vagy? – ripakodott rám a vénasszony, amitől fellángolt bennem a düh. Hogy merészeli a génjeimet szapulni? – A szerződéselem értelmében átmenetileg be kell fogadnom az utazókat, persze, csak ha nem veszélyeztetik a biztonságomat. Ellátom őket, aztán mehetnek a kolóniára. De ha megfogadsz egy tanácsot: jobban teszitek, ha messziről elkerülitek azt a szentségtelen helyet.

Fellépett a széles tornácra, majd benyitott a vaspántokkal megerősített bejárati ajtón.

A házban füstszag terjengett, és érezhetően melegebb volt a levegő, mint odakint, de sehol sem láttam kandallót vagy kályhát. Kelsei egy félreeső, kis szobába vezetett.

– Mázlitok van, hogy Kutyaorrú és a mitugrász kísérője a múlt héten járt itt, mert így felszabadult a vendégszoba – mormogta.

A szobában két frissen megvetett ágy állt, egy kicsi asztallal és két székkal együtt. A holminkat a fegyverekkel együtt az

egyik sarokban halmozták fel. A puritán berendezést nagy tisztaság ellensúlyozta.

– Oda, az ablak előtti ágyra tedd le a lányt – irányított Kelsei, és kibicegett a szobából. Lefektettem Pippát, haját nagy gonddal a tiszta párnára rendeztem, de még így is jó pár tincs a kezemben maradt. Jerry kíváncsian nyújtogatta a nyakát az ajtóban, hogy jobban lássa a lányt. Legszívesebben szíven lőttem volna.

– Ha egy ujjal is hozzáérsz... – Elharaptam a mondatot, mert Kelsei félretolta a férfit.

– Jerry, kérlek, menj és torlaszold el a kaput! – Legnagyobb elégedettségemre a férfi némán eloldalgott.

A vénasszony észrevette a neheztelésemet, mert így szólt:

– Jerry a fiam. Kissé lassú felfogással született, de arany szíve van, A lányt nem kell féltened tőle, mert nem fogja bántani, ezt megígérhetem.

Miután a kérésére levettem Pippáról a pulóvereit, és csak a legalsó, réteg koszos trikó maradt rajta, felmutatott egy pici, vékony acéltübe torkolló, ezüstös folyadékkal teli tartályt.

– Ezt injekciós tűnek hívják – magyarázta. – Most a lány karjába fogom szúrni, hogy meggyógyuljon. A szérum görcsöket okoz, de ha azt kibírja, akkor rendbe fog jönni. De... nagyon rossz bőrben van.

Várakozón nézett rám, mintha az engedélyemre várt volna. Ha nem teszünk semmit, akkor Pippa meghal, és mindegy lesz. Biccentettem.

A vénasszony nyögve fél térdre ereszkedett az ágy mellett, Pippa könyökhajlatába dőfte a tűt, és belenyomta az ezüstös folyadékot; Néhány másodpercig semmi sem történt, majd Pippa összerándult. Szeme felpattant, rémülten keresett valakit maga mellett. Nyugtatóni próbáltam, de elcsuklott a hangom. Pippa nem ismert fel. Keze kontrollálhatatlanul reszketett, ujjait begömbítette, és a matracba kapaszkodott. Lefogtam a karját, de a reszketés terjedni kezdett.

– Csináljon valamit! – kértem Kelseit, de ő elborzadva Pippa szemét nézte.

– Ez most rajta múlik – mondta végül. – Maradj velem! És imádkozz! Az nem árthat.

Feltápáskodott mellőlem, és együtt érzően meglapogatta a vállamat.

Pippa fejéhez hajoltam, kezemet a homlokára szorítottam. A nevén szölongattam, és kérleltem, hogy maradjon velem, hogy ne adja fel. Pippa a mennyezetet nézte, könny csordult a szeméből, ahogy a fájdalommal küzdött. Teste újra és újra megfeszült a görcsöktől. Nem hagytam abba a suttogást, de úgy éreztem, valami elszakad bennem.

Órákkal később Kelsei visszatért a szobába, és egy tálcán teli kancsót, poharakat meg egy tál gőzölgő levest hozott. Azt mondta, ennem kell, de én nem mozdultam. Az ételnek finom illata volt; a gyomromra szorítottam a kezemet, hogy elnyomjam az árulkodó korgást. Kelsei leült a székre, és szótlanul várta, hogy ne Pippa egyenletes légzését figyeljem, hanem végre felé forduljak.

– Ettől biztosan meggyógyul? – kérdeztem végül.

A mélyponton azt hittem, Pippa meghal a görcsöktől. Féltem, hogy a Vörös erdő megtörte, és a teste nem bír ki több megterhelést.

A vénasszony komoly arccal bólintott.

– A szérum megteszi a hatását. Mivel a szervezete jól reagált, minden rendben lesz. Pokoli erős lány lehet.

A fáradt mosolyomba büszkeség vegyült, mintha az én érdemem lett volna. Pedig tegnap éjszaka nem sokon múlt, hogy feladjam.

– Arra azonban készülj fel, hogy a teljes gyógyulása hónapokig eltart.

– Később lehet még ebből valami baja?

Kelsei megvonta a vállát.

– Ez olyasmi, amit sosem lehet előre látni. – A kancsóra mutatott.

– A gyógyfőzet egy kifejezetten a mérgezés tüneteinek enyhítésére tervezett növényből készült. Korai kolóniai fejlesztés, nagyon hatékony. Neked naponta egyszer, a lánynak ötször.

– Nekem nincs rá szükségem – mondtam. – Jól vagyok.

– Persze hogy jól vagy. Most még jól vagy. – Kelsei cseréppipát meg egy vászonzsákot húzott elő nadrágja zsebéből. – Aztán egy nap arra ébredsz, hogy nem tudsz talpra állni. Megpróbálnak majd rendbe rakni a kolónia egyik eldugott laborjában, de nem fog menni nekik. Csak hogy tudd: a nyomorékok nem valami népszerűek arrafelé!

– Azért számúzték ide, mert az egyik lába rövidebb, mint a másik? – kérdeztem kihívóan. Kelsei elmosolyodott, rossz fogai előbukkantak. Olyan buzgón tömködté a pipát, hogy nem lepődtem volna meg, ha darabokra törik.

– Gyorsan tanulsz, fiú – mondta, és a tömött pipát a szája sarkába dugta. Láthatóan nem zavarta, hogy nincs meggyújtva. – A válaszom nem. Önként és dalolva jöttem, miután elkezdtek ferdén nézni rám. Persze nem mindenkinek adódik ilyen jó lehetősége. Hidd el, jobban jársz, ha a csinos pofikádról ítélnék meg, nem pedig valamelyik genetikai degenerációról.

– Ezt hogy érti?

– Szerencséd van, mert szép fiú vagy. Az ottaniak többsége szép. Haszontalanok ugyan, de szépek. Ha semmilyen hasznos tulajdonságod nincs, és még szép sem vagy, nos, az baj.

– Akkor jönnek a kísérletek? – kérdeztem.

– Hol hallottál erről? – vontá össze Kelsei a szemöldökét. – A város lakók többsége sem tud róluk. Vagy úgy tesz, mintha nem tudna.

– Talán volt, aki megszökött a kolóniáról, és messzire vitte a hírt – válaszoltam óvatosan.

Ez Pippa titka volt. Övé a jog, hogy beszéljen róla.

Kelsei elnézően elmosolyodott, és előrehajolt.

– Az nem lehet. Soha, senki sem szökött meg onnan, fiú.

– Maga téved. Nem én.

– Ugyan, ki tenne ilyet? Ki választaná a vadont a biztonság helyett? Még én sem merészkednék messzebbre innen. Badarság, amit mondasz.

Összeszűkülte szemmel figyelt tovább, mintha a fejéből akarná kiolvasni a válaszokat. Feltápázkodtam, és leültem az asztalhoz, majd nekiláttam a levesnek. Először a húsdarabokat ettem ki; szinte elolvadtak a számban. Türtőztetnem kellett magam, hogy lassan, kanalanként nyeljem az ételt. Kelsei engem figyelt evés közben.

– Mikor ettél utoljára?

– Napokkal ezelőtt. Pippának nem volt étvágya. Nem maradt meg benne semmi. Egy idő után csak Pippára néztem... és én sem bírtam enni.

– A mérgezés alattomos betegség. De úgy látom, te megtaláltad a módját, hogy ellenállj. Mindig is tudtam, hogy kell lennie még embereknek odakint. Az ember túlságosan találékony ahhoz, hogy végleg odavesszen.

Nehezen összpontosítottam bármire is az étel ízén kívül. A narancsszínű répaszeleteket szétnyomtam a szájpadrólomra, hogy tovább tartsanak; a kukoricaszemek szétpattantak, ahogy rájuk haraptam. Úgy éreztem, még életemben nem ettem ilyen jó levest.

– Hogy talált ránk? – kérdeztem, miután egy koccanással letettem a kanalat az üres tányérba.

– Üvöltöztél. Fél éjszaka azért imádkoztam, hogy ne csalj ide sápadtakat. Az elmúlt hónapokban többet láttam errefelé, mint az elmúlt negyven évben összesen.

– Mint mondtam már, egy horda tart erre.

– Mekkora? – kérdezte.

– Százezrek, milliók, nem tudom – válaszoltam bizonytalanul. – A hidegben hónapokba is telhet, míg elvonulnak.

Kelsei arca semmilyen érzelmet nem árult el. Nem akarta tudni, mi közelít, vagy magasról leszarta az egészet. Csak trónolt azon a széken, és cuppogó hangot adott ki, ahogy a pipája szárát szopogatta.

– A lány... – Pippa felé bökött.

– Pippának hívják.

– Legyen! Pippa rokonságban áll egy Peter Kenn nevű emberrel?

– Miből gondolja? – kérdeztem bizalmatlanul.

– A sárga szeme. Nem mindennapi tulajdonság, csak Peter Kenn és a gyerekei mondhatják magukénak.

Gyerekei? Peter Kenn...

– Várjunk csak! – Letettem a kanalat a kezemből. – Peter Kenn életben van?

Kelsei biccentett.

– Elérte a kolóniát? – suttogtam. Lopva megbizonyosodtam róla, hogy Pippa alszik, és egy szót sem hall.

– Több mint tizenöt éve. De összefolyik az idő idekinn, nem tudnám megmondani pontosan. Évekkel később személyesen is találkoztunk, amikor annyira összebalhéztunk Kutyaorruval, hogy ő látogatott meg helyette.

– Hát ez... – Először azt akartam mondani, hogy csodálatos, de elakadt a szavam. Ez mindent megváltoztat. A kolónia falain belül Pippa megkapja azt, ami soha nem volt neki: egy igazi családot. Elképzeltem, milyen boldog lesz, ha elmondom neki, hogy él a nagybátyja, és van igazi családja. Hogy odabent tartozni fog valahova.

Aztán összeszorult a szívem a gondolatra. Mi lesz velünk? Csak most kaptam vissza, nem akarom őt újra elveszíteni. Hogyan juthatna hely nekem is a családja mellett? Én nem vagyok rokona már senkinek, az enyéim rég meghaltak.

Ha Peter életben van, akkor talán...

– Nem hallott egy Gage Mack nevű férfiről? – Kelsei ráncolta a homlokát, miközben gondolkodott. – Az elmúlt hetekben érhetett ide...

Azonnal megrázta a fejét.

– Az utolsó vándor, akiről tudok, a déli menedékhelyre érkezett, de vagy tíz éve már annak.

Csalódottan bólogattam.

– Sajnálom – mondta Kelsei, de úgy éreztem, hogy fürkésző tekintetével a vesémig lát.

Jerry kívülről bezárta a zsalugátereket, Kelsei pedig kiment, és behozott egy szolárlámpást, hogy ne sötétben virrasszunk Pippa mellett. Gage igazán halott, na, nem mintha nem tudtam volna eddig is. Pippát pedig család várja a falak között.

Most már én vagyok a családja! – győzködtem magam, de egy másik gondolat teljesen elszomorított.

Mindenkit elveszíték, akit valaha csak szerettem.

Kelseivel még órákig beszélgettünk, a beálló csendekben pedig Pippa szuszogását hallgattuk. Meséltem neki mindkettőnk életéről, de kínosan ügyeltem rá, hogy pontos földrajzi helyet és nagyon személyes dolgokat ne áruljak el magunkról. Ittam a keserű gyógyfőzetből is, és Pippát is felébresztettem annyi időre, amíg megittattam vele.

Miután Kelsei elvonult aludni, Pippát olyan óvatosan toltam beljebb az ágyon, mintha porcelánból lett volna. Mindössze annyi hely maradt a keskeny matracon, hogy az oldalamra fordulva melléfeküdjek. Felkönyököltem, és Pippát figyeltem, néha megsimogattam az arcát. Amikor finoman megcsókoltam, elmosolyodott.

– Szeretlek, Pippa! – súgtam neki. – Nem veszíthetlek el!

Nem válaszolt, de nem is vártam választ.

Reggel arra keltem, hogy valaki az ajtó előtt sertepertél. A szűk ágy ellenére hetek óta nem aludtam ennyire jól. Végre nem kellett a sápadtakra figyelnem.

A zsalugáter résein beszüremelő napfény Pippa csukott szemére esett, de nem ébredt fel rá. A csuklómat szorította, mintha attól félt volna, hogy magára hagyom.

Sokáig képes lettem volna tovább figyelni őt, de a beszűrődő csoszogás nem maradt abba. Amilyen óvatosan csak tudtam, lefejtettem Pippa ujjait a csuklómról, majd legördültem az ágyról, puha léptekkel az ajtóhoz osontam, és váratlanul feltéptem.

Jerry majdnem elejtette a kezében tartott vázát.

– Rózsá... – szólalt meg, és zavartan felém nyújtotta a keskeny üvegvezét, benne egy magányosan árválkodó rózsaszállal.

– Nekem? – kérdeztem megrökönyödve, de Jerry már a vállam fölött leskelődött befelé.

– Jó illata van – mutatott rá a virágra, majd sarkon fordult, és kikacsázott a konyhába. Ha nem tudtam volna, hogy Pippa bolondul a virágokért, akkor biztosan visszaszolgáltattam volna Jerry ajándékát.

Lopva megszagoltam a rózsát, és nekem is el kellett ismernem, hogy különleges illata van. Még a hegyekben sem láttam ilyen növényt; csak anya mesélt róluk.

Az asztalra tettem a virágot, majd vonakodva Jerry után indultam, hogy megköszönjem a figyelmességét.

Peter Kenn

FELTEKERTEM A HŐSUGÁRZÓT, és kesztyűs kezemet a felém áramló meleg felé fordítottam.

Az éjszaka megnyugtatóan csendes volt, az istállóban aludtak a lovak, én pedig a gondolataimba merülve örködtem,

míg Kutyaorrú, Lewis és Blake aludt. Délután futottunk itt össze, az elmúlt napokban menedékhelyeket látogattunk, mint minden negyedévben.

A kolónia negyvenpercnyi vágára volt ettől az előőrstől. A fára épített magas teraszon éppen csak elfértünk, de annyi időt töltöttünk már együtt, hogy fel sem tűnt a többiek izzadságszaga. Másnap meg akartuk látogatni Kutyaorrú dohányültetvényét, aztán visszatérünk a kolóniára, és a következő tavaszig a falak között rostokolunk majd.

Alig vártam, hogy Hestert átölelve hajthassam álomra a fejemet. Kíváncsi voltam, hogy Phil mit bütykölt mostanában, és hogy Hazel milyen eltűzött történettel fog elszórakoztatni családi vacsora közben.

Sophia jutott eszembe, mint mindig, ha idekint voltam. A régi sebek lassan hegedtek be. A büntudat nem múlt el, hogy az öcsémet hátrahagyva magamat választottam a család helyett.

Paul! Remélem, boldog vagy! Ugye vigyázol Sophiára és a fiadra? Ugye annyira szereted őket, ahogy én szerettem volna? Bárcsak a gyerekeink együtt nőhettek volna fel! Bárcsak itt lennétek velünk!

– Kenn, lefeküdhetsz aludni, átveszem az örökösödést. – Kutyaorrú hangjára összerezzentem. Még ennyi idő után is élt bennem a *Maradj csendben!* szabály, pedig okoshálót feszítettünk a terasz köré, nehogy idecsaljuk a sápadtakat. Mostanában mintha többen lettek volna, de lehetett véletlen is.

Kutyaorrú elnyomott egy ásítást, és felült a hálózsájkában. Őszes haja virított a sötétben, fekete orra lyuknak tűnt arca közepén.

– Nem tudok aludni, örökösödöm tovább – mormogtam, és a hősugárzó felé fordultam. Nem akartam megsérteni azzal, hogy most nincs kedvem beszélgetni vele, de nem feküdt vissza. Nem fogom megúszni.

– Nyűszítettem álmomban? – kérdezte.

– Ühüm – válaszoltam tömören.

Felmenője kísérleti alany volt, és egy halom pénzért megengedte, hogy kutyagéneket ültessenek belé. A beavatkozás azonban nem sikerült tökéletesen: nem csak több szaglősejtet, a kutyák egyéb tulajdonságait is megkapta. Jordonnak egy életnyi ideje volt elfogadni az elcsesztett örökségét. Azt mondogatta, egyedül az alkohol tompítja a fájdalmát.

Diadalittasan előhúzta a laposüvegét, és ugatva felnevetett. A zajra Lewis is felkapta a fejét, majd miután nyugtázta, hogy nincs veszély, beintett a zajongónak, és átfordult a másik oldalára. Lewis éles hallása még az állatok többségét is túlszárnyalta. Blake továbbra is kiterülve hortyogott ugyanabban a pózban, mint az elmúlt órákban. Fekete bőrének köszönhetően szinte beleolvadt az éjszaka sötétjébe.

Kutyaorru megvakarta fekete orrát, majd nagyot húzott a laposüvegéből, és elfintorodott az alkohol ízétől.

– Ismerem ezt a tekintetet! – Elhúzta a hálót a terasz szélén, és kiköpött a sötétségbe. – Tizenhat éve vagyok kénytelen elviselni a randa pofádat.

– Ne is mondd! – kontráztam. – Nekem legalább nem ocsmány az orrom.

Kutyaorru felnevetett, és ivott az egészségemre egy újabb korty agysejtpusztítót.

– Ilyenkor mindig a múltad jut eszedbe, igaz-e? – kérdezte köhécselve.

Pár évvel azután, hogy idekerültem, Jordon újra és újra puhatolózott a múltam felől. Sokára fogadta el, hogy lezártam, amit magam mögött hagytam, és nincs joga boncolgatni azt. Úgy tűnik, ezen az éjszakán kérdezősködni akart. Még nem múlt el teljesen esti részegsége, és felbátorodva tovább feszegette a barátságunk régen bebetonozott határait.

– Azt rebesgetik, hogy még a saját feleséged sem tudja, honnan jöttél, és mit csináltál, mielőtt ideköltöztél volna a kolóniára.

Hangosan fújtattam. Hester nagyon is tisztában volt vele, mit hagytam hátra. Ez adta a kapcsolatunk alapját. A gyerekek mások voltak, nekik csak a vidám dolgokról meséltem. Soha nem éreztem, hogy ehhez bármelyik idegennek köze lenne. Sosem voltam szószátyár, nem jártam kocsmába vagy puccos bálókba, meg ilyen szarságokba. A falak között nevelkedett emberek mit sem tudtak a külvilágról. Emiatt soha nem is értettük meg egymást.

– Mintha érdekelné, mit beszélnek azok a felszínes idióták – motyogtam, de Kutyaorrút így sem tudtam eltántorítani a témától.

– Ha nem tejelnének olyan jól a dohányért, engem sem érdekelné, mit beszélnek. Tudod, hogy van ez... egyezkedem a vevőkkel, lecsúszik pár pohárka ital... De most komolyan, Kenn! Mégis mit követtél el, mielőtt idejöttél volna? Megöltél valakit? Én mondom, megesik néha, emiatt nem kell felrúgni mindent. Nem jártam még igazán messze innen, de biztosan vannak odakinn szar emberek... – Utáltam, amikor beszéd közben szélesen gesztikulált. – Vagy csak láttál valamit? Azt mondják, a társadalmi elvárások nélkül felnőtt emberek hajlamosabbak...

– Fogd be, Jordon! – torkoltam le, és a homlokomra szorítottam a kezemet. Kutyaorrú a beosztottam volt, hűséggel tartozott nekem, mint a városi őrségvezető-helyettesnek. Emellett azonban barátok is voltunk, gyakran vacsorázott velünk, mert a falak között nem várt rá meghitt családi fészkek. A beképzelt népség előtt nem verte nagydobra a kapcsolatát Kelseivel.

– Szóval a társadalmi elvárások nélkül felnőtt emberek hajlamosabbak, öhm, szabadon kezelni bizonyos törvényeket.

Kutyaorrú filozofikussá vált, és ilyenkor volt a legfárasztóbb.

– Mármint? – kérdeztem szárazon.

– Mondjuk, odakint senkinek nem kell felelned, ha kinyiffantasz valakit.

Maradj csendben'. Az erődház az egyetlen menedéked...

Megráztam a fejemet.

– Tévedsz. Odakint az emberi élet mindennél fontosabb.

Ne bízz az idegekben! Semmi sem veszhet kárba. Emlékezünk a múltra, de a jelenben élünk.

Kutyaorru várakozón nézett rám, ahogy a kutyám szokott vacsora közben. Mélyet sóhajtottam. Aznap este túlságosan gyötört a múlt, hogy magamban tartsam. Mintha egy dugót rántottak volna ki a belsőmből, ömleni kezdtek belőlem a szavak.

– Sophia az öcsém felesége volt.

– Nő van a dologban? – Kutyaorru szánakozón felsóhajtott.

– Veszett ügy. A férfi megkergül, ha nőkről van szó.

– Sophia Pault választotta. Tiszta és egyértelmű döntés volt, mást nem tudtam csinálni, mint jó képet vágni a dologhoz. – Ingem gallérját szorongattam, torkomat gombóc fojtogatta. Talán mégis hallgatnom kellett volna.

Kutyaorru átérezte a keserűségemet, és nagyot húzott a laposüvegéből.

– Sophia gyereket akart. Éveken át próbálkoztak. – Nyugodtan beszéltem, de belül mintha felszakadt volna egy rosszul behegedt seb. – A családomban több steril férfi is volt, és mivel Paulnak nem jött össze a gyerek... Szenvedett tőle, hogy nem adhatja meg Sophiának azt, amire annyira vágyik. Sophia sokat sírt, és Paul egyre gyakrabban kiborult.

Jordon felém nyújtotta a laposüvegét, amit hálásan elfogadtam. Az alkohol ízén csak enyhén ütött át a körte aromája. A torkomon végigfolyó forróság nem esett jól. Az ingem ujjával megtöröltem a számát. A gyomromban szétáradó melegtől könnyebbé váltak a szavak. Visszaadtam a laposüvegét.

– Csak egy éjszakát töltöttünk együtt – mondtam halkán, és képtelen voltam Jordon szemébe nézni. – Sophia teherbe esett, és megesketett, hogy soha nem árulom el Paulnak, mi történt. Ahogy gömbölyödött a hasa, gyakran mondogatta, hogy erős fia lesz, mert olyan vadul rúgkapál. Még csak azt sem tudom, hogy hívják a gyereket.

– Miért jöttél el? – kérdezte Kutyaorrú.

– Nem bírtam nézni a boldogságukat. Egyszerűen el kellett jönnöm onnan, mielőtt bárkiben is kárt tettem volna. Paul nem értette az okokat, dühös volt, a helyzet egyre csak rosszabbodott...

– Szóval van egy gyereked odakint. – Kutyaorrú hitetlenkedve megrázta a fejét.

– Nem. Paul gyereke van odakinn, érted? Az én gyerekeim a falak között élnek.

– De van rá esély, hogy a tied – okoskodott tovább.

– Van esély rá, hogy biológiaiilag az enyém – válaszoltam. – Na, és? Akkor sem én vagyok az apja.

Az erődházban nemegyszer a nagybácsik nevelték fel sajátjukként unokaöccseiket és unokahúgaikat. Az apaság kérdésében mindig a nevelés volt az első. A vér csak második.

Előrehajoltam, és kitéptem Kutyaorrú kezéből az üveget, hogy megint nagyot húzzak belőle. Már szóra nyitotta a száját, de felemeltem a kezemet.

– Itt a történet vége, Kutyaorrú, egy szót sem akarok erről többet ejteni, sem pedig hallani.

Flegmán megrántotta vállát, majd kinyújtotta a kezét, hogy visszavegye tőlem a piát.

– Nagyobb szám lett volna, ha kinyírsz valakit... de így...

Egy pillanatra összenéztünk, és biztos voltam benne, hogy tartani fogja a száját. Az egyik legelőnyösebb tulajdonsága a hűség volt.

Pippa Kenn

A LEMENŐ NAP FÉNYE sárgára festette a szoba mennyezetét. Ismerős helyen ébredtem, a levegőben édeskés illat terjengett. Korábban mintha láttam volna egy ráncos, barna fogú öregasszonyt, de lehet, hogy csak álmodtam. Megpróbáltam felülni, de felkavarodott a gyomrom, ezért visszadőltem a párnára.

– Csak ne olyan sietősen, szépségem!

Ruben a szoba közepén, az asztal mellett állt, és valamilyen teaszerúséget öntött ki egy idegen kancsóból. Mosolygott, felsőteste hegei sárgában játszottak a meleg fényben.

– Mi történt? – kérdeztem, és szemügyre vettem a zöldes véraláfutásaimat.

– Biztonságban vagy. Még sok időt kell eltöltened velem. – Mellém telepedett, és felém nyújtotta a poharat. – Gyógyszer. Ezt meg kell innod.

Mielőtt elvettem volna a gyógyszert, megérintettem Ruben meztelen mellkasát. Tényleg ott volt, nem csak álmodtam. Felhajtottam a pocsék lötytyöt, és meglepő módon megszűnt az émelygés.

Visszavitte az asztalhoz a poharat, és egy tányért hozott, amiben valami kásaszerűség gőzölgött. Elvettem a tányért, és lassan kanalizni kezdtem az almapürét.

– Hol vagyunk? – kérdeztem, és megfogtam a kezét.

– Egy menedékhelyen. Most az a legfontosabb, hogy megerősödj.

Miután az evést feladtam fél tányér pürénél, mellém feküdt, és felkönyökölve megtámasztotta a fejét. Közelebb húzódtam hozzá, hogy érezhessem teste melegét. Megcsókolta a kezemet, és átölelt.

– Azt hittem, meg fogok halni – suttoztam.

– De nem haltál meg – válaszolta. Gyengéden megcirógatta az arcomat és a számat.

– Túl leszünk ezen is – ígérte.

Csupasz mellkasához dőltem, és tompa szívdobogását hallgatva újra elaludtam.

Ruben Mack

AZNAP DÉLELŐTT IS A KONYHÁBAN TALÁLTAM KELSEIT. A nyitott ablakon metszőolló csattogása hallatszott be a kertből, Jerry megint a növényeit ápolta.

– Szeretnék kérni valamit! – mondtam.

Kelsei felnézett az almahámozásból, és homlokára lökte repedt szemüvegét.

– Miről lenne szó? – kérdezte, majd bekapott egy szelet almahéjat, és felém tolta a tálcát. Belemarkoltam az almahéjba. Jellegzetes, édes ízéből azonnal tudtam, hogy tervezett alma, nem pedig az az elvadult, kesernyés fajta, mint a hegyekben.

– Pippa állapota napról napra javul, és... – kezdtem bele, de elakadt a szavam. Pippa kék véraláfutásai először zöldbe, majd sárgába fordultak. Már nem volt olyan sápadt, mint korábban, néha kinyitotta a szemét, és váltottunk néhány szót. Nemsokára felépül annyira, hogy továbbinduljunk. – Szeretném, ha nem mondaná el neki, hogy életben van a nagybátyja.

A közénk telepedő csendet Kelsei nevetése törte meg. Ocsmány, nyers hangja volt. Még egy szelet héjat tömött a szájába, miközben fürkészően engem figyelt.

– Tudod, nagyon kíváncsi voltam, hogy előállsz-e ezzel, vagy sem. – Felém bökött a késével. – Reméltem, hogy nem leszel ekkora önző idióta, de ezek szerint tévedtem.

Összefontam a karomat, és elhatároztam, hogy uralkodom magamon. Gage mellett éreztem ilyen dühöt utoljára. Azt hittem, Pippa véglegesen megszabadított ettől az érzéstől.

– Azok alapján, amiket a kolóniáról mondott, legszívesebben sarkon fordulnék, és hazamennék – kezdtem bele a túlzó és gyenge érvelésbe. Másra sem vágytam, mint

hogy egy ideig biztonságos helyen tudhassam Pippát, ahol rendesen felépülhet a mérgezésből. – A horda miatt azonban ez nem lehetséges.

– Azt hiszed, hogy kikerülheted Petert? Mert akkor nagyon tévedsz.

– Nem. – Idegesen beletúrtam a hajamba. – Én csak időt akarok nyerni. Ha Pippa megtudja, hogy él a nagybátyja, akkor abban a minutumban, akár félholtan is útra kelne.

– Mindketten tudjuk, hogy nem ez a bajod – mondta Kelsei gúnyosan, mintha csak a lelkiismeretemet hallanám. – Ha megtudja, hogy él a nagybátyja, már nem te jelented majd neki az egész világot.

– Csak ő maradt nekem – sziszegtem.

– Több mint hatvan év tapasztalatára alapozva mondom, és kiemelném, hogy ennek majdnem felét emberek között töltöttem, nagyon-nagyon rossz ötletnek tartom, amit most tenni készülsz.

– Kérem! – Könyörgőre fogtam. – Kérem!

Kelsei beletörődve felsóhajtott.

– Úgy szürod el, ahogy akarod – mormogta, és kék szeme rám villant. – Megígérem, hogy hallgatok Peter Kennről. De amikor majd minden rosszra fordul, jusson eszedbe, hogy csakis magadnak köszönheted az egészet.

Felsóhajtottam.

– Köszönöm! – Halványan elmosolyodtam. – Mindig öröm magával beszélgetni.

– Ne köszönd! – horkantott fel. – Bánni fogod még ezt.

Nem fogom! – De mégsem győztem meg magamat teljesen.

Mielőtt visszamehettem volna Pippához, megállított.

– Később kimegyek az egyik külső veteményesbe, ahol van még néhány láda körtém, amikre szükségem lesz az elkövetkezendő szűkös időkben. Jerryt nem szeretem magammal vinni, de hasznomra válna egy plusz puska.

– Ráérek! – válaszoltam viccelődve. – De ugye Jerry...

– Jerry kedveli azt a lányt. Vigyázni fog rá, amíg elleszünk. Különben is, az egész nem tart tovább egy órácskánál.

– Rendben – egyeztem bele, és már fordultam is kifelé a konyhából, de egy nyugtalanító gondolat megállított. – Szóval akkor itt marad.

– Soha, de soha nem megyek vissza a kolóniára – mormogta Kelsei, és a szemüvegét visszalökte az ornyergére.

Pippa Kenn

LÖVÉSEK ROBAJÁRA ÉS SÁPADTAK SIKOLYÁRA RIADTAM FEL. Kiugrottam az ágyból, a deszkapadlóhoz lapultam. Sem a késem, sem pedig a pisztolyom nem volt a helyén. Még nadrágot sem viseltem. Az ismerős szobában voltam, ismeretlen helyen. A karomat múltóban lévő, sárgás véraláfutások pettyezték.

Ruben!

A lövések nem hallgattak el, de az egyik sarokban észrevettem az íjamat. Átkúsztam az asztal alatt, és magamhoz vettem a fegyvert, meg egy tegez narancssárga tollú nyilat. Az ablakhoz rohantam, majd olyan hévvel vágtam ki, hogy beleremegtek az üvegtáblák. A kertet deszkakerítés védte, senkit sem láttam, de a lövések folytatódtak.

Az ablakon beáramló hidegtől reszkettem, ezért felrángattam magamra egy bő nadrágot, a pulóveremet és a bakancsomat. Nem bajlódtem a cipőfűzővel, vállamra lendítettem a tegezeket és az íjat, majd kirohantam a szobából.

– Ruben? – sikoltottam. Senki sem felelt.

A bejárati ajtó nyitva volt. Nyilat készítettem az íjba, majd kicsörtettem a kertbe. Észrevettem egy másik, nyitva felejtett kaput; a nyugtalanító hangok a túloldalaról érkeztek. Szaporán vettem a levegőt, az orromon fehér pára csapódott ki. A kapu

felé siklottam, az íjamat a résre irányítottam, hogyha felbukkan egy sápadt, azonnal lelőjem.

Kidugtam a fejemet az ajtó mellett; egy tömzsi férfi háttal állt nekem, és kétlövetű puskájával a drótkerítésen csüngő sápadtakra lőtt. Hamar felmértem a terepet, a fickó pontatlanul célzott, a leszakadt végtagok és a tátongó lyukak felingerelték a szörnyetegeket.

Hogy maradtál eddig életben?

Kiléptem a másik kertbe, a tegez a lábamnak támasztottam, és az első nyilat a legközelebbi egyed szívébe lőttem. A férfi megpördült és riadtan bámult rám, majd lassan a magasba emelte a kezét.

Neked meg mi bajod?

– Földre! – kiáltottam rá. A fickó engedelmesen hasra vágta magát, én pedig felajzottam az íjat, és a következő nyilat a dróthálót ostromló szörny fejébe röpítettem.

Egymás után szedtem le őket, egyre több narancsos tollú nyíl állt ki a holttestekből. Karom remegett a fáradságtól, de összeszorított foggal kitartottam.

Amikor az utolsó sápadt is élettelenül összerogyott, leeresztettem a fegyvert, és zihálva levegőt kapkodtam. Megszédültem, de nem volt idő gyengeségre.

A fickó ott volt, ahol hagytam, hason fekve, továbbra is magasra emelt kézzel tekingetett hátra a tetemekre.

– Hol van Ruben? – ordítottam rá, de nem ajzottam fel az íjat.

A fickó a kerítésen túlra mutatott.

– Odakint? – kérdeztem rémülten. Ruben nem mehetett messzire, mert a szobában láttam a hálózsákat és a kardját.

A férfi bólogatott.

– Miért fekszik még mindig a földön? – kérdeztem értetlenül. Mintha csak az engedelmyemre várt volna, feltápáskodott, és ráérvősen, suta mozdulatokkal leporolta a ruháját.

– Merre mentek? – Minden egyes szót tagoltan ejtettem ki, de a férfi csak bámult rám. Aztán meghallottam a puskaropogást.

– Jerry! Nyisd ki a kaput! – kiáltotta egy reszelős hang. Egy nálam magasabb, öreg nő vált ki a fák közül, esetenül mozgott a hátát húzó súlyos hátizsáktól, arca vöröslött a megerőltetéstől.

Jerry öles léptekkel indult a távolabbi vaskapu felé. Ruben futólépésben közeledett az öregasszony mögött, folyton a háta mögé pillantott, és leadott pár sorozatot, amíg el nem fogytak a töltények. Csapzott haja a homlokára tapadt, lihegve kapkodta a levegőt. A maga után vonszolt zsákot nyögve áthajította a kerítésen. A zsák szája kibomlott, apró körték gurultak szerteséjjel.

Ruben a nő után indult, aztán megtorpant, amikor észrevette a sápadtakból kiálló nyilakat. Azonnal engem keresett. Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetünk, aztán észrevettem a fák között felbukkanó sápadtakat.

Ne!

Ruben észbe kapott, és a kapu felé rohant, de megbotlott az egyik testben, és elvágódott a földön. Káromkodva kelt fel, és kardforgató karját szorítva indult tovább. A sápadtak ordítva rohantak. Kevesen voltak, de tudtam, hogy előbb érik el Rubent, minthogy ő elérné a kerítést. Ruben a pisztolyát a rosszabbik kezében fogta, esélye sem volt pontosan célozni.

Megvettem a lábam, kizártam a fáradtságot, ahogy Santiago tette, amikor a nagy hallal küzdött. Egész életemben én parancsoltam az izmainknak, és most sem fogom engedni, hogy máshogy legyen.

A legfenyegetőbb célpontokra koncentráltam, ismétlődő mozdulattal nyúltam nyílért, ajzottam a húrt, és lőttem. Az öregasszony a kaput támadó szörnyetegekre tüzelt, hogy tisztán tartsa a bejáratot. Ruben szinte vaktában lőtt.

A nyilaimtól egyik sápadt a másik után esett össze. Szédültem; a biztos találat érdekében kénytelen voltam kifújni a levegőt, és pangó tüdővel célozni, ahogy kezdő koromban tettem.

Ruben bevetődött a kertbe, Jerry pedig abban a pillanatban becsapta a kaput, de az egyik sápadt az utolsó pillanatban becsúsztotta karját a nyíláson. A csikorgó fém összeroppantotta a csontját, rozsdavörös mocsok spriccelt a földre. A szörnyeteg üvöltött fájdalomában, két újabb társát vonzotta a kerítéshez. Az öregasszony lepuffantotta őket. Jerry nyöszörögve hátraugrott, amikor a sápadt az ajtó egyik részén keresztül a szeme felé kapott. Ruben a lábával támasztotta a kapu alját, remegve sebesült kezébe fogta pisztolyát, és megpróbált célozni. A szörny centiről centire tolta hátrébb Rubent, egyre nagyobb rést nyitott a kapun. Arra a pillanatra vártam, amikor a kapu vasa végre nem takarja majd a szívét.

– Enyém a szív! – ordítottam, és utolsó nyilamat a betolakodó hófehér mellkasába lőttem. Csend lett. Csak a vérem lüktetését és a zihálásomat hallottam.

Letöröltem homlokomról a verejtéket, és fáradtan leengedtem az íjat a földre. Próbáltam szabályosan lélegezni, hogy legyűrjem a rám törő rosszullétet.

Ruben kitárta a kaput, az undorító sápadt bedőlt rajta. Ruben állkapcsán ugrándozott az ín a dühtől, amikor néhány erőteljes rúgással kitessekelte a hullát, majd helyére kattintotta a kaput. Jerry egy hosszú fémkart kezdett tekerni, és a széles reteszek a helyükre csúsztak.

– Irány a belső kert, mielőtt meglátnak minket! – adta ki az utasítást az öregasszony, de Ruben rá sem hederítve felém rohant, ép karjával magához húzott. A nyakába csimpaszkodtam, és rádöbentem, hogy már megint milyen kevésén múlt az élete. Kibontakozott az ölelésből, és a szemembe nézett.

– Jól vagy? – kérdezte aggodalmasan, és a homlokomat tapogatta, majd tenyerét az arcomra fektette. Finoman megcsókolt, ami csak tetézte a lábamban szétáradó gyengeséget. Amikor elengedett, kellett néhány pillanat, hogy magamhoz térjek. Ruben elkapta a deszkakapuhoz sántikáló öreg nő ideges pillantását, és odakiáltott neki.

– Rögtön megyünk, Kelsei!

A nő bosszankodva még egy utolsó pillantást vetett a kerítésen esett károkra, majd eltűnt az ajtóban, nyomában a szomorúnak tűnő, körtészsákot cipelő Jerryvel. Észrevettem, hogy vonásaik mennyire hasonlóak; csak a férfi szeme és orra különbözött a nőétől, no meg persze a ráncok sokasága.

– Gyere, menjünk! – sürgetett Ruben, és szájon puszilt, majd átkarolta a derekam, és átvette az íjamat. – Az erdő hemzseg a sápadtaktól. Még néhány ilyen akció, és átszakad a kerítés.

– Milyen messze van innen a kolónia? – kérdeztem halkán.

Ruben rám mosolygott.

– A hegyláncon túl, pont, ahogy mondtam.

Nem akartam neki bevallani, hogy néhány napja csak önámításnak gondoltam a hegyen túli határt.

– Kelsei olyan dolgokat mesélt, amiktől legszívesebben meg sem állnék hazáig – mormogta. A mosoly helyét lassan aggodalom vette át.

Ruben le sem vette rólam a szemét, miközben betámogatott a házba.

Az arcára volt írva, hogy valami megváltozott.

– Ruben!

Ruben mintha álomból riadt volna fel, elkapta rólam a tekintetét, és Kelseire nézett, majd végre elvette a felé nyújtott fáslit.

Ölemben nyugtatta a kezét, miközben én a megzúzódt csuklójára rongyba csavart jeget nyomtam, szabad kezemmel

pedig hosszú ujjait szorongattam. Minden pillanatot kihasználtam, hogy megérinthessem.

Jerry kenőcsöt hozott, amit mosolyogva köszöntem meg neki. Nem tudta hova tenni a viselkedésem változását. Az imént még íjat lengetve ordibáltam vele, most meg vigyorgtam rá. Kikacsázott a konyhából, és magunkra hagyott minket az anyjával.

Ruben vállának dőltem, és legszívesebben ültő helyemben elaludtam volna. A sápadtak hirtelen felbukkanása feszültté tette a légkört. Mielőbb el kell indulnunk, ha a nyakunkon lévő horda előtt akarjuk elérni a kolóniát.

Néhány falat sült alma segített, hogy legyőzzem a szédülést.

– Gondolom, nem árulok el újdonságot azzal, hogy bitang jól bánsz az íjjal – mondta Kelsei. Vér tolult az arcomba a dicséret hallatán. – A kolónia őrsége mindig szívesen fogadja a fegyverforgató tehetségeket.

– Csak néhány hónapot maradunk, amíg a horda el nem vonul – válaszoltam.

Kelsei felnevetett.

– Ha egyszer beteszed a lábad a falak közé, nem lesz olyan egyszerű eljönni onnan.

– Megtaláljuk a módját – feleltem szárazon, és mélyen hittem is benne.

Az öreg nő mindentudó mosollyal fordult vissza a körteválogatáshoz. Már éppen megkérdeztem volna, mit talál annyira mulatságosnak, amikor a szemüvege karcos üvegén keresztül komoly pillantást vetett rám.

– Bármi is történjék, ne engedjétek, hogy levigyenek titeket a föld alatti laborokba. És ne higgyetek senkinek, aki azt állítja, hogy már nincsenek műtétek.

Rubenre néztem, mire megvonta a vállát.

– Igazak voltak a kísérletekről szóló pletykák.

– Az emberek miért túrik, hogy ezt tegyék velük? – kérdeztem értetlenül. – Ha én lennék a helyükben, hanyatt-homlok me...

– Éppen ez az, Pippa! – vágott közbe Ruben. – Nem tudják, hogy van választásuk. Idekinn éhen halnának, az első kóbor sápadt széttépné őket, vagy egy hidegebb éjszakán megfagynának. Soha nem készítették fel őket a túlélésre.

Kelsei felnevetett, a hang leginkább vijjogásra hasonlított.

– Vagy másfél ezren élnek jelenleg is a falak között, sőt, százak leélték már az életüket úgy, hogy soha nem tették ki a lábukat onnan. Van élelmük, vizük, biztonságuk, folyamatosan elfoglalják magukat, és megkapják a boldogság látszatát is. Eszükbe jut, milyen borzalmak várnak rájuk idekint, és hálát adnak, hogy ott élhetnek.

– Ezek után, ha azt mondják, hogy az életedet akarják jobbá tenni egy génműtéttel, az nem olyan nagy ár – mondta Ruben, de Kelsei rosszálló pillantására elhallgatott.

– Azt mondták, kijavítják a genetikai hibákat – horkantotta, és rövidebbik lábával toppantott egyet. – De ki tudja, mit művelnek az emberrel. Nekem nem tudták kiegyenesíteni a lábamat.

– Ha valaki nemet mond? – kérdeztem.

– Megtalálják a módját – idézte epésen a korábbi mondatomat.

Nem tudtam elképzelni, hogy emberek az akaratuk ellenére alávetik magukat a műtétnak. Ruben ép kezével végigsimított a hajamon, és kicsalt magának egy apró mosolyt.

– Ugye velünk tartanak a kolóniára? – kérdeztem. – Maga is láthatja, hogy a sápadtak egyre többen vannak. Amikor pedig ideér a nagyja, akkor...

– Nem érdemes törnöd magad, Pippa – szólalt meg halkan Ruben. – Kelsei inkább elpatkol, mint hogy visszatérjen arra a „szentségtelen helyre”.

Ruben megnyomta az utolsó szavakat. Kelsei elvigyorodott, és ráncos mutatóujjával játékosan megfenyegette Rubent.

– És Jerry? – kérdeztem. – Mi lesz Jerryvel? Rá nem is gondol?

– Jerry beleőrülne, ha elszakítanám az imádott kertjétől. A benti népség amúgy is nehezen tűri a... nehezebb felfogású egyéneket, főleg ha egyetlen hasznos tulajdonsággal sem tudják egyensúlyozni a hiányosságukat. Odabenn a földi pokol várna rá.

Szólni akartam, de Kelsei kemény tekintete belém fojtotta az érveket. Segélykérően Rubenre pillantottam, de ő lemondóan megrázta a fejét. Mellkasomba üresség tolult, szívemre szorítottam a kezemet, hogy megpróbáljam elejét venni a rettenetes és oly ismerős érzésnek.

Kelsei és Jerry halott ember volt.

Ruben békés arcát figyeltem, ahogy egyre távolabbra jutott a végtelen álmomezőkön. Erős karjával magához húzott, lábát átvette az enyémen, mintha attól félt volna, köddé válok, míg ő alszik. A szobát rózsairat lengte be; a küszöb felett beszűrődő fény halvány fénycsíkot vetett a deszkapadlóra. Nem tudtam nyugodtan aludni. Kelsei halálra ítéli magát és a fiát is. Épeszű ember nem tesz ilyet. *Az emberi élet mindennél fontosabb.*

Lopva végigsimítottam Ruben keskeny csípőjén, majd csigalassúsággal kibontakoztam birtokló öleléséből. Korábban nem ilyen volt az ölelése; az erdőben nem csak én hittem úgy, hogy sosem látom őt többé. Ösztönösen tudtam, hogyan mozdítsam meg anélkül, hogy felébreszteném. Nesztelenül osontam, és a résnyire nyitott ajtón kipasszíroztam magam a szűk folyosóra.

Kelsei háttal ült nekem, az asztal fölé hajolt, és sebesen körmölt valamit a szolárlámpás fényénél. Néha megrázta a csuklóját, mintha keze nem bírná tartani az iramot feltörő gondolataival. Észrevett, de csak röviden pillantott rám.

A szemközti székre telepedtem. A fa fájdalmasan megnyikordult alattam, pedig a betegségtől a súlyom egy ványadt nyúléval vetekedett.

– Kérem, ne haragudjon rám, Kelsei, de egyszerűen muszáj megkérdezniem. ..

– Bök ki, Pippa! – reccsent rám a nő, de fel sem nézett a levélírásból. – Ebben a házban nem szükséges finomkodnod. Már rég megbékéltem azzal, amim van.

Zavartan megköszörültem a torkomat.

– Miért adja fel a saját és a fia életét?

Kelsei keserűen elmosolyodott.

– Nem tudod annyiban hagyni a dolgot, igaz-e?

– Engem arra neveltek, hogy az emberi élet mindennél fontosabb!

Csend telepedett ránk, a lámpás néha villódzott, jelezve, hogy lassan elfogy az energiája.

– Mondd csak, Pippa! – Kelsei előrehajolt; szemét természetellenesen felnagyította a szemüvege. – A magányosan töltött éveid alatt egyszer sem fordult meg a fejedben, hogy hátrahagyd az életedet?

– Most nem rólam van szó – hebegtem.

– Ugyan! – A csendbe csak a toll sercegő hangja hasított bele. – Az arcodra van írva!

Cirkalmas aláírást kanyarított a szöveg alá, majd farkasszemet nézett velem. Erről soha nem beszéltem Rubennek. Lesütöttem a szememet, mert képtelen voltam elviselni az öreg nő átható pillantását.

– Most mégis itt vagyok – mondtam kimérten, mert nem tudtam rávenni magam a hazugságra. – Magának itt van a fia. Maga nincs egyedül.

– Mind egyedül vagyunk, Pippa, ha van velünk valaki, ha nincs.

– Ez nem igaz – jelentettem ki. – Maga soha nem tapasztalta meg, hogy milyen *egyedül* lenni, hogy milyen minden egyes

nap úgy felkelni, hogy nincs kivel szót váltania, nincs kiért aggódnia, nincs kit szeretnie. A tudattal élni, hogy talán soha nem találkozik majd egyetlen emberrel sem. – Rövid szünetet tartottam. – Nem becsüli, amije van, mert nem tudja, milyen anélkül.

Kelsei rezzenéstelen arccal, kíváncsian nézett rám, mintha valamilyen megfejtésre váró rejtvény lennék. Lassan levette a szemüvegét, és fáradtan megdörzsölte a szemét.

– Fiatal korod ellenére olyan magányosan éltél, ahogy egyetlen embernek sem lenne szabad. – Megfontolt mozdulatokkal összehajtogatta a papírt, ráírt egy nevet, aztán egy másik hasonló levél mellé tette. – Pontosan emiatt ne hidd, hogy megérted a világ és legfőképpen az emberek működését. Jól jegyezd meg: bármennyire is szeretnéd, soha nem fogsz tudni mindenkit megmenteni!

Ruben Mack

A FÜGGÖNY MÖGÜL FIGYELTEM PIPPÁT, ahogy Jerry megmutatja neki a kertje büszkeségeit. A fagyot is átvészelő, méregnek ellenálló, ehető gumóktól és virágzó bokroktól kezdve a Vörös erdő földjét újra termékennyé tevő, méregzöld növényig mind genetikai fejlesztés volt. Pippa néha az ablak felé pillantott, és rám mosolygott.

A gyógyszerkúra hatott, véráláfutásai eltűntek, Kelsei gondoskodásának köszönhetően egyre kevesebbet aludt és egyre többet evett. Mindannyian feszültebbé váltunk: hamarosan ismét magunk mögött hagyunk egy biztonságosnak mondható helyet.

Már attól boldog voltam, hogy láthatom, ahogy Pippa megszagolja a paradicsomokat, vagy lecsíp egy elszáradt levelet Jerry bokrairól. De a titok, hogy a nagybátyja él, belülről emésztett, és megkeserítette a boldogságot.

A gyomorforgató, édes füst megelőzte a szobába berontó Kelseit.

– Nesze! – A kezembe nyomott két gondosan összehajtogatott papírt. Az egyik Jordon Sallsnak, a másik Wyatt Wellsnek volt címezve. – Mindkettőt add oda Kutyaorrúnak, és mondd meg, hogy Kelsei Chalk küldi.

Nagyot szívott a cseréppipájából, majd miután elmerengve kifújta a füstöt, hozzátette:

– Azt is üzenem neki, hogy ha legközelebb ízesített dohányt mer hozni, leharapom a tökét.

Ahogy magam elé képzeltem a jelenetet, zavart röhögés buggyant ki belőlem. A vigyor talán túl hamar olvadt le az arcomról.

– Lesz legközelebb? – kérdeztem, de képtelen voltam a szemébe nézni.

– Sértő, hogy ilyen hülyének nézel, fiú! – csattant fel. – Itt maradunk, az igaz, de elhiheted, hogy nem fogjuk üvöltözve a kerítés tövében ingerelni azokat az átkozottakat. Ha a horda elsodorja a kerítést, szépen elbarikádozzuk magunkat a pincében...

– A horda elvonulása hónapokba is telhet – vágtam közbe.

– Van elég tartalék élelmünk és töltényünk. A neheze az lesz, hogy miként tartsam Jerryt idebenn.

Pippa megint az ablak felé fordult, de az arcáról szinte azonnal eltűnt a bájos mosoly, amikor meglátta a házigazdáinkat.

– Még mindig dühös rám, amiért nem tartunk veletek – állapította meg rosszallóan a vénasszony. – Nincs joga hozzá.

– Csak nem érti magát – keltem Pippa védelmére.

– Sokat fog csalódni az emberekben. – Összeszorítottam a számat. Igen, Pippa bennem is csalódhat, ha megtudja, mit titkolok. Karba tettem a kezem, és makacsul bámultam ki az ablakon. Kelsei újra próbálkozott.

– Ahogy az ő arcából tudok olvasni, úgy a tiédből is, Ruben. A múltadban valaki a halált választotta az élet helyett, igaz-e?

Nem néztem rá, először nem is akartam válaszolni.

– Az apám – suttogtam rekedten. – Teljesen szétesett anyám váratlan halála után. Egyszer féktelen haragra gerjedt, egyszer mély letargiába zuhant. Tizenkettő voltam, amikor egy reggel elment otthonról. Soha nem tért haza.

Gage egyszer azt mondta, talán jobban járunk, ha soha nem találjuk meg a másik felünket, mert ha elveszítjük az igazit, akkor elveszítjük önmagunkat is. Most már megértettem a szavak mögött megbúvó gondolatot. Megtaláltam Pippát, még ha ezért nagy árat is fizettem. Ha őt is elveszíteném, ahogy apám elveszítette anyát, akkor abba beledöglénék.

– Mi történt azután? – kérdezte szokatlanul csendesen a vénasszony.

– Nem találtuk meg a testét. Elnyelte a föld, mintha soha nem is lett volna apám. – Keserűen felnevettem, és Kelsei figyelmes szemébe néztem.

Figyeltem, ahogy Pippa a haját hátrafogva megszagol egy vörös rózsát. Becsukta a szemét, és elmosolyodott. Szívem belesajdult a látványba. Legszívesebben kirohantam volna, hogy a karomba zárjam, és soha többé ne ereszsem el őt.

– Rettenetes éjszakák következtek – folytattam. – Gage megemberelte magát, ő tartotta bennem a lelket. Talpra álltunk, és új célt tűztünk ki magunk elé. El akartunk jutni a kolóniára az emberek közé. Tudni akartuk, milyen érzés egy lányt ölelni.

Megdörzsöltem a karomat, mert hirtelen hűvösnek éreztem a szoba levegőjét.

– Mindig van miért élni – mondtam. Az ablakon át Pippára néztem. – De van, amiért jobban.

A nap rég lebukott a fák mögött, a szürkület csípős hideget hozott magával. Kelsei – szigorúan kölcsönbe – éjjellátó

szemüveget adott, hogy szemmel tarthassam az erdőt. Pippa is a kerítésen túlra figyelt. Egy új puskát tartott a kezében, amit Kelseivel cserélt az íjra és a nyilakra. Túl sok sápadt nyüzsgött errefelé, ezért jobb, ha éjszaka utazunk. Nappal nehezebb lesz elrejtőzni a kopasz fák között.

– Egyszer már volt dolgom hasonló cuccal – világosítottam fel Pippát –, de ez mérföldekkel jobb annál.

– Emlékszem – mosolyodott el. A szemüvegen át zöldbe boruló világban fehér foltként vibráltak a fogai. – Miután megsebesültél a tisztáson, azt hitted, ilyet viselek.

Kelsei köhintett, jelezte, hogy jobban tennénk, ha meghúznánk magunkat a gondtalan csevegés helyett. Idegesen topogott a palánk-kerítés ajtajában, Jerry pedig fél lépéssel előtte ácsorgott, és egy zsákocskát babrált. A vénasszony reggel már bejelentette, hogy nem szeret búcsúzkodni, de azért kitett magáért a konyhában, és olyan csodás madárlevest főzött, amilyet még életemben nem ettem.

– Indulnotok kellene – suttogta mogorván –, ha el akarjátok érni a hegytetőt napfelkeltéig.

– Ez a terv – mosolyogtam rá, de vidámságom nem illett a helyzethez. Gage rühellte, amikor így jött ki rajtam a nyugtalanság. A testemben szétáradó erőtől egyenesen legyőzhetetlennek éreztem magam.

A vénasszony a fejünkbe verte az útvonalat, nehogy eltévedjünk.

– Mindenképpen add át a leveleket Kutyaorrúnak! – Miután Kelsei körbenézett, bicegve elénk lépett. – Vigyázzatok egymásra, és ne felejtsetek el, amit a föld alatti laborokról mondtam!

Legnagyobb meglepetésemre megölelt minket. A jeges felszín alatt Kelsei Chalknak mégiscsak van szíve. Pippa megmerevedett, de mielőtt viszonzozhatta volna az ölelést, a vénasszony már visszasántikált az ajtóhoz. Megesküdtem volna, hogy elmorzsolts egy könnycseppet.

Jerry rám sem hederítve Pippához lépett, és kezébe nyomta a meggyötört vászonzsákot.

– Rózsamagok – jelentette ki félszegen.

Pippa arca felderült, és egy izgatott sikkantással átölelte Jerryt.

– Nagyon köszönöm – mondta olyan hangsúllyal, mintha repülő szőnyeget kaptunk volna. – Ígérem, éppen olyan jól gondjukat viselem majd, mint te.

Jerry bólogatott, nem tudott mit kezdeni ezzel a kitörő örömmel. Pippa néhányszor izgatottan megpördült maga körül, miközben a vaskapu felé tartottunk.

– Legalább tudom, hogy elég pár vacak magot beszereznem, ha boldoggá akarlak tenni – viccelődtem. Pippa gyöngyözően felkacagott.

– Elég, ha mellettem vagy, hogy boldog legyek – duruzsolta a fülembé, és mielőtt észbe kaphattam volna, ajka az enyémre tapadt.

Miután ellépett előlem, peckesen kísétált a kapun, és várakozón fordult vissza a ledöbbent énemhez.

– Ezt beosztom.

A kerítésen kívül végre mindketten megéreztük a helyzet súlyát. Pippa idegesen, behúzott nyakkal pásztázta a környéket, puskáját keze ügyében tartotta.

Jerry zavartan intett felém, miután helyére tekerte az erős reteszeket.

– Minden jót, Jerry! – köszöntem tőle. Soha többé nem fogjuk látni őt. Megvártam, amíg visszakacsázott a faajtóhoz, majd Pippához léptem, és a fegyveremet félresöpörve magamhoz húztam őt. Megpusziltam a homlokát, majd a szemébe néztem.

– Készen állsz?

– Nem hinném, hogy erre valaha is fel tudnék készülni.

Komoran indultunk útnak.

Pippa Kenn

MIRE A NAP ELSŐ SUGARAI MEGVILÁGÍTOTTÁK A KELETI ÉGBOLTOT, legszívesebben sírtam volna a fáradtságtól. Ólomsúlyú lábam tiltakozott az emelkedők ellen, a hegygerinc szinte elérhetetlennek tűnt. Zihálva kapkodtam a levegőt, nem érdekelt, hány sápadtat csal ide a zaj. A sötétben úgyis ki tudjuk őket kerülni.

– Pippa! Nézd! – Ruben hangjára megtorpantam, és felemeltem a puskám, hogy abban a pillanatban lőhessek, ahogy meglátom a célpontot.

Azonban Ruben egy fára mutatott, melynek nem fekete volt a törzse. Az ősz utolsó elszáradt, sárgás levelei lengedeztek ágain. Tartalék energiáimat mozgósítva vonszoltam magam felfelé az emelkedőn. Egyre több élő fa jelent meg a vörösek között. Gyors volt az átmenet, mintha a Vörös erdőnek túl nagy erőfeszítésébe került volna felkúsznia a hegyre. A hegy tetején irtásra bukkantunk; kivágott vörös fák heverték a lankán, a tönkök között a méregzöld növény vert tanyát. A kolóniai emberek lassítani próbálták a mérgezést, különben a Vörös erdő egyszer eléri a falaik határát.

Élő erdőben lépkedtünk, egyre feljebb és feljebb haladva a hegyen, mígnem az eget láttuk a fák fölött.

Indulás előtt Kelsei megígértette velünk, hogy a hegy tetején felmászunk egy magas fára, hogy lenézzünk a kolóniára. Azt mondta, megértünk majd valamit, amit neki úgysem akarnánk elhinni.

Ruben egy kivételesen nagyra nőtt fára mutatott, én pedig kimerülten bólintottam. Amikor odaért, homlokát a törzsnek nyomta, majd hátrafordult, hogy megnézzem, hol vagyok. Éjjellátó szemüvege a nyakában lógott.

– *Fel tudsz mászni?*

Gyengéden derekam köré kulcsolta karját, én pedig kulcsontjának támasztottam halántékomat. Fáradt voltam,

lábam pokolian fájt az erőltetett menettől. Nem ölelhettem sokáig Rubent, nem szolgáltathattuk ki magunkat a sápadtaknak.

– A falak között ezer csókot is kapsz majd – ígértem alig hallhatóan, mire ő komiszul elvigyorodott. – Csak győzd viszonzni őket!

– Szavadon foglak! – Belecsókolt a tenyerembe, és kelletlen sóhajjal elengedett.

A szokásosnál jóval nehezkesebben kapaszkodtam fel egy magasabban fekvő, vastag ágra. Miután elhelyezkedtem, egy kötélén felhúztam a holminkat, majd bizonytalan mozdulatokkal Ruben is felmászott mellém. A felszerelésünket egy ághoz erősítettem, a puskákat pedig lazán felakasztottam egy gallyra, hogy bármikor kezünk ügyében lehessenek.

Ilyen magasságból beláttam a Vörös erdőt, a temérdek, egyre kopaszodó, fekete fát, melyek végeláthatatlanul terültek el alattam. A völgyet szegélyező dombok tetején mozgást láttam. Sápadt szörnyetegek ereszkedtek lefelé, éppen úgy lassította őket a Vörös erdő, mint minket. Időbe telt, amíg megtaláltam Kelsei házát. Az öreg nőnek nem sok ideje maradt, hogy felkészüljön.

Már most láttam, hogy néhány óránál többet nem pihenhetünk.

A hegy másik oldalán igazi zöld erdő húzódott. Otthon láttuk a mérgezés enyhe hatását: a bokrok csenevésszé nőttek, az aljnövényzet kikopott az évtizedek során. Csak fotóalbumokban láttam zöld erdőket, de az élém táruló völgy szépsége túltett a képeken.

A fák egytől egyig hatalmasak voltak, nagyobbak, mint a köztes erdőkben. Nyáron az egész hely étellel teli, fenséges paradicsom lehetett: szinte hallottam, ahogy az avarban rovarok zümmögnek, seregnyi állat dobog a bokrok között, és sűrű növényzet hajladozik a szélben. Gyönyörű, színes madarakat akartam látni, és olyan csilingelő madárfüttyöt

hallani, amit azelőtt csak felvételről. A heglánc és az emberek munkája megvédte az egész völgyet a Vörös erdő mérgétől.

A sűrű növénytakarót a távolban magasodó, hatalmas területet elkerítő betonfalak törték meg. A kolónia. Elmosolyodtam. Kelsei nem a hely szépsége miatt akarta, hogy felmásszunk ide.

Ruben lassan leeresztette a távcső üzemmódba állított szemüvegét, és ujjait az enyéim közé fűzte.

– Ez... – kezdett bele, de én suttogva közbevágtam:

– Igen.

Kelsei nem mondta ki hangosan, hogy a kolóniának nincs szüksége figyelmeztetésre. Ezeket a falakat semmi sem tudná megroppantani. Ha a kolónián élőknek van elég élelmük és vizük, hogy hónapokig kitartsanak, egyszerűen túlteszik majd magukat az egészen. Gond nélkül elvonul mellettük a horda.

– Itt biztonságban leszünk. – Megszorítottam Ruben kezét. – Boldogok leszünk.

– Igen.

Ruben mosolya hamisnak tűnt. Mielőtt bármit kérdezhettem volna, a tarkómnál fogva magához húzott és megcsókolt, sürgetően, türelmetlenül. Mintha attól tartott volna, hogy ez az utolsó.

Ruben Mack

GAGE-DZSEL SZÁMTALANSZOR ELKÉPZELTÜK, mit fogunk érezni, ha meglátjuk a kolóniát. Egyszer sem jutott eszembe, hogy nem lesz ott velem. Most rettegtem, hogy Pippa családja mellett nem jut hely számomra. Hogy lassan elveszítem őt. Legszívesebben lekaszáltam volna néhány sápadtat, hogy levezessem a feszültséget.

Chester Creekben kellett volna maradnunk, leszarni ezt a helyet és az összes ember életét.

Hagynom kellett volna, hogy Gage magával vigye a felelősséget.

Pippát család várja, engem pedig semmi sem.

Ha gyors iramot diktálnánk, sötétedés után elérnénk a kapukat. De Pippa gyenge volt, és nagy erőfeszítésbe került neki, hogy tartsa a lépést. Egy fa mellett vártam meg őt. Arca elfelhősödött, sápadtak után kutatva a háta mögé nézett. Észre sem vettem, hogy szívemre szorított kézzel bámultam Pippát, amíg el nem mosolyodott, és a kezem felé nem biccentett.

– *Miért nézel így? Mintha bármelyik pillanatban eltűnhetnék.*

Csak álltam ott megnémulva. Nyelvemre csomót kötött a hazugság, ezért elfordultam. Már éppen indultam volna a helyes irányba, amikor hirtelen megragadta a karomat.

– *Hamarosan elérjük a kolóniát, és biztonságban leszünk. Ennél többet most nem is kívánhatnánk.*

Elmosolyodtam és bólintottam, de nem tudtam meggyőzni őt. Elég sok időt töltöttünk együtt ahhoz, hogy lássa rajtam, ha baj van. Kinyitotta a száját, majd becsukta, és végül ujjbegyével végigsimított az arcomon.

Ismertem ezt az arc kifejezését: az a láthatatlan erő megakadályozta a beszédben.

– *Indulnunk kellene* – tátogtam.

Elfordultam, mert képtelen voltam a szemébe nézni.

Talán túlságosan gyors tempót diktáltam. Pippa nem panaszkodott, de nem is próbált mellettem jönni, inkább egy kissé lemaradva a saját ütemében baktatott utánam.

Cipőm alatt száraz falevelek ropogtak. Próbáltam elterelni a figyelmemet, de csak a kolónia járt a fejemben.

Féltem a jövőtől. Gyűlöltem félni.

A nap már lefelé tartott, a fák között egyre sötétedett.

Pippa éles pisszegésére azonnal megpördültem, és felemelt puskával a legközelebbi fatörzshöz hátráltam. Egyetlen

sápadtat sem láttam. Jelezni akartam Pippának, de eltűnt a fák között. Ha ez valami bugyuta tréfa...

– Szép lassan tedd le a puskádat, fiacskám!

Egy alacsony, ősz hajú férfi vált ki a bokrok közül. Fegyverével rám célzott, tömpe ujja idegesen dobolt a ravaszon. Két másik fickó bukkant elő a szomszédos fák mögül. Egyikük magas termetű és fekete bőrű volt. Idétlenül vigyorgott, és kést lengetett. A másik puskát szegezett rám, fejét úgy forgatta, mintha hallgatózna. Hosszú, kifakult sápadtmarás hege húzódott az arcán. Nem sokon múlhatott a jobb szeme.

Az ősz férfit találtam a legveszélyesebbnek, ezért rá céloztam. Reméltem, hogy Pippa valami igazán jó helyről fedez engem.

– Hol van a másik? – vakkantotta az ősz férfi. Hangja állatiasan csengett, szinte alig értettem a szavait.

– Milyen másik? – kérdeztem vissza értetlenséget mímelve. Felállt a szőr a tarkómon a hangos beszédűtől. Most igazán nem szabadna.

– Ne játszd a hülyét! – dörrent rám. – Érzem rajtad egy másik ember szagát.

– Egyedül utazom – tartottam ki konokul a hazugság mellett. A férfi felemelte a fejét, és sötét orrával körbeszimatolt. Turcsi, nedvességtől csillogó állatorra megrendítően hatott emberi arcán. Kutyaorru... A másik puskás hirtelen elfordította a fegyverét.

– Lewis? – kérdezte Kutyaorru, de nem vette le rólam a szemét.

A puskás először nem felelt.

– Egy recsenés. – Előrebökött a fegyverével. – Abból az irányból. Piszkosul ügyesen oson, mert nem hallok semmit. Az előbb meg olyan hangos volt, mint egy ló.

– Nézzék... – kezdtem bele, hogy bedobjam a Kelsei-s adu ászunkat.

– Ááá – suttogta elégedetten Lewis. – Megvan a kicsike.

Kibiztosította a fegyverét, nekem pedig zúgni kezdett a fülem a rémülettől. A puskámat azonnal felé fordítottam, de tudtam, hogy ha lövöldözésre kerül sor, arra mind rámehetünk.

Ha minden kötél szakad, fejbe lövöm Lewist, mielőtt Kutyaorrú lepuffanthatna engem.

– Az a lány Peter Kenn unokahúga – hadartam. Három kikerekedett szempár szegeződött rám. Reméltem, hogy Pippa elég messze jár, és nem hallja meg, miről beszélünk.

– Bizonyítsd! – mondta Kutyaorrú, de a fekete fickó arca elsötétült.

– Hazudsz – vicsorogta. – Peter Kenn-nek nincs családja odakinn.

A következő néhány pillanat eseményei olyan gyorsan játszódtak le, hogy felocsúdni sem volt időm.

A fekete fickó az egyik pillanatban a helyén állt, a következőben pedig néhány méterrel előttem fetrengett a földön. Nyakán Pippa golyója ütött sebet. Lewis válaszlövései egymás után dörögtek,

Kutyaorrú üvöltött, hogy azonnal hagyja abba. Kibiztosítottam a fegyveremet, és én is lőttem. Kutyaorrú az utolsó pillanatban kigáncsolta Lewist. Az arca előtt néhány centivel elzúgó golyó a fába csapódott.

– Mindenki azonnal hagyja ezt abba! Blake! – ordította Kutyaorrú. Le sem szarta, hogy esetleg fejbe lövöm, odalépett a vinnyogó feketéhez, és a pulcsija nyakánál fogva hátrébb rángatta.

– Most már tudom, milyen gyors vagy – üvöltötte Pippa jóval távolabbról, mint gondoltam volna. Talán nem hallotta, hogy Petert emlegetem. – A következő golyó egyenesen a szívedbe megy, ha rá mersz támadni.

– Jól vagy? – kiáltottam.

– Jól. – Szinte láttam magam előtt dühös kis arcát.

A büszkeségtől majd szétpattantam. Igen, ő az én nőm!

A földön ücsörgő Lewisra emeltem a puskám.

– Ha meglőtted... – szűrtem a fogaim között. Szinte viszketett az ujjam, hogy meghúzzam a ravaszt. Már csak azért is, mert megpróbálta elvenni tőlem Pippát.

– Erre semmi szükség nincs – mondta, és úgy nézett rám, mintha én kezdtem volna az egészet.

– Fiacskám, ne hadonássz itt nekem azzal a puskával – mondta Kutyaorrú. – Senkinek nem esik bántódása. Főleg nem a lánynak.

Nagy levegőt vettem. Egyet. Kettőt. Hármat.

– Ide hallgassanak! – suttogtam elszántan, és úgy fordultam, hogy Pippa ne tudja leolvasni a számról a szavakat. – Ha bármelyikük el meri mondani neki, hogy Peter Kenn életben van, akkor azt kinyírom.

– Őrült vagy, ha azt hiszed, ez titok marad – mondta Lewis kioktatóan.

– Én akarom elmondani neki – jelentettem ki.

– Eddig miért nem tetted, te hazug kis seggfej? – kérdezte Kutyaorrú, és olyan lenézően mért végig, hogy azt hittem, le fog köpni.

– Mert gyűlöli Petert – hazudtam. Hazudtam. Hazudtam, mint Pippa apja. A szavakba beleadtam minden reménytelenségemet, dühömet, és kihasználtam, hogy ők semmit sem tudnak Pippáról. – Paul Kenn gyűlölte a testvérét. Hátrahagyta őket az a szemétláda.

– Ki az a Paul? – kérdezte Blake, de Kutyaorrú egy intéssel elhallgattatta.

– Peter jó ember – jelentette ki. – A lánynak mielőbb meg kellene tudnia, hogy felkészülhessen.

– Add a szavad! – mondtam, és leengedtem a puskát. Nem számított nekik a fenyegetés, idekinn mindennap ezzel kellett megküzdeniük. Vajon egy itteninek ugyanazt jelenti, ha a szavát adja, mint nekem?

– Ne tedd... – kezdett bele Lewis, miközben Kutyaorrúval farkasszemet néztem. A férfi lusta vigyorra húzta a száját, és olyan arcot vágott, mintha tudott volna valamit, amit én nem.

– Tegyétek, amit a fiú mond!

– De... – ellenkezett Blake.

– Ez egy parancs. – Valamiféle varázsszó lehetett, mert erre mindketten elhallgattak.

– Öregem, nagy hibát követsz el! – mondta Lewis, miközben a térdét vizsgálta.

– Ne haragudj, haver! – mondta Kutyaorrú, mintha ott sem lettem volna. – Mocsok szar lett volna, ha lelövöd a lányt.

– Még csak tiszta célpontom sem volt! – Lewis felháborodva nézett fel rá. – Úgy helyezkedett a köcsög fa mögött, hogy el sem tudtam volna találni.

– Akkor vedd úgy, hogy megmentettem az életedet! – Kutyaorrú rám mutatott. – A hősszerelmes majdnem szétloccsantotta a hülye fejedet. Az ég óvja azt a szerencsétlent, akinek közölnie kell Briannával, hogy szolgálat közben elhunyt a vőlegénye.

– Már megint rohadtul kihagytatok valamiből, igaz? – kérdezte a vérző nyakát szorongató fekete, és gyilkos pillantást vetett rám. Ujjai között alig szivárgott vér, éppen csak megkarcolhatta a golyó. Szerencsés ember. – Csak mert én állok a ranglétra legalján, mi? Mert az ükapám kísérleti patkány volt? Ezért hagytok ki mindig mindenből, ti beképzelt seggfejek! Hát rohadjatok meg!

Kutyaorrú erre ordítani kezdett vele, Lewis meg lemondóan rázta a fejét, és néha közbeszúrt egy-egy mondatot.

Hideg veríték csörgött a hátamon; behúztam a nyakamat, ahogy körbenéztem. Egy fehér villanást láttam, de a vaskos fatörzsek és az aljnövényzet jól elrejtette a dögöt. A fegyveremet abba az irányba fordítottam, de hiába kerestem a célpontot. A három idióta még mindig olyan hangosan vitatkozott, mintha hangszigetelt helyen lennének.

– Hallgassanak! – Semmi hatás. – Kussoljanak! Kussoljanak már el!

Mintha elvágták volna a vitát.

– Hogy mondtad? – kérdezte Kutyaorrú, és felvonta a szemöldökét.

Mielőtt bármit is mondhattam volna, egy sápadt sikoltott. Mindhárman a hang irányába fordultak, majd Lewis és Kutyaorrú a fekete férfira nézett.

– Blake?!

– Erre jó vagyok, mi? – mormogta. A lábam előtt heverő kései a következő pillanatban már nem voltak ott, ahogy a férfinak is nyoma veszett a fák között. Néhány bugyborékoló félsikolyt követően megint ott állt mellettünk; késpengéit rozsdavörösré festette a levágott sápadt vére. Blake még csak gyorsabban sem vette a levegőt.

– Nyugi van, fiacskám! Blake előbb kinyírja a sápadtakat, mint hogy azok észrevehetnék őt – bökött a nyakát szorongató társára Kutyaorrú.

Az erdőt fürkésztem: Pippa még nem tért vissza, a közeli bokrok ágai nem zörrentek. Talán távolabbról veszi célba valamelyik fickót, vagy csak várja, mi fog történni.

Még egy adag szarkupacot halmoztam a képzeletbeli házam tetejére. A szerkezet már recsegett a hazugságok súlya alatt.

Milyen ember lett belőlem? Gage most szánakozva arcon csapna, és talán soha többé nem állna szóba velem. Talán Pippa is ezt teszi majd. Mégis képtelen voltam elé állni, hogy elmondjam az igazat. Akkor azt is be kellene vallanom, hogy eddig eltitkoltam előle.

Összeszorult a gyomrom, mégis azt kiáltottam Pippának, hogy minden rendben van.

Egyik hazugság a másikat szülte.

Pippa Kenn

RÁNK ESTELEDETT. A hold és a csillagok nem látszódtak a felhőktől, vaksötétben meneteltünk. A többiek egyre többször megbotlottak, és egyre hangosabban káromkodtak. Felesleges lett volna csendben maradni, láttam, hogy a Blake nevű mire képes. Sűrűn pislogtam, az álmoság makacsul le akarta ragasztani a szememet, és egyre nehezebben tettem egyik lábamat a másik után.

Kutyaorru pont olyan kellemetlen ember volt, mint Kelsei: így már értettem, miért találhattak egymásra. Talán ha együtt kellene élniük, rövid úton megölnék egymást. Ahogy elnéztem az öreg férfit, Jerry tőle örökölte orra alakját és szeme kékségét.

Amióta Kutyaorru kézhez kapta Kelsei levelét, hallgatásba burkolózott, és lemaradt mögöttünk. A másik kettőben egyáltalán nem bíztam. Lapos, kíváncsi pillantásokat vetettek felém; valamilyen érthetetlen okból még Blake sem haragudott rám a nyaklövése miatt. A biztonság kedvéért meglazítottam késemet a tokjában, hogy könnyedén előhúzhassam, ha szükség lenne rá. Ruben láthatóan nem vett tudomást róluk, éjjellátó szemüvegében az ösvényt és a környezetet figyelte. Szorongása érezhetően fokozódott, és egyre rosszabbul éreztem magam, hogy nem tudom, mi áll a háttérben. Meg akartam nyugtatni, hogy bármi is vár minket a falakon belül, mi akkor is ott leszünk egymásnak.

El akartam mondani neki, hogy szeretem.

Egy fa mellett álltunk meg, melynek törzséből létrát alkotó fémrudak álltak ki. A főágak közé deszkákból tákolt teraszt, a fölé hevenyészett tetőt építettek. Okosháló ölelte körbe az egész építményt.

– Isten hozott titeket az egyes számú előörsön – mondta Blake, és a következő pillanatban már a teraszcélra vigyorgott le rám.

A génebérszetnek az egészség és a szépség hajszolása mellett volt egy harmadik vonala is: a kíváncsiságé, ahol csak a

képzelet szabott határt. Blake és Kutyaorrú volt rá a példa, hogy a természet többé már nem korlátozta azokat a professzorokat. Jupiter Day talán nem is ember volt, hanem egy isten.

– Nem állhatunk meg – tiltakoztam, de izmaim szinte sikoltoztak a pihenés után.

– Hajnalhasadáskor továbbindulunk – jelentette ki Kutyaorrú. Lewis és Blake felmászott a létraként szolgáló rudakon.

– A horda nem ér ide reggelig – unszolt Ruben is, amikor látta, hogy nem mozdulok. – Kelsei is megmondta, hogy nem szabad túlerőltetned magad. Márpedig huszonnégy óras gyaloglás nagyon is annak számít.

Túl fáradt voltam, hogy tovább ellenkezzek, ezért levettem nyakamból a puskát, és feladtam a teraszra.

– Van egy pincénk, ahol még van két kisebb hordónyi jóféle szilvapárlatunk. Kikészítjük, és holnap lóháton hazavisszük – mondta Kutyaorrú, és Rubenre mutatott. – Te velem jössz a kölcsön szemüvegeddel meg egy puskával, fedezésképpen. Blake szintén. Lewis, te meg húzzál dédelgetni a lovaiddat! Pippa, te pihenhetsz.

Ruben húzta a száját, és bizonytalanul rám meredt, de én csak intettem, hogy megleszek.

– Semmi baja nem lesz, hősszerelmes – dohogta Kutyaorrú.

– Mindjárt jövök – mondta Ruben kelletlenül, és megsimogatta a kezemet.

Elindultak a sötétben, én pedig már éppen rávettem volna magam, hogy felmászak a teraszra, amikor Lewis széles vigyorral az arcán elindult lefelé.

– Menj csak nyugodtan, válassz egy tetszőleges sarkot, de légy óvatos, mert nincsenek falak – jelentette ki. Összerezentem, amikor két ujját a szájába dugva éles hangot adott ki. Némi hallgatóság után elmosolyodott. – A kicsikéim már nagyon várnak.

Kíváncsian füleltem, de nem hallottam semmit sem. Lewis néhány másodpercig méregetett, mintha azon töprengene, bízhat-e bennem vagy sem.

– Nem láttál még lovakat, mi? – kérdezte.

– Csak képeken – vallottam be. Végtelen síkságokon vágattak, selymes szőrükön megcsillant a napfény. Méneseekben éltek, szabadon.

Ennyit a fáradságról.

– Az istálló nincs messze – mondta. Bizonytalanul felnéztem a teraszra, majd vissza rá. – Segíthetnél megegetetni őket.

– Mutasd az utat – mondtam. A lovak etetése messze jobb elfoglaltságnak tűnt a magányos kuksolásnál, még akkor is, ha a kezem remegett a fáradságtól.

Az oldalfegyverem tokját kipattintottam, hogy szükség esetén azonnal kéznél legyen.

Kimondatlan kérdések lógtak a levegőben, mégis mindketten inkább hallgattunk. Egy sápadt botladozott tőlünk olyan messze, hogy biztosan nem vett észre minket. Már aggódni kezdtem, hogy Lewis becsapott, amikor végre kibontakozott előttünk egy deszkából készült, dobozra hasonlító épület.

Lewis egy esővízzel teli, műanyag tartályhoz vezetett, majd megtöltött két vödört.

Orrfacsaró állatszag lengte be a környéket. Csendesen lépkedtünk az istálló rozoga falaiba *teljesen* beleolvadó ajtóig. Lewis kinyitott egy lakatot – sosem gondoltam volna, hogy a saját szememmel látni fogok egy ennyire ósdi zárszerkezetet –, majd résnyire tárta az ajtót, és beoldalazott rajta, ügyelve, hogy a lehető legkevesebb víz lötykölődjön ki a vödrökből.

Az istállóban szinte arcul csapott a meleg, az orrom megtelt állat- és rothadásszaggal. Az istálló belső falát okoshálóval borították be – megdöbbenett, hogy Lewis így is elcsípte a

lovai hangját. Életemben először hallottam, amit a könyvekben olyan sokszor olvastam, a nyerítést.

Lewis beüzemelt két, a zseblámpámnál jóval nagyobb tekerős lámpát.

– Kicsit szégyenlősek.

Nem mondtam semmit, a két lovat figyeltem, a lovak pedig engem.

– Ha valami balul sülné el, velük negyven perc alatt visszajuthatunk a kolóniára. Genetikailag úgy tervezték őket, hogy csendesek legyenek, és jól tűrjék a kevés fényt.

Az egyik bokszhoz lépett, ahonnan egy gyönyörű szürke ló nézett vissza rám. Lewis megpaskolta a nyakát, amitől az állat fújtatott és a fejét rázta. Eldöntöttem, hogy élőben még jobban tetszenek, mint képeken.

– Ez itt Szürke. Tavasszal megsérült a lába, de Kutyaorrú főbelövés helyett adott neki egy esélyt. Általában a dohányföldre visszük, hogy ne nekünk kelljen cipekedni.

Intett, hogy lépjek közelebb, és simogassam meg az állat fejét. Kinyújtottam a kezemet, és legnagyobb meglepetésemre a ló maga tolta bele az orrát a tenyerembe. Puhább volt a szőre, mint a nyulaknak, és legalább olyan erős állatnak tűnt, mint a vadkutyák, de nyoma sem volt vérszomjnak.

– Nahát, kedvel téged!

Lewis ezt valamiféle égi jelnek vette, és lelkesen beszélni kezdett az imádott állatairól, miközben vízzel és takarmánnyal látta el őket, illetve ellenőrizte a felszerelésüket.

– Egy felnőtt ember súlyával a hátukon is lefutnak egy sápadtat vagy bármilyen más ragadozót. Testük strapabíróbb és erősebb a régmúlt időkbeli rokonaiknál. Csikó koruktól kezdve arra idomítják őket, hogy parancsszóra azonnal térjenek vissza a kolóniára, még akkor is, ha egy tigris lóg a farukon.

– Tigris? – kérdeztem döbbenten. Tigrisekről is olvastam: hatalmas ketrecekben éltek, olyan helyeken, ahol emberek gyönyörködtek bennük.

– A régmúlt időkben a kolóniától délkeletre volt egy farm, ahol kabátnak és cipőnek való tigriseket és krokodilokat tenyésztettek. Bírják az itteni klímát, a bundájukat olyan könnyen lehetett lenyúzni, mint a kenyérhéjat. A tigrisek jól alkalmazkodtak az új világrendhez, és ma is egyensúlyban tartják az erdő vadállományát.

– És a krokodilok? – kérdeztem. Fogalmam sem volt, hogy milyen állatok lehetnek azok a krokodilok, de nem akartam tudatlannak tűnni. Lewis elvigyorodott.

– A valamikori farmtól nem messze van egy tó, amelyik néhány meleg vízü forrás miatt nem fagy be télen. Kutyaorru a nyamvadt életére esküszik, hogy látott benne fehér krokodilt. De ne higgy el mindent, amit mondanak!

Leültem a földre, hátamat az ingatag falnak támasztottam. Kezdem elpilledni a melegben, főleg, hogy Lewis visszatért a lovakhoz: beszámolója a lószerszámokról, a legjobb patatisztítási módszerekről vagy a vemhességről nem érdekelt annyira, hogy ébren maradjak.

Lewis egyszer csak elhallgatott, és a hangja álmosító zümmögése nélkül egy kicsit felélénkültem.

– Visszaértek a pincéből – mondta gondterhelt arccal. – Mennünk kellene.

Kikapcsoltam a lámpákat, miközben Lewis gügyögve elköszönt a lovaktól. Én is vettem még egy utolsó pillantást rájuk, majd gondosan bezártuk a kaput.

Gyorsan szedtük a lábunkat visszafelé.

– Nagyon hasonlítasz valakire. – Zavartan mosolygott rám. Nagyon reméltem, hogy nem valami halott barátnőre hajazok, az olvasmányaimban az ilyesminek sosem volt jó vége. Így hát hümmögtem egy kicsit, és örültem, hogy végre visszaértünk a táborhelyhez.

A többiek fojtott hangon vitatkoztak valamiről, de azonnal elhallgattak, amikor elég közel értünk hozzájuk. Ruben keze közel esett pisztolya markolatához, Blake pedig a kését

piszkálta. Ruben még mindig viselte a szemüvegét, megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor meglátott.

– Láttam élő lovakat! – Vidámsággal próbáltam oldani a feszült hangulatot. – Nem hagyhattam ki!

Kutyaorru haragos pillantást vetett Rubenre, majd felmászott a teraszra. Ruben közelebb lépett hozzám, és megfogta a kezemet. A másik kettő értette a célzást, és magunkra hagytak minket, mármint látszólag, mert Lewis éles hallása előtt nem volt hová bújnunk.

– Aggódtam – jelentette ki, és olyan szorosan ölelt át, mintha órák óta nem találkoztunk volna. Mellkasának dőltem, és felszegtem az állam, hogy megcsókolhasson. Feltolta a szemüvegét, és némi habozás után leheletfinoman megcsókolott.

– Tudok vigyázni magamra, és azt is tudod, hogy így van. – Végigsimítottam sima arcán. Valójában azt akartam kérdezni, hogy mi a baj. Hogy mi az a valami, amit a szemében látok.

– Én csak... – Hangja elcsuklott, és olyan elesettnak tűnt, mint soha azelőtt. – Nem veszíthetlek el.

Felesleges ígéret helyett inkább megcsókoltam.

Ruben az ölembe hajtott fejjel aludt, erős karjával átölelte lábszáramat, én pedig gyengéden simogattam a haját és a vállát. A hűvös levegő csípte az arcomat, amikor sóhajtottam, láttam a leheletemet. A hőszűrő csak arra volt elég, hogy a lábszáram ne fázzon. Az egyik ágnak dőltem. Az órák óta kergető, nyugtalan álmokból folyton felriadtam, és egy idő után nem sikerült visszaaludnom. A hajnal nyakunkon volt.

Blake horkolt, Lewis pedig egészen kicsire húzta össze magát az egyik sarokban. Kutyaorrún volt az őrség sora, a zseblámpa fényénél újra és újra végigbogarászta Kelsei levelét. Észre sem vette, hogy percek óta fent vagyok, és figyelem őt.

– Mit írt a levélben? – kérdeztem halkán, mire azonnal felkapta a fejét.

Szeme könnybe lábadt, ezért gyorsan másfelé nézett. Szífogott egyet, aztán összeszedte magát.

– Aludnod kellene – mondta mogorván. – A mérgezés nem gyerekjáték.

– Nem vagyok valami jó alvó.

Fürkészőn nézett rám, én pedig álltam a tekintetét. Végül lesütötte a szemét, és szomorúan összehajtogatta a papírt.

– Azt írta, higgyek nektek a horda nagyságát illetően.

– A falak ki fognak tartani – mondtam, mert valamiért úgy éreztem, meg kell vigasztalnom őt.

Keserű mosolyra húzta a száját.

– Tudom. – Összehajtogatta a lapot, majd eltette a kabátja belső zsebébe. – Úgy kezdte a levelet, hogy mire én ezt olvasom, a horda már bekebelezhetette a Vörös erdőt...

Hangja elcsuklott. A háta mögül előhúzott egy laposüveget, remegő kézzel letekerte a kupakját, majd nagyot húzott belőle.

– Elbúcsúzott tőlem – zárta rövidre, és elfintorodott az ital ízétől.

A karomat végigfektettem Rubenen, és feljebb húztam a lábamat, hogy jobban érezzem a közelségét. A büntudat üresség formájában nyomta a mellkasomat. Talán térden állva kellett volna könyörögnöm Kelseinek, hogy jöjjön velünk. Biztosan lett volna megoldás, kihúzhatták volna a falak között a következő néhány hónapban. De Kelsei hajthatatlan volt.

– Kelsei megmentette az életemet – kezdtem bele. – Kérleltem, hogy jöjjön velünk, de...

Most rajtam volt a hallgatás sora. Kutyaorru még egyet húzott az üvegből.

– Ne okold magad emiatt – mondta. – Kelsei nem tűri el, hogy a dolgok ne az elképzelése szerint alakuljanak. Inkább tanulj belőle, és ne válj olyaná, mint ő.

A csend kezdett hosszúra nyúlni.

– A kolónia tényleg borzalmas hely? – kérdeztem halkán.

– Ha megtanulsz alkalmazkodni, akkor nem – válaszolta, majd az arckifejezésemre látva felröhögött. – Kelsei telebeszélte a fejeteket a saját kis elméleteivel, mi?

– Azt is mondta, ne higgyünk annak, aki mást állít.

– Pippa, egyszer és mindenkorra: nem kísérleteznek embereken a kolónián. Kelseinek nincs jobb dolga, mint a baromságait dédelgetni. Ha nem akard, hogy idiótának nézzenek odabent, márpedig hidd el, hogy nem akard, akkor nem nagyon hirdeted ezeket az elméleteket. Világos?

– Kelsei miért hazudott volna?

Apád miért hazudott?

Hallgass!

– Kelsei nem hazudott, de olyasmiről van meggyőződve, ami nem igaz. – Tekintete Rubenre csúszott, majd vissza rám. – Amúgy neki könnyű dolga lesz, te pedig kivételesen jól lösz, ahogy láttam. Blake-et elég nehéz eltalálni.

Nem mondtam el neki, hogy milyen szerencsés a barátja, amiért a gyorsaságával meg tudott lepni. Különben már halott lenne.

Kelsei említette, hogy a falakon belül túlbecsülik a szépséget. Ruben szabályos arcvonásai azonnali társasági belépőt jelentenek számára, de Rubent nem érdekli a hiúság.

– Egy helyről jöttetek?

– Az útjaink keresztezték egymást – válaszoltam óvatosan. – Ruben hosszabb utat tett meg, mint én. Véletlenül a házam környékére keveredett, ekkor találkoztunk először.

– Merre is volt ez pontosan? – kérdezte, de én megráztam a fejemet, jelezve, hogy nem fogom elárulni. Úgy döntöttem, hogy a felmenőim szokását követve nem osztok meg vele semmi konkrétumot. Abból nem lehet baj.

Elmosolyodott.

– Család? – kérdezte kíváncsian.

– Meghaltak – feleltem kurtán.

– Mindannyian? – faggatott tovább, és nagyot kortyolt a laposüvegéből.

Miért érdekli?

Te persze mindent tudsz az ő családjáról...

– Anyám belehalt a szülésbe. Apát meg... széttépték a sápadtak. A nagybátyám elindult a kolóniára...

Nagyapám egy súlyos sápadttámadást követően belehalt a lázba, az egyik nagyanyámat rák, a másikat pedig mérgezés vitte el... Csupa fájdalom és veszteség.

– Meghaltak.

– Mi lenne, ha azt mondanám, hogy él a nagybátyád? – kérdezte. Szeme csillogott, ahogy rám nézett. Olvastam róla, miféle erős italokat tároltak laposüvegben, hogy mit tesz az alkohol az emberekkel. Kutyaorru talán kezdett részegedni.

– Nem hinnék magának – mondtam.

Nagyot húzott az üvegből.

– A nagybátyádat Peter Kenn-nek hívják. Mérnök család leszármazottja, messzebbre lát, mint bárki más, és bárhová is mégy majd a falakon belül, a szemed színéről mindenki tudni fogja, hogy rokonságban állsz vele.

Elfelejtettem levegőt venni.

Ezeket nem tudhatta. Kizárt, hogy Ruben elmondott volna neki ilyen személyes dolgokat. „Nagyon hasonlítasz valakire.” Lewis nem egy lányra gondolt, hanem Peterre. A sanda pillantások, az előzékenység...

– Figyelj! – Előrehajolt. – Tudom, hogy gyűlölöd őt, de Peter Kenn jó ember, és ezt bárki alátámasztaná neked a kolónián. Szerető családja van.

Értetlenül összevontam a szemöldököm.

– Én nem gyűlölöm a nagybátyámat – fakadtam ki talán a kelleténél hangosabban, mert Lewis szeme felpattant, és mikor látta, hogy csak én vagyok, rosszalló arckifejezéssel a másik oldalára fordult. – Honnan veszi ezt a sületlenséget?

Kutyaorru egyenes vonallá préselte a száját.

– Az öledben szuszogó, hazug szarkeverő mondta. Így próbált rávenni minket a hallgatásra. Nincs joga ezt eltitkolni előled.

Ruben. Miért hazudtál?

Elárultál, ahogy apám is elárult.

Visszahúztam a kezem Rubenről. Hirtelen nem tudtam, mit gondoljak.

Kutyaorru a keleti égbolt alját bitorló világos kékségre bámult. Még egy utolsót kortyolt az üvegéből, majd eltette a táskájába. Felállt, és kinyújtóztatta elgémberedett tagjait.

– Indulnunk kell – jelentette ki, és rám nézett. – Készülj fel rá, hogy az emberek beszélni fognak rólatok, mert évek óta nem láttak falakon kívülről érkezett idegent. Tudd meg azt is, hogy a lányok egytől egyig akarni fogják ezt az idiótát. Ő lesz a legérdekesebb játékszer odabent.

Abban a pillanatban mit sem számított, ami rám vár. Csak arra tudtam gondolni, hogy Ruben eltitkolt előlem egy igen fontos dolgot. Kutyaorru a cipője orrával bökdöste a társait, míg azok el nem kezdtek ébredezni. Kimásztam Ruben alól, amire azonnal felkelt.

A szemét dörzsölve felült, majd álmosan körülnézett.

– Szia, szépségem!

Mosolya elsötétült, amikor felismerte az arckifejezésemet. Utánam nyúlt, de elhúzódtam tőle.

A mélyről feltörő érzésektől összefacsarodott a szívem. Nagy levegőt vettem, hogy ráüvöltssek Rubenre, de a szavak mégis bennragadtak. Láta a küszködésemet, az inak megfeszültek állkapcsán. Kihúzta a derekát, hogy azzal az átkozott büszkeségével fogadja a viharként lecsapni készülő dühömet.

Hogy tehetted ezt? Mégis miért tartottad meg magadnak, hogy él a nagybátyám?

Mégis mit tettél volna, ha már a menedékhelyen rájössz? Mert az is biztos, hogy nem tudtál volna tisztán gondolkodni! Nem tudtál volna az égvilágon senki mással foglalkozni, csak Peter Kenn-nel.

Lehet, hogy attól félt, hogy elveszít téged.

Lehet, most el is veszített.

– Ruben, miért...?

Idegtépően hangos, mesterséges vijjogás hasított a csendbe.

Peter Kenn

HAZEL MÁR MEGINT KISZÖKÖTT AZ ABLAKON. Hallottam, ahogy lassan végigcsúszott a tetőn, majd puhán földet ért a kövezett utcán. A hajnali csendben még ezek a halk hangok is fülsértő dörgésnek hatottak. Persze csak nekem, mert Hester tovább szuszogott mellettem. Hollófekete haja szétterült a párnán, varráshoz szokott kecses ujjait összefonta az enyéimmal. Örültem, hogy nem ébredt fel a zajra, mert biztosan bosszankodott volna Hazel miatt. Egy ideje szinte betegesen féltette a lányunkat, de hiába győzködtem, hogy semmi oka nincs rá. A falak között senki sem bánthatja, tökéletes egyensúlyérzéke miatt pedig úgysem esik le a tetőről.

Talán azért értettem meg Hazelt, mert pontosan úgy viselkedett, mint én az ő korában: ugyanaz a bosszantó, belső kíváncsiság hajtotta. Csak én annak idején a vadonba szökdöstem ki, nem pedig egy biztonságos városba.

Belefúrtam az orrom Hester mézillatú hajába, majd olyan gyengéden pusztaltam meg a vállát, hogy ne keljen fel a szakállam szúrására, és kiosontam a szobából. Útban a földszintre, bepillantottam Phil szélesre tárt ajtaján. A fiam az elektromos kütyük kuplerája közepén az asztalára borulva aludt. A szobájában minden, még az ágya is polcként funkcionált. A holmik között csak egy keskeny ösvény vezetett az asztalához, és aki belépett ide, annak mindig figyelnie kellett, mire tapos rá. Halkan behúztam az ajtót.

Phil és Hazel képzetűjű ikrek voltak, és annak ellenére, hogy sok dologban hasonlítottak – többen, mint amennyit elismertek volna –, nehezen viselték el egymást.

Az előszobában az övemre csatoltam az elmaradhatatlan késemet és a pisztolytáskámat, majd egy almát zsebre vágva elindultam a szokásos reggeli rutinkörutamra. Őrségvezető-helyettesként minden reggel körbejártam a falon elhelyezett őrszembódékat, hogy meghallgassam a jelentéseiket az éjszakai eseményekről vagy kint kószáló sápadtakról, amik veszélyeztethetik a brigádok munkáját. A szakállam megvédte az arcomat a hidegtől. Bőrkesztyűm bélelt volt, szőrmemellényemet pedig szorosan összehúztam magamon.

Leginkább a hajnali órákban bírtam elviselni a kolóniát. A városlakók ilyenkor még mélyen aludtak, a csendet csak cipőm kopogása törte meg. A közösség befogadott és megbecsült, de közel sem volt annyira jó az emberek között élni, mint ahogy azt fiatalon hittem. Ha nem lenne családom, vagy ha nem tudnám, hogy a gyerekeim és a feleségem itt érzik biztonságban magukat, már rég továbbálltunk volna.

A csendről az erődház jutott az eszembe. Nem tudtam kiverni a fejemből Pault és Sophiát; a szép és a keserű emlékek folytonosan váltották egymást. Az az idióta beszélgetés tehet mindenről. Nem kellett volna engednem Kutyaorrúnak. Néha jobb, ha a dolgok mélyen eltemetve maradnak.

Ahogy ráfordultam a szomszédos utcára, mintha lehült volna a levegő. A fal tövében kisebb, kert nélküli házak tömörültek egymás mellett. Az őrségben betöltött magas pozíciónak köszönhetően a városközponthoz közeli, nagyobb és kényelmesebb házban élhattünk, nem úgy, mint az itt élő kevésbé szerencsések. Kevés napfény szűrődött be ide, a fal örökös árnyékában éltek. Az utcai szolárlámpákat itt gyújtották fel legelőször és oltották le legkésőbb. Az orrfacsaró dohsszagot még nyáron is érezni lehetett.

Kinyílt egy ajtó, és egy ismerős lány lépett ki rajta. Mya volt az, Hazel legjobb, pontosabban egyetlen barátnője. Ahogy meglátott, mozdulatlanra dermedt, talán éppen azon gondolkodott, vissza tud-e slisszolni a házba, mintha észre sem

vett volna. Végül elengedte a kilincset, és bizonytalanul intett nekem.

– Jó reggelt, Mr. Kenn!

Barna haja tökéletes csigákban omlott a vállára – Hazel egy időben mindennap felrótta nekem és Hesternek, amiért nem ilyen hajjal született –, de a szeme... a szeme kiborító volt. Amikor valaki a szemszínem miatt kerülte a tekintetemet, legszívesebben ideküldtem volna, hogy újragondolja a dolgot. Egyetlen normális tinédzsernek sincs olyan üres tekintete, mint Mya Mavisnek. Édesanyja évekkal ezelőtt meghalt, nevelőapja pedig azóta ki sem tette a lábát a házból. Hester sajnálta a lányt, gyakran küldött nekik Hazellel a frissen sült kenyérből és süteményből.

– Jó reggelt, Mya! – válaszoltam. – Kora reggeli séta?

Bólintott, pislogás nélkül nézett rám. Lewis erre azt mondaná, hogy *Hát ez rohadt ijesztő, öregem!*, és mélyen egyet is értenék vele. Zavartan megköszörültem a torkom.

– Nos, ha Hazelhez indultál, megspórolok neked egy sétát, ugyanis szokásához híven kiszökött valahová.

– Ó! – Mya nem lepődött meg. Biztosan megbeszéltek valami titkos barátnős találkozót.

– Akkor szép napot! – mondtam a lehető legudvariasabban, ő pedig megint csak bólintott, és engem kikerülve elindult abba az irányba, ahonnan jöttem. A baráti hármasuk harmadik tagja Tommy volt. Amennyire meg tudtam ítélni, Hazel viszonzatlan érzelmeket táplált a fiú iránt.

Elővettem az almát a zsebemből, és beleharaptam. Nyugtalan voltam. Mindig ezt éreztem, ha eljött a tél: ilyenkor megszűnnek a kiküldetések, a falak között rekedek, és mintha a lélegzés is nehezebben menne.

Egy nagyobbacska térről lépcsősor vezetett fel a fal tetejére. A korlát nélküli keskeny lépcsőfokokat a falhoz tapasztották.

Egy lány állt a lépcsősor tetején. Hunyorogtam: Hazel volt az. Hevesen integetett felém, és az arcára kiülő félelem azonnal

elnyomta feltörő bosszúságomat. Elhajítottam az almát, és futva indultam felfelé. Hármával szedtem a lépcsőket. Mégis mi a szart keres Hazel itt fenn, azon helyek egyikén, ahol egyáltalán nem kellene lennie?

Brianna, az éppen szolgálatban lévő őrszem büntudatos arccal nézett rám az egyszemélyes őrbódé ajtajából. Bármennyire is kedveltem – főleg mióta Lewis eljegyezte őt, és így a baráti programok alkalmával jobban megismerhettem szolgálaton kívül is a szabályzat szerint nem engedhet fel engedély nélkül civileket a falra. Úgy döntöttem, a szidást későbbre halasztom. Mindössze néhány évvel volt idősebb a lányomnál, és azt hiszem, Hazel valamiféle példaképként vagy nővérpótlékként tekintett rá.

Hazel ijedten fordult hátra.

– Hazel Kenn! – kezdtem bele. – Nagyon jó magyarázatot kell kitalálnod, ha meg akarod úszni a szobafogságot.

– Még rácsot is kérek az ablakomra – válaszolta, és ebben a pillanatban már tudtam, hogy valami nagyon nincs rendben. A Miegen-hegyre mutatott.

– Mi a...

A hegyoldalt ezernyi apró, mozgó fehér pont lepte el. A kolónia felé tartottak. Egy vándorló horda. Olyan nagy, amekkorát még a kolónia történelmében sem jegyeztek le korábban.

Idegesen végigsimítottam szakállamon. Hazel és Brianna is azt várta, mit szólok.

– Hol van Logan? – kérdeztem higgadtan Briannát.

– A falakon kívül, az egyik brigáddal. Nemrég indultak. Még nem járnak messze.

Logan volt az őrség vezetője. Mivel nem volt jelen, minden döntés rám hárult. Legalább így nem fog belepofázni a dolgokba.

– Kutyaorruén kívül milyen csapatok vannak még kint?

Láttam Hazelen, hogy megkönnyebbült egy kicsit. Brianna berohant a bódéba, és az okosüvegét vadul nyomogatva tért vissza.

– Két gyümölcszedő brigád a gyümölcsös melletti külső raktárba és három favágó brigád az erdőbe indult. Lóháton mentek, és egyik úti cél sincs olyan távol, mint Kutyaorrúéké.

Az orrom alá tolta a jegyzőkönyveket, de az idegességtől csak összefolyt betűket láttam.

– Teljes készség – mondtam. – Telefonálj az állásoknak, értesítsék az ügyeletes őrfészeket, irányíts a kapukhoz két osztagot! A kapuk nyitva maradnak egészen addig, amíg be nem ér mindenki, vagy amíg a sápadtak el nem érik a belső védelmi vonalat. Aki korábban megpróbálja bezárni, az statáriummal néz szembe.

– És ha valaki kint ragad...

– Mindenki időben vissza fog érni – nyugtattam meg. – De betartjuk az ilyen esetekre felállított protokollt.

– Igen, uram!

Brianna már ugrott is a bódé kopott, piros, vonalas telefonjához, biztos kézzel bekötötte, majd mormolni kezdte a parancsokat.

– De a kintiek nem is tudják, hogy baj van – vetette közbe Hazel, sárga szeme tágra nyílt a félelemtől.

– Indulj haza, most azonnal! – utasítottam, majd megenyhülve tovább hadartam: – Nem lesz semmi baj. Mindenki ép bőrrel megússza, a falak pedig könnyedén kitartanak, ezt te is tudod. Most minden azon múlik, hogy higgadtak maradunk-e.

Az őrbódé ajtajához léptem.

– Fél perced van kiadni a parancsokat, aztán megszólaltatom a csali szirénát.

A sziréna hangja elcsalja a szörnyeket, elég időt ad a brigádoknak és Kutyaorrúéknak, hogy visszatérjenek. Brianna komoran bólintott, és tovább osztotta az instrukciókat.

A nagykapu feletti irányítókabin felé siettem, közben biccentettem a parancsokat hallgató ügyeletes őrszemeknek.

Már csak egyetlen légvédelmi sziréna maradt a régmúlt időkből. A kolóniától nem messze, egy többszörösen megerősített acéloszlopra szerelték fel. Vastag kábel kötötte össze a szirénát a várossal. Áldottam a tanács tavalyi döntését, amikor valamilyen okból megjavíttatták a vihar szaggatta kábeleket.

A sápadtak annyira gyűlölték a hangját, hogy addig nem nyugodhattak, amíg ki nem iktatták, és a kintiek is tudni fogják, hogy haza kell térniük. Persze most nem lenne szükség riasztásra, ha Logan nem állítja maga mellé a tanácsot, és hordatja be a kinti átmeneti pincékben tárolt terményeket a kolónia alatti raktárakba. Nem volt logikus magyarázat a döntésre, de persze Kutyaorrúnak is feltétlenül vissza kellett merészkednie az előőrsre a becses párlataiért.

A fogamat csikorgattam, amiért a körülmények Logant igazolják. Honnan tudta? Ha tudta, miért nem mondta el nekem korábban?

A szemem sarkából láttam, hogy Hazel mögöttem lohol. Nem volt idő arra, hogy leálljak vele vitatkozni vagy szobafogsággal fenyegetőzni.

Az irányítókabinban az egyik fiatal mérnök ült. Látásból ismertem őt, tavaly avatták fel a választott szakmájában. Szája felett máris izzadságcseppek gyöngyöztek az idegességtől.

– A tölcsér a hegy felé álljon! – utasítottam. – Aztán indítsd be!

A fiú bólogatott, az irányítópulton remegő kézzel eltekerte a kapcsolókat, és energiát irányított át a kolónia elektromos hálózatából.

– Fogd be a füledet! – förmedtem rá Hazelre, aki gyorsan a fülére szorította a kezét.

A vijjogás vészjóslóan erősödött fel odakint. A magas sívítástól a szívem gyorsabban kezdett verni. Feszülten a

hegyet figyeltem, vajon mit tesznek a sápadtak a zajra. Az addig mozgó fehér pontok néhány másodpercre megdermedtek, aztán olyan örületes sebességgel rohanni kezdtek, mint a hangyák a zargatott bolyból. A sápadtak azonosították a hang irányát, és lavinaként megindultak felé. Ahogy lefelé rohantak a meredek lejtőkön, fákat döntöttek ki, és mindent elsöpörtek, ami az útjukba került.

Nem így kellett volna reagálniuk. Nem ilyen hevesen, nem ilyen vérszomjasán. Be kellene cserkészniük a hangos célt, nem pedig lerohanni.

– Nem kellene inkább kikapcsolni? – kérdezte remegve a zöldfülű, és láttam, hogy a félelemtől mindjárt elhányja magát. Megtámaszkodtam a széke támlájában.

– Késő – mondtam, de a hangom nem tűnt többnek suttogásnál a zajban. Nem számoltam azzal, hogy ekkora tömegben megváltozik a viselkedésük. – A hang forrását néhány pillanat alatt azonosították. Akkor is ide jönnének, ha a sziréna elhallgatna.

– Meddig maradjon bekapcsolva? – kérdezte.

– Ameddig az utolsó ember vissza nem ér... Vagy amíg be nem zárják a kapukat.

– Hát, szerintem nem húzza addig a pózna – mondta a fiú, és tudtam, hogy igaza van.

A sápadtak sebességéből ítélve Kutyaorruék még lóháton sem érnek haza, mielőtt a horda nagy hulláma átlépné a belső védelmi vonalat.

Hazel borzadva nézett ki a mocskos ablakon.

A társaim halott emberek voltak.

Pippa Kenn

MINDHÁRMAN VILLÁMSEBESEN SZEDELŐZKÖDNI KEZDTEK. Az iménti dühöm pánikba fordult, bármi is volt ez a hang, biztosan nem jelentett jót.

– Ez meg mi a szar? – ordította Ruben.

– Ez csali sziréna! – kiáltott vissza Lewis, és Kutyaorrú felé fordult. – Mondtam, hogy hallom őket!

– Hazahívó parancs, a rohadt életbe! – pontosított Kutyaorrú. – Mindenki a lovakhoz!

Ruben mellém guggolt, és a fegyvereket aggatta magára, miközben én a hálózsákat gyűrtem be a táskánkba.

– Hagyd azokat! – csattant fel Ruben, de arrébb ütöttem a kezét, amikor megpróbálta megakadályozni, hogy a hátamra vegyem a táskát. Túlságosan ragaszkodtam az otthoni holmimhoz.

– Indulás, nem érünk rá erre! – sürgetett minket Lewis, és a többiek nyomában eltűnt a létra tetején. Rubennel követtük őket. Egy ordító hímnemű sápadt vált ki a fák közül; karja bénán lógott a teste mellett, biztosan eltörte, amikor nekiment az egyik fatörzsnek. Azelőtt fejbe löttem, hogy Kutyaorrú vagy Ruben egyáltalán reagálhatott volna. Lewis átkozódva felpattant a földről, ahol eddig úgy hallgatózott, mint valami könyvbéli indián. Kutyaorrú szitkozódott az alkoholos hordók miatt, de mind rohanni kezdtünk az istálló felé.

– Rohadt sokan vannak, és őrjögenek! Nem így kéne reagálniuk a tetves szirénára! – ordított hátra Lewis a válla fölött.

Ruben a kiálló gyökerekre és a bokrokra koncentrált, nehogy eltaknyoljon, így nem vette észre az egyik fa mögül előlépő szörnyeteget. Megvetettem a lábam, de nem számoltam a harmattól csúszóssá vált levelekkel, így a kilőtt golyó csak súrolta a sápadt fejét. Ruben is megtorpant. Szembefordult nekirugaszkodó támadójával, amikor a semmiből ott termett Blake, és követhetetlen gyorsasággal szíven szúrta a

szörnyeteget. Mielőtt a hulla eldőlt volna, a fekete férfi már másik áldozat után nézett.

Egyre többen és többen jelentek meg; a hátunk mögött fák dőltek ki, a talaj remegett alattunk. Rossz bőrben voltak a Vörös erdő miatt; de még szembetűnőbb volt, hogy többségük megnyomorodott. Egyesek rosszul összeforrt csontjaiktól rútul mozogtak, arcuk eltorzult a mély forradásoktól, néhány egyednek hiányzott a kézfeje vagy az alkarja. Még sosem láttam sápadtakon ilyen súlyos sérülések nyomait.

Amelyikük észrevett, minket vett célba. Úgy éreztem, soha nem fogynak el, úgy éreztem, lesz egy olyan pont, ahonnan nem tudunk majd továbbhaladni.

– Ne maradj le! – üvöltött hátra Kutyaorrú. – Blake tisztán tartja nekünk az utat.

A hátamon ide-oda verődött a táska. Mindkét oldalon fehér testek suhantak el mellettünk, ha valamelyikük irányt változtatott, Blake késeinek esett áldozatul.

Végre megláttuk az istállót. Csak néhány másodperccel a többiek után értem oda. Kutyaorrú a lakattal szerencsétlenkedett, kidugta a nyelve hegyét, miközben a kulcsot próbálta beilleszteni a zárba.

– A rohadt életbe – üvöltött rá Lewis, és kikapta a kezéből a kulcsot. – Most is részeg vagy?

Ruben mellé térdeltem, és löni kezdtem a felbukkanó sápadtakat. Blake láthatóan fáradt. Két támadás között néhány pillanatra megállt, és térdére támaszkodva kapkodta a levegőt.

Mögöttünk kitárult az ajtó, a sápadt tömeg dübörgése mellett is hallottam a lovak ideges nyihogását. Előbb Ruben tára, majd az enyém is kifogyott. Mielőtt újratárazhattam volna, Ruben magához rántott, és hevesen megcsókolt. Nem számított, hogy az imént még le akartam üvölni a fejét, vadul a hajába túrtam, és viszonztam a csókját. *Talán az utolsót...*

– Csak a biztonság kedvéért – mondta. Arcán nyoma sem volt a megszokott könnyed mosolynak. – Szeretlek, Pippa, és sajná...

– Mindketten lóra, a francba is! – üvöltött ránk Kutyaorrú Szürke nyergéből, és intett, hogy menjünk az istállóba. – Majd a kolónián enyelegtek.

Ahogy beléptünk a rozoga épületbe, Lewis két tárat dobott felénk, majd fekete lovára pattant. Úgy tűnt, nem sok hiányzik ahhoz, hogy megbokrosodva hazainduljanak.

– Hol a lovam? – kérdezte mellettem Blake.

– Gyorsabb vagy, mint bármelyik tetves ló! – kiáltotta Kutyaorrú.

– Csak vicceltem – vigyorodott el a nyomorultja, és önelégülten meglengette késeit. Legszívesebben letéptem volna a fejét.

– Pippa, te mögém ülsz! – kiáltotta Kutyaorrú. – Ruben, te pedig Lewis mögé. Az ő lova erősebb.

Kimérten ültem fel Kutyaorrú mögé, és a derekába kapaszkodtam. Taszított a közelsége. Szürke oldalazott idegességében, és tudtam, hogy megérzi a bizonytalanságomat.

Nem akartam arra gondolni, hogy meg fogok halni.

Lewis felhúzta maga mögé Rubent. Ruben rettegett, reméltem, hogy még egyszer rám néz, mielőtt elindulnánk, de Kutyaorrú magára vonta a figyelmét.

– Bármilyen történjék, kapaszkodjatok!

Lewisszal egyszerre kiáltottak egy idegen szót, a lovak pedig kilóttek az istállóból.

Ruben Mack

KORÁBBAN VALAHOGY ÚGY KÉPZELTEM, a lovak emberi parancsokat teljesítő hús-vér robotok, amik teljesen háttérbe szorítják a saját akaratukat. De nem számoltam azzal, hogy

ennyire idegen a mozgásuk, minden lépésnél tehetetlenül az állat hátának csapódtam.

A sápadtak mindenhol ott voltak, gyorsan mozgó folyamként rohantak a fák között. Ezernyi láb dobogott, ezernyi torokból tört fel haragos kiáltás, de mindent felülmúlt a sziréna sikoltása. Amikor megláttak minket a dögök, egy pillanatra megtorpantak, majd felénk lódultak.

Szorosan egymás mögött repesztettünk egy vékony csapáson. Az élen haladó Blake kinyírta az útban álló dögöket, a lovak pedig rátapostak a tetemekre. Aggódtam Pippáért, de igyekeztem csak magamra koncentrálni, hogy ne merevedjek le a félelemtől. A többiek fejbe lőtték az oldalról közelítő sápadtakat, de én még arra sem voltam képes, hogy egyáltalán előhúzzam a pisztolyomat. Lewis hátába kapaszkodtam, kabátjának löporillata volt.

– Dől a fa! – ordította Lewis.

A lovunk megtorpant, nyerítve felágaskodott. A fatörzs előttünk reccsent a földön. Lewis előrehajolt, kezem megcsúszott rajta, és hátrazuhanam. Nyekkenve értem földet. Az utolsó pillanatban összehúztam magam a földön, mielőtt az egyik ló agyontaposott volna. Kutyaorru ordítva húzta arrébb a lovát, Pippa felsikoltott mögötte.

Minden hangot egyetlen hatalmas zajtengerré mosott össze a pánik. Testem égett a megerőltetéstől, féltem, hogy nem fogok tudni talpra állni. Lelassult a világ körülöttem. A fatörzs hatalmas volt, a lovak egy helyben ragadtak: lendületre volt szükségük, hogy átugorják. A sápadtak beértek minket, Blake nem bírta el velük.

Itt fogunk megdőgleni.

– Vissza a lóra! – üvöltötte Lewis. Mellém ért, és a karját nyújtotta. Egy sápadt termett közöttünk, beleakaszkodott Lewis karjába, és belemélyesztette a karmait. Kirántottam a kardomat a hüvelyéből, és mellkason szúrtam a sápadtat. Lewis megint a karját nyújtotta, kabátját vérfoltok áztatták. Megragadtam, és

felugrottam mögé, majd összeszorítottam a combomat, hogy többször ne zuhanjak le. Egy oldalról támadó dög a lábamnak csapódott. Ahogy fejbe rúgtam, a karmai felhasították a térdemet; a rozsdavörös mocsok nyomban marni kezdte a sebet. Lewis a sápadt homlokához nyomta a pisztolyát és lőtt, a dög hátrabucskázott.

– Szerencséd van! – ordította hátra a válla felett Lewis. – Ha nem akadályoz minket a fa, a lovat nem tudtam volna visszafordítani!

Átugrottuk a csapást keresztező fatörzset, és magunk mögött hagytuk a fenyegető sápadtak gyűrűjét. Hátrafordultam, Kutyaorru követett minket, lova kilőtt, próbált minket utolérni.

Lewis lova dühösen, riadtan gázolt át minden útba kerülő akadályon. Blake elszáguldott mellettünk.

Az elsuhanó fák szinte összefolytak. Megelőztük a sápadtak nagy hullámát, egyre kevesebb fehér pont maradt le mögöttük. Kiértünk az erdőből, hosszú pusztaság nyúlt el előttünk. A messzeségben észrevettem a kolónia falait. Blake egymás után nyírta ki az útjába kerülő sápadtakat.

A ló gyorsított, ahogy meglátta a kolóniát. Teljes erejéből futott mindhármunk életéért.

Hátrafordultam: Kutyaorru előredőlt a vágóban, Pippa a derekába kapaszkodott, a tisztás szélén húzódó erdősávot figyelte. Sápadtak törtek ki oldalról, amikor észrevették a magunk mögött húzott porfelhőt. Lövések dördültek a falakról, és a kirohanó dögök egymás után estek el. Mámorosan felkiáltottam. Tudtam, hogy elérjük a kaput, mielőtt utolérne minket a horda. Egyszer ebben a rohadt életben nekünk is lehet szerencsénk.

Tévedtem.

A szemem sarkából láttam, hogy Pippa lobogó, szőke haja eltűnik. Hátraktam a fejemet, és felüvöltöttem.

Pippa leesett Kutyaorru mögül.

Pippa Kenn

KUTYAORRÚ FELORDÍTOTT, de így sem láttam meg időben a puskagolyózáporon átjutó sápadtat.

Karmok szaladtak a combomba, lefelé húztak. A sápadtra zuhantam, teste tompította az esést, de a következő pillanatban már a szörny volt felettem. Gördültünk, gördültünk, a világ hirtelen csak belélegzett porból, fájdalomból és rettegésből állt.

Aztán megálltam, egy pillanatig nem éreztem a végtagjaimat, képtelen voltam megmozdulni, vagy akár levegőt venni. Fülem bedugult, az erőszakos világ elnémult. Ruben lova megállíthatatlanul vágatott a kapu felé, a falon megannyi miniatúrnek tűnő ember gyűlt össze, hogy végignézze a haláltusámat. Meg akartam állítani az időt, amikor Ruben a biztonságos paradicsom felé tart, nekem pedig ver a szívem, és nem kell újra szembenéznem a halállal.

Az első levegővétellel kipukkadtt a pillanat, a por kicsi tölcsérként örvénylett előttem, a becsapódás fájdalma pedig szétterjedt a testemben. A berobbanó hangok mintha egyszerre akartak volna bezsúfolódni a fejembe. Köhögve hasra fordultam, a sápadt a másik oldalamon feküdt. Lába természetellenesen kicsavarodott, a törésnél fehér csont szúrta át a bőrét. Ömlött a mocskos vére, zöld szemével mégis azt üzent, hogy minden megéri, ha engem így láthat.

Elvette a jövődet! Öld meg, öld meg!

Késem már a kezemben volt, a penge a bordái között a szívébe szaladt, és a szörnyeteg tekintetéből végre eltűnt a káröröm.

Felugrottam, de vissza is rogytam a földre: jobb bokám nem engedelmeskedett, combomból dőlt a vér. Így nem bírok eljutni a kapukig. Undok hang szakadt fel a torkomból. *Nincs tovább!*

A kolónia falai felé néztem, a sziréna még mindig sivított. A porfelhőn alig láttam át, Lewis és Kutyaorrú majdnem célba

ért. Reméltem, hogy Ruben is velük van. Én is ott akartam lenni, és biztonságban megérkezni. Élni, nem pedig meghalni.

Könny szökött a szemembe, ezért visszafordultam az erdő felé.

Felálltam, ép lábamra nehezедtem, hogy büszkén, még egyszer utoljára szembenézhessek a szörnyetegekkel. A hátamon lejjebb engedtem a táskát, hogy amikor eljön az idő, valaki megszánhasson a falakról, és puskagolyótól haljak meg, ne pedig sápadtak tépjenek darabokba. A felém közeledő szörnyetegek elestek, mielőtt elérhetek volna, de tudtam, hogy ez sem tart ki sokáig. Felemeltem a fegyveremet, és én is löni kezdtem őket, hogy annyit küldjek a halálba, amennyit csak lehetséges.

Túlerőben voltak, vicsorogva rohantak felém. Kifogytam a töltényekből, és elhajítottam a puskát. Szívem örülten zakatolt. Próbáltam apára és anyára gondolni, akiket hamarosan újra láthatok, és kizárni Rubent, akit kénytelen leszek hátrahagyni.

Rettegtem a pillanattól, amikor a golyó eléri a szívemet. Ugyanolyan üvege ssé válik majd a szemem, mint annak a génroncsnak.

A horda elérte az erdő szélét, és a fák közül milliónyi izzó szörnyeteg áradt a kolónia felé.

Peter Kenn

MÁR CSAK KUTYAORRÚÉKRA VÁRTUNK. A brigádok sértetlenül visszatértek, az őrszemek őket is hátrébb taszigálták az egyre csak gyűlő, rémült tömegbe. Ahogy a sápadtak kiáltásai és lábdobogása zengé ssé erősödött, az emberek egyre hangosabban hóbörögtek. Egyre többen követelték, hogy zárjuk be a kaput, és az egyetértés a szemem láttára kovácsolta össze a tömeget. Logan nem bírálta felül a parancsomat, hogy addig várjunk rájuk, amíg a fő hullám el nem éri a belső

védelmi vonalat. Külön kihangsúlyozta, hogy ha nem érnék vissza időben, akkor is becsukja a kapukat.

Ökölbe szorult a kezem a tehetetlen dühtől. Logannek valahol igaza volt.

A leghiggadtabb, legjobb lövészeimet állítottam a falra, hogy egymás után leszedjék a tisztásra érkező előőrs sápadtakat. A sápadt tömeg a sziréna oszlopát ostromolta, de nem bírt el vele. Erősödött a csontrázó morajlás, talpam alatt a fal is beleremegett a közeledtükre. Feszülten figyeltem az erdősávot, vártam a két lovas és Blake-et. *Gyerünk már!*

A hideg ellenére izzadság csörgött le a homlokomról. Brianna mellettem állt, és összeszorított foggal tette a dolgát. Becsukta az egyik szemét, hogy a távcsőben jól láthassa a célt, aztán újra és újra lőtt. A feszültség szinte látható burokként vette körül. Talán Hester is így érezne, ha én lennék odakinn, csak ő nem harcolhatna értem, ahogy Brianna Lewisért.

Blake abban a pillanatban robbant ki az erdősávból. A megkönnyebbüléstől felkiáltottam. Nem egyenesen a kapu felé rohant, hanem meg-megállt egy-egy útba kerülő sápadtnál, és követhetetlen sebességgel szúrta le őket. Lewis és Kutyaoorrú nem sokkal mögötte, lóháton süvített a kapu felé. Üdvivalgás tört ki a falon.

Elakadt a lélegzetem, amikor megláttam, hogy mindkettejük mögött két másik lovas is ül: egy fiú és egy lány.

– Mi a... – kiáltottam fel.

Brianna távcsövet emelt a szeme elé, de kitéptem a kezéből. Az utolsó alakot figyeltem a szürke lovon.

Amikor megláttam a lány arcát, Sophia nevét suttogtam... A szeme... Megszédültem egy pillanatra. Lehetetlen.

A szemem sarkából láttam, hogy Brianna aggódva néz rám.

– Mire vársz? – ripakodtam rá. – Fedezzétek az érkezőket!

Ropogtak a fegyverek. A töltényhüvelyek csendülve hullottak a földre, a csípős löporfelhőtől könny szökött a

szemembe. Az emberek mögöttem a falon egyként hördültek fel.

– Uram? – kiáltotta Brianna riadtan.

A lány leesett Kutyaorrú mögül, és egy sápadttal összekapaszkodva görgött a földön. Amikor megálltak, pár pillanatig mindketten mozdulatlanul feküdtek, majd a lány kést vágott a sápadt szívébe.

Ökölbe szorult a kezem. Fel kell állnia, és el kell indulnia a kapu felé. Végre ingatagon felállt, majd kezét a bokájára szorítva összerogyott. Egy pillanatra a fal felé nézett, majd elfordult az erdősáv irányába.

Megsérült. Nem próbált meg menekülni, egyszerűen feladta.

Nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen.

Ellöktem magamat a faltól, és mint egy őrült, rohantam lefelé a lépcsőn. Amikor leértem a tömeg széléhez, Kutyaorrúék éppen megérkeztek; Blake kimerülten összerogyott a földön. Lewis mögött nem volt lovas.

– *Leugrott!* – tátogta kétségbeesetten.

Inkább leugrott a lány után, mint hogy a biztonságba vágta volna nélküle. Talán nem tudta, hogy a lovakat nem lehet visszafordítani.

Hallottam, ahogy becsukódik a kapu, majd elkezdték helyükre tolni a széles acélreteszeket. Elcsitult a sziréna, és az emberek visszafojtott lélegzettel hallgatták a falakon kívülről beszűrődő borzalmas hangokat.

Kutyaorrú büntudatos arcára siklott a tekintetem. Intettem neki, hogy mindhármuknak jönnie kell.

Hazel Tommy nyakában ült, a hajába markolt, aztán szólt neki, hogy tegye le a földre. Hozzám rohant, a karomba csimpaszkodott.

– Apa? Mi történik? – kérdezte. – Az a lány...

Tommy nyugodt arcára pillantottam.

– Tommy Land! Gyere velem!

Ruben Mack

UGROTTAM.

Nem is kellett gondolkodnom rajta. Becsapódtam a földbe, a lendülettől tehetetlenül gurultam. Puskám a testemnek ütődött, vér ízét éreztem a számban. Amikor megálltam, nem tudtam levegőt venni, és a világ tovább forgott velem.

Lewis üvöltött valamit, de túl távolról, elvágatott a kapu irányába.

Hátat fordítottam a kolóniának, és teljes erőmből futottam Pippa felé. A puska minden lépésnél mellkasomnak ütődött, ezért kibújtam a hevederből, és elhajítottam. Úgysem lesz rá szükségem. A falról továbbra is fedeztek, így nem húztam elő a kardomat. Nem mintha egy penge megmenthetné az életünket.

Csak az járt a fejemben, hogy nem követem el azt a hibát, amit Gage-dzsel. Inkább meghalok, minthogy Pippa nélkül kezdjek új életet. Még egyszer utoljára a karomba akartam zárni törekeny testét, mielőtt mindennek vége lenne.

Azután nem számít, mi fog történni.

Már aznap meg kellett volna halnom, amikor elértem az erődházat. Minden egyes Pippával töltött nap ajándék volt, még akkor is, ha ezt az elején nem vettem észre. Most pedig együtt is fejezzük be az életünket, a paradicsom zárt kapuja előtt.

Pippa háttal állt nekem, nyakát behúzta, karját mereven maga mellett tartotta, táskája a fenekénél lógott. Első pillantásra tudtam, hogy egy lövésre várt a falak irányából.

– Pippa! – kiáltottam, de nem hallhatta az erdő felől érkező fültépő zajtól. A horda nagy hulláma kitört a fák közül, és izzó folyamként hömpölygött a kolónia felé.

– Pippa! – Végre meghallotta a hangomat. Ahogy hátrafordult, döbbenet ült ki az arcára. Porlepte bőrén könnyek mostak utat maguknak. Pont akkor nyúlt felém, amikor én is felé, megragadtam a kezét, és magamhoz húztam, majd úgy fordultam, hogy az én hátam legyen a sápadtak felé. A

mellkasomhoz szorította pici fejét, így nem láthatta, hogy mikor érnek el minket.

Becsuktam a szememet, és nyakába fúrtam az orromat, hogy még egyszer utoljára teleszívjam tudóm lányos illatával. A föld remegett alattunk, és mindketten reszkettünk a ránk váró bizonytalan pillanattól. Pippa zokogni kezdett, de én mosolyogni akartam látni.

– Emlékszel a randevúnk utáni reggelre? – kérdeztem a fülébe motyogva, hogy az egyre növekvő zajban is hallja a szavaimat. Bólintott. – Ott éltem át életem legboldogabb pillanatát. Aznap éjszaka hozzám bújva aludtál, tested az enyémhez simult, és amikor felkeltél, rám mosolyogtál...

Legördült egy könnycsepp az arcomon. Rájöttem, hogy soha többé nem lesznek ilyen pillanataink. Csak a most van. Pippa felém fordult, sárga szemét elöntötték a könnyek, szája lebiggyedt.

– Szeretlek, Ruben! – jelentette ki. Lábujjhegyre állt, és vadul megcsókolt. Karját nyakam köré fonta, majd kétségbeesetten belemarkolt a hajamba. Vágy söpört végig rajtam, éhesen viszonoztam a csókját, kezem végigvándorolt a hátán, hogy még egyszer érezhessem teste vonalát. El akartam feledtetni vele, hogy hol vagyunk, hogy mi vár ránk. Csak mi számítottunk ebben a pillanatban. Lelassítottam, és finom csókokat leheltem ajkára, gyengéden ízlelgetve bőrét.

Addig húztam a csókunkat, amíg nem hallottam túl közletről a lábak dobogását. Elszakítottam számat az övétől, és figyeltem ellazult arcát. Kábán kinyitotta a szemét, és halványan rám mosolygott.

– Szeretlek, Pippa Kenn! – mondtam, és én is elmosolyodtam.

Így vártuk a halált.

Pippa Kenn

– HÉÉ! Ti KETTEN! – ordította egy idegen hang a hátam mögül. Ruben megpördített.

– Futás! – kiáltotta, de enélkül is az egyetlen menekülési lehetőségünk felé vetettem magam. Egy férfi feje tűnt el a talajban nyílt lyukban. Mielőtt elérhettem volna a nyílást, még láttam, hogy Ruben kihúzza kardját a hüvelyéből. Abban a pillanatban, ahogy beugrottam a fekete nyílásba, mindent ellepett a sápadtak végtelen tömege. Kemény betonra érkeztem, sérült lábamba fájdalom nyilallt, mégis bénán félreszökkenem, hogy Ruben ne zuhanjon rám.

De Ruben nem jött.

Sápadtak hullottak alá a felszínről. Előrántottam a pisztolyomat, de mielőtt löhettem volna, lövések záporoztak mögülem, és szitává lyuggatták a szörnyeket. A robajtól alig hallottam a sikolyukat. Férfiak kiabáltak érthetetlenül egymásnak mögöttem.

A nyílást néztem, és vártam, hogy Ruben végre megjelenjen. A sápadtak botladozva átugrottak a lyuk felett, földet sodortak be az alagútba. A fényoszlopban látszódtak a szállingózó porszemek. Újabb szörnyeteg zuhant le, újra dörögni kezdtek a fegyverek mögöttem.

Odafenn nem lehet sokáig kitartani ekkora túlerővel szemben. Csak néhány másodpercig. Maximum. Az pedig már rég letelt. Nem lehet, hogy éppen most...

Ruben nevét kiáltottam, de hangom inkább elnyújtott sikolyra emlékeztetett.

Ha Ruben elmegy, akkor nekem sincs többé maradásom. Nem bírnék több szeretett embert elveszíteni. Nem bírnék több sebet begyógyítani. Nem akarnék örökké vérző szívvel élni.

Ekkor rés nyílt a fehér izzásban, és Ruben fejjel előre dőlt be a lyukba. Elengedtem a pisztolyt, Ruben felé nyújtottam a karomat, hogy tompítsam az esését, de nem tudtam megtartani a súlyát, és csúnyán beütöttem a hátam, amikor földet értünk.

– Csukd be! Csukd be! – sipította egy lány. Felpillantottam, egy nyurga fiú nekifeszült egy keréknek, és ahogy az elfordult, egy nehéz vasajtó torlaszolta el a nyílást. A zaj a töredékére csökkent, az alagút mennyezetéről por szitált alá. A falon tompa fényű lámpások pislákoltak.

Ruben nem mozdult. A nevét suttogtam. Arcát rozsdavörös sebek borították, pulóvere cafatokban lógott rajta, és tetőtől talpig beborította a saját vére és a mocsok, amit a kardjával kiontott. Ragacsos nyakához szorítottam az ujjam, hogy megkeressem a pulzusát. Gyengén vert a szíve.

– Most mi történik vele? – kérdezte a lány, aki időközben mellénk guggolt. Sárga szeme tele volt izgalommal és kíváncsisággal. Undorodtam attól, amit láttam. – Meg fog halni?

Nem válaszoltam. Visszafordultam Rubenhez, és végig akartam simítani az arcán, hogy tudassam vele, itt vagyok neki, de egyetlen ép felületet sem találtam rajta.

Elsírtam magam.

Kutyaorru és Lewis hangját is hallottam, ahogy a nevemen szólítottak, de nem léptek közelebb hozzám. Valami megmozdult a sötétségben, Blake-et vettem észre, amint a falnak támaszkodik.

Látni sem akartam őket, gyűlöltem mindannyiukat.

– Menj innen, Hazel! – mennydörögte az a férfi, aki a felszínen szólt nekünk. A könnyeimen át láttam, ahogy a nyurga fiú a háta mögé tolta a lányt, fél térdre ereszkedett, majd ő is ellenőrizte Ruben pulzusát. Majdnem rácsaptam a kezére.

– Ha időben kórházba jut, nem maradnak hegei – mondta a férfi magabiztosan. – Tommy!

Megkönnyebbülést kellett volna éreznem, de nem ment. Nem tudtam mozdulni, nem tudtam gondolkodni, és mintha a levegő megtagadta volna, hogy a tüdőmbe jusson.

A könnyfátyolon át láttam, hogy a vézna fiú olyan könnyedén emelte fel a nála jóval magasabb és erősebb testfelépítésű Rubent, mintha csak egy döglött nyúl lett volna.

– Lewis, vezesd őket a kórházba! Hazel, te is menj velük! Igyekeztek!

A férfi hangja eltorzult, majd a zajok is eltompultak, mígnem a vérem pulzálásán kívül nem hallottam semmit. Rubent elviszik. A vézna Tommy máris eltűnt vele a sötét alagútban.

Velük kell mennem! Együtt kell maradnunk Rubennel! Feltápáskodtam, és én is el akartam indulni utánuk, de a férfi az utamba állt, durván megragadta a vállamat, és megrázott.

Elkövettem azt a hibát, hogy a szemébe néztem.

Sárga volt, éppen olyan sárga, mint az enyém. A nagybátyám ordított felém valamit, de hangja nem ütötte át a némaságot. A hevességtől nyál fröccsent a szakállára, vastag szemöldökét összehúzta, és a dühtől, amit az arcán láttam, végre eljutott a tudatomig, amit tátozott.

– *Hol maradnak a szüleid?*

A világ csavarodott egyet. A horda dörömbölése végigkúszott a gerincemen, és egy hang sikoltozni kezdett a fejemben.

Halottak! Mindketten halottak!

Megöltem őket! Gyilkos! Gyilkos!

Ne érh hozzá! – akartam kiáltani, de hiába próbáltam szabadulni, nagybátyám csak még erősebben szorított. Kapálózni kezdtem, ütöttem, ahol értem, és amikor torkon vágtam, hirtelen elengedett.

Ekkor tértek vissza a hangok. A saját sikolyom elnyomott minden mást. Nagybátyám a falnak vágódott, és hörögve próbált levegőhöz jutni. Valaki hátulról megrúgta a térdhajlatomat, amitől összerogytam, karomat hátrarántották. Hideg fém vágott a csuklómba, és hiába feszültem neki, nem

bírtam el vele. Fogvatartóm kiabált valamit, és a hangjából pontosan tudtam, mit kell tennem, amikor talpra rángatott.

BUMM!

Teljes erőmből hátrafejeltem. Hallottam a csont roppanását, majd Kutyaorrú ordítását. Ahogy számítottam rá, a szorítás eltűnt a csuklómról; és már nekilendültem, hogy Rubenék után induljak, amikor Blake tűnt elő a semmiből.

A magasba lendülő öklét láttam utoljára, mielőtt minden sötétségbe borult.

Ruben Mack

AMIKOR MEGLÁTTAM A MINDENT ELBORÍTÓ FEHÉRSÉGET, azonnal becsuktam a szememet. Könnyűnek éreztem magam, mintha lebegtem volna. Semmi égető fájdalom, semmi kimerültség.

Tényleg meghaltam volna? Amikor Pippa eltűnt abban a nyílásban, elért a horda. Hiába hasítottam ketté egy utamba kerülő sápadtat, őt másik lépett a helyére. Emlékeztem a dühös tekintetekre, a kivillanó, rothadó fogakra, a szájuk sarkában bugyborékoló nyálra. Nem volt elég egy kard ellenük. Mindenholnan támadtak, szakadt a ruhám, karmok és fogak tépték a húsomat, és az égető fájdalom túlságosan hamar a feketeségbe taszított.

Akármi is legyen, Pippát legalább biztonságba juttattam. Nem volt felesleges a halálom. Egyszer újra találkozni fogunk, még ha örökkévalóságnak is fog tűnni a külön töltött idő.

Lassan újra kinyitottam a szemem.

A fejem fölött világító lámpára fókuszáltam. A mennyezet vakítóan fehér volt. A túlvilági életem egy fehér mennyezetes szobában fogom kezdeni? Remélem, vannak hegyek, még ha képzeletbeliek is. Madárcsicsergést akarok hallani, és tiszta hegyi tavak mellett aludni, egy sápadtak nélküli, biztonságos

világban. Felfedezni minden helyet, és ahonnan legszebb a kilátás, oda házat építeni.

Ahol majd örökre együtt lehetünk Pippával.

Aztán megérkezett az egész testemet sújtó fájdalom. Nem a csontig hatoló fajta, hanem a kitartóan pulzáló, csípésszerű. Csigalassúsággal elfordítottam a fejemet, és lenéztem vékony, fehér lepellel betakart testemre. Megmozgattam ujjaimat a takaró alatt, de a fájdalom hirtelen felizzott. Végtelen, fehér falak vettek körül. Az ajtó mellett fehérbe öltözött, szájukat maszkkal takaró alakok ácsorogtak. Az oldalamon számos ágý sorakozott egymás mellett, de csak a mellettem lévón hevert valaki.

Valahogy így nézhetett ki egy kórterem a régmúlt időkben. Nagyot dobbant a szívem: talán mégsem haltam meg. Pippa itt van a közelben, és nem kell olyan sokat várnom, hogy újra láthassam őt.

A mellettem fekvő alak engem bámult. Eddig nem vettem észre, mert fél arcát kötés fedte, és csak egyik szemével meredt rám. A férfinak kék szeme és világosbarna haja volt. Pontosan olyan árnyalatúak, mint nekem. Az arcéle ismerős volt...

A férfi gúnyosan elmosolyodott.

– Hello, öcskös!

– Gage?

Peter Kenn

REMEGVÉ NYÚLTAM A BEJÁRATI AJTÓ KILINCSEÉRT. A sápadt sikolyok lassan alászálltak a fal túloldaláról. Az emberek ki sem léptek a házaikból, ha nem volt muszáj; arcukra volt írva a rettegés. Bolondok.

Fülem és orrom már egyenesen fáj a hidegtől, mégis görcsbe rándult a gyomrom a gondolattól, hogy belépjek a saját házamba. Homlokomat az ajtónak támasztottam, és

megpróbáltam erőt gyűjteni a családi vacsorához meg az ezernyi rám váró, múltat boncolgató kérdéshez.

Képtelen vagyok Paulról és Sophiáról beszélni. A régen halott Paulról és Sophiáról.

Összeszorult a torkom a ki nem mondott szavaktól.

– Peter!

Villámgyorsan kiegyenesedtem, és hátrafordultam. Lewis állt mögöttem, arca beesettnek tűnt az utcai lámpa sárgás fényénél.

Egy ideje már biztosan itt állhatott, és többször is sikertelenül szólongathatott, ha a keresztnememre fanyalodott. Karba tettem a kezem, és biccentettem, hogy hallgatom.

– A fiú néhány nap múlva kijöhet a kórházból. Pippát lenyugtatózták, így csak reggel tudsz majd vele beszélni. Blake nem mozdul mellőle, ahogy kérted. Ha engem kérdezel, a lány nem fogja megúszni a büntetést...

– Köszönöm, Lewis – vágtam közbe, élesebben, mint ahogy akartam. Bármennyire is kedveltem őt, most egyedül akartam lenni.

– Magadhoz veszed? – kérdezte.

A kérdés tonnás súlyként ereszkedett a vállamra. Ha nem olvastam volna Kutyaorrú levelét, nem is lett volna kérdés, hogy majd a fiúval akar lakni. De most már tudtam, hogy Pippa öt évet élt egyedül, és soha nem adatott meg neki a család. Ha szeretné megtudni, hogy milyen az, nem állhatok az útjába.

Nyeltem egy nagyot. Pippa kísértetiesen hasonlított Sophiára. Abban sem voltam biztos, hogy el tudnám viselni a látványát az elkövetkezendő időkben. A múltamnak semmi keresnivalója nem volt a jelenemben.

Mivel nem válaszoltam elég gyorsan, Lewis tovább próbálkozott.

– Öregem, nagyon sajnálom, hogy ilyen szerencsétlenül sült el az első találkozások.

– Én tehetek róla – mormogtam.

Azok után, amiken Pippa keresztülment, elválasztottam az egyetlen embertől, akiben nem csak bízok, de még szerelmes is belé. Azonnal a szüleiről faggattam. Az orvos szerint ezért támadt rám. Eltörhette volna a légcsövemet.

Lewis elhúzta a száját.

– Ami azt illeti, ebben igazad van. Pippa nem ilyen... agresszív. Nem fogja bántani a családot, ha emiatt aggódsz...

– Persze hogy magamhoz veszem – jelentettem ki tagoltan. Hangosan kimondva ez tűnt az egyetlen ésszerű megoldásnak. Fáradtnak és öregnek éreztem magamat. – Ha ő is akarja, és a családomnak sincs ellenvetése.

– Logan honnan tudott a hordáról? – kérdezte Lewis.

– Pár nappal ezelőtt egy másik vándor is érkezett a déli menedékhelyről, az alagútszisztemen keresztül. A férfi arca megégett, és olyan kórterembe dugták, ahol nem volt szem előtt. Logan kihallgatta őt, és a tanács egyetértésében visszatartották a nyilvánosság elől a közeledő horda hírért, hogy az utolsó pillanatig megpróbálják elkerülni a pánikot. Azt ők sem gondolták, hogy ilyen hamar ideérnek.

Lewis felszisszent.

– Nem tudtál róla – állapította meg.

– Ha tudok róla, akkor nem engedem, hogy olyan messzire menjetek.

De nem tudtam róla. Logan újabb aljas húzása volt, hogy a felsőbbségét bizonyítsa velem szemben.

– Ha Kutyaorru értesül a hordáról, Kelseit egy lóhoz kötözve hozta volna vissza a városba – mondta Lewis elsötétülő arccal.

– Az összes menedékhelyet értesítették azokkal a galambokkal – suttoztam. – Mind tudták, mi vár rájuk, ha odakint maradnak. Egyikük sem tért haza.

– Talán jobb is, hogy minden így történt, bár ezt ne említsd a vakarékknak. Kelsei döntött a sorsa felől, nekünk pedig találkozniuk kellett Pippával és Rubennel. Nélkülünk nem

jutottak volna időben a falak közé. Az unokahúgod halott lenne.

– Nem vár rád Brianna? – vágtam közbe gyorsan. – Ideje lenne mennem, Hester nem szereti, ha újra kell melegítenie a vacsorát.

Összeszorította a száját, de végül megadóan bólintott.

– Akkor holnap reggel, Kenn.

Csak arra volt erőm, hogy biccentsek felé. Megfordultam, és már éppen benyitottam volna az ajtón, amikor eszembe jutott még valami.

– Lewis! A mai... nagyon szép munka volt.

Elmosolyodott, amitől az arcát átszelő sebhelye mintha megnyúlt volna.

Nem vártam meg a választ, hanem beléptem az egyszerre hívogató és taszító melegbe. Arrébb toltam a szaglászó kutyámat, Jellyt, aki lihegve visszaügetett a konyhába.

Megcsapott a sült hús ínycsiklandó illata. Miután ráérősen levettem a meleg holmimat, és beléptem a konyhába, az étkezőasztalnál ülő Hazel durcás arcát láttam meg először. Elég volt csak felvonnom a szemöldökömet, hogy készségesen tájékoztasson arról, ami épp a szívét nyomja.

– Szobafogságban vagyok a hónap végéig. – Dühösen nézett rám, arra várt, hogy majd felülbírálom az anyja döntését, de elég volt egy pillantást vetnem Hester szigorú arcára, hogy elutasítóan megrázzam a fejem.

– Ha rajtam múlt volna, a jövő hónap végéig lennél szobafogságban – mondtam élesen. – Az hagyján, hogy a szabályokat megszegve felmentél a falra, de leszökni utánunk az alagútba, hatalmas ostobaság volt tőled! Azt hittem, több eszed van ennél, de úgy tűnik, tévedtem.

Hazel felszisszent, és hátradőlt a székében. Phil az okosüvegén elektromos tervrajzokat vizsgálgatott. Talán észre sem vette, hogy beléptem a konyhába.

Az asztalt megkerülve odaléptem Hesterhez, és puszt nyomtam a felém fordított arcára. Rám mosolygott, de a szemében aggodalom és bizonytalanság tükröződött. Megmostam a kezemet, és elfoglaltam a helyem az asztalfőn.

Mintha Hazel eddig bírt volna nyugton ülni, kijelentette:

– Nem vagyok éhes.

– Szíved joga! – sóhajtott Hester, és az asztalra tette a forró tepsit a rengeteg gőzölgő sült csirkével. – Akkor máris indulhatsz a szobádba.

Hazel felpattant, de még mielőtt elérte volna az ajtót, utána szóltam:

– Ha kiszöksz, rácsot szerelek az ablakodra, és megduplázom a szobafogságod idejét.

Megrántotta a vállát, de aztán mégis visszafordult.

– Vajon kedvelni fog minket?

– Kicsoda? – kérdeztem vissza bambán, amiért csak a szemét forgatta.

– Hát Pippa, ha ideköltözik.

Hester keze megállt a levegőben, és még Phil is rám nézett.

– Ugye ideköltözik? – ütötte tovább a vasat Hazel. – Ő is családtag, az unokahúgod, és öt évet élt teljesen egyedül...

– Erről honnan tudsz? – Valójában pontosan tudtam, hogy Kutyaorru leveléből.

– Kutyaorru azt a levelet olvasgatta a kórházban – vallotta be inkább büszkeséggel, mint büntudattal a hangjában –, én pedig éppen arra jártam, és nem tehetek arról, hogy messziről is láttam a betűket.

Azt hiszem, most vált nyilvánvalóvá, hogy szülőként kudarcot vallottunk. Hester felé fordultam, hogy kettőnk közül mégis melyikünk tartson kiselőadást arról, mit illik és mit nem.

– Öt évet? – suttozta Hester maga elé meredve.

– Majd beszélünk erről holnap, rendben? – zártam rövidre a témát, amikor megláttam, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. – Ma este nem kell eldöntenünk semmit.

Hazel dühösen nézett rám, amiért nem érte el azonnal, amit akart, majd sarkon fordult, és eltrappolt a lépcső irányába. Hester lopva megtörölte a szemét, majd rápirított Philre, aki újra az okosüvegét kezdte el szemlélni.

– Phil! Jól tudod, hogy családi étkezésekkor nincs helye az asztalnál semmilyen kütyünek vagy tanulnivalónak.

– Anya, holnap vizsgázom. – Philt megfelelési kényszer hajtotta, mivel egy nála idősebb srác mellett kellett helytállnia mérnökgyakornokként.

– Nem érdekel – válaszolta Hester.

Phil makacs énje minden bizonnyal felülkerekedett az éhségén.

– Oké, akkor én is kihagyom a vacsorát. – Felállt, hóna alá csapta az okosüvegét, és sietős léptekkel elindult az emeleti szobájába.

Hester szótlánul szedett nekem a húsból, én pedig tört krumplit halmoztam mindkettőnk tányérjára, és némán enni kezdtünk.

A családi vacsora máris elcsesződött, pedig Pippa még nem is volt jelen fizikai valójában. Ha nem érkezett volna meg, az életünk a megszokott, jól kitaposott medrében csordogálna tovább. Persze ez is hülyeség volt. Hazel akkor is szobafogságban lenne, Philre pedig ugyanúgy vizsga várna holnap, ha Pippa még mindig az erődházban élne.

Vagy halott lenne.

Elszégyelltem magam a gondolattól, hogy Pippa halálát az egyszerűbb életünk képével kötöttem össze. Hiszen ő is a saját gyereke volt, éppen úgy, mint Hazel vagy Phil.

Azonnal tudtam, amikor megláttam a szemét.

Éppen olyan a színe, mint az enyémnek.

Éppen olyan, mint a felkelő napé.